COMOARA NEGUSULUI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Comoara negusului

ISBN:
973-9138-96-9

Malko Productions – Paris,
Le trésor du Négus
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

SAS

Comoara negusului

În românește de
Maria Măciucă

2000

Capitolul I

Privirea lui Malko alunecă de la posterul prins în pioneze pe zid, ce reprezenta bucuriile turismului în Etiopia prin intermediul unei superbe negrese danakil, cu păr creț și sâni fabuloși, la prințesa Chewaye Mekonnen, care stătea pe pat în fața lui.

Ea însăși ar fi putut fi servi ca model pentru un afiș publicitar. În mișcarea pe care o făcu pentru a ajunge la pachetul de țigări de pe masă, pijamaua din mătase de culoarea pielii se desfăcu, lăsând la iveală sânii grei și ascuțiți. Etiopianca își ridică ochii negri, tulburi de *tej* [1], spre Malko;

— La ce vă gândiți?

El își aduse aminte la timp de buna sa educație și spuse surâzând, cu o voce aproape normală:

— La contrastul dintre acest afiș și rafinamentul dumneavoastră.

Patul în care stătuseră era acoperit cu așternuturi din satin; trei cearceafuri, două mov și unul negru, cu care se acoperiseră. Era luxul întruchipat. Fără să-i răspundă, Chewaye se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate. Mătasea îi scotea în relief formele sculpturale, până în cele mai mici amănunte.

Malko încă nu-și desprinsese ochii de la sânii de o perfecțiune aproape ireală, când prințesa Chewaye își schimbă poziția. Foșnetul făcut de pantalonul din mătase pe cearceaful mov era de o asemenea senzualitate, încât risipi ca prin farmec două mii de ani de civilizație. Malko băuse și el destul *tej*, fără a mai pomeni de *guder*, un vin etiopian de patrusprezece grade,

1. *Hidromel (n.a.)*

pe care chelnerii de la *Kekob* îl turnau de parcă ar fi fost apă. De când părăsise restaurantul, Malko parcă plutea. Nici prințesa nu era mai prejos. Cu destulă dificultate reușise să coboare scările singurului etaj ce separa camera ei de restaurant. Altitudinea la care se aflau sporea efectele alcoolului, accelerându-le bătăile inimii și generând o ciudată presiune asupra lor. Malko dăduse uitării motivele pentru care se afla aici, în inima Africii, la Addis Abeba [1], capitala fostului regat al Etiopiei. El se aplecă deasupra prințesei Chewaye și îi desfăcu larg pijamaua. Prințesa nu făcu nici un gest ca să se acopere. Sânii țâșneau din mătase ca niște globuri de marmură, asemenea celor din afiș, dominând patul imens. Ochii întunecați ai etiopiencei se ațintiră asupra lui Malko. Între degete, țigara fumega.

— Sunteți mulțumit?

Se împlinea o săptămână de când luau cina în fiecare seară. Flirtaseră pe pista de dans de la *Hilton*, dar intimitatea dintre ei nu trecuse de acest stadiu. Până acum, niciodată prințesa nu se îmbrăcase atât de provocator.

— Nu, zise Malko.

El întinse brațul și degetele mâinii drepte alunecară pe pielea satinată a sânilor, ale căror sfârcuri se întăriră brusc. Mâna întârzie pe curbura cărnii tari. Prințesa Chewaye tresări scurt, ca și cum ar fi fost arsă, și făcu un salt, scăpând de mângâierea destul de precisă. Brațul lui Malko căzu greu, iar acesta avu impresia că o betonieră își descarcă greutatea pe stomacul său. Era frustrat și nebun de furie. Întotdeauna avusese oroare de genul acesta de femeie, care te ațâță și apoi te respinge. Se îndreptă către fereastră, de unde admiră de la înălțimea celor opt etaje toată partea de est a orașului și bulevardul Menelik, acum pustiu. De pe terasa restaurantului *Kekob*, aflat la ultimul etaj al clădirii, se putea admira întreg orașul. Interdicția de circulație intra in vigoare abia la miezul nopții, însă străzile erau pustii de mai bine de zece ore. Deși înstelat, cerul apăsa în mod sinistru orașul mort, un *patchwork* alcătuit din palate, bidonviluri și zgârie-nori ca acela în care se

1. „Floarea cea nouă", în limba amarik. (n.a.)

afla Malko. Orașul nu avea un centru adevărat, fiind construit în jurul diferitelor fortificații de pe vremea împăratului Menelik, ridicate în secolul precedent.

Din interiorul unei magherniță, câinii începură să latre furioși. Malko se simți mai calmat. În momentul în care se întoarse, un parfum dulceag îi izbi nările.

Într-un vas așezat pe noptieră, ardeau câteva bețișoare aromate. Volutele de fum păreau să învăluie prințesa care, sprijinindu-se într-un cot, complet goală, se uita la Malko cu o expresie malițioasă. Chiar și în această poziție, sânii ei sfidau legea gravitației. Malko simți cum îl inundă un val de adrenalină. În fața ochilor săi era o scenă ieșită direct din lampa fermecată a lui Aladin: pereții tapetați cu blană albă, bogatele mătăsuri din satin mov și negru în mijlocul cărora trona tânăra prințesă, pe cât de frumoasă, pe atât de impudică. Totul contrasta violent cu micul oraș, lipsit de vlagă, terorizat și primitiv, în care se ucidea la fiecare colț de stradă, printre turmele de măgari ce se amestecau printre mașini, și în care coioții umpleau grădinile ambasadelor.

Micul studio supraîncălzit era ca un Shangri-La de vis, neașteptat în mijlocul acestui spațiu dezolant.

Pentru prima oară de la sosirea sa în Addis Abeba, Malko se felicita că spusese „da" ofertei făcute de Central Inteligence Agency. Nici nu-și dădu seama când se apropie de Chewaye. Mâna sa aluneca din nou pe pielea mătăsoasă și caldă, continuându-și mângâierea începută mai înainte. Malko își simți gura uscată și pântecele cuprins de flăcări. Dacă nu ar fi fost părul creț de negresă, prințesa Chewaye ar fi putut fi ușor luată drept o europeancă bine bronzată. Ochii ei întunecați urmăreau degetele care o atingeau. Nările îi fremătau spasmodic, trădându-i tulburarea. Buza superioară se ridică, dezvelindu-i dinții de sălbăticiune, în timp ce murmura:

— Mai ușor...

Malko abandonă sânii din marmură cafenie și coborî spre pântecele plat care palpita cu furie. Coapsele lungi și pline se desfăcură singure. Tânăra femeie se lăsă pe spate, cu ochii larg deschiși. Cum degetele lui Malko se jucau cu cruzime pe pântecele ei, ea se redresă și, cu gesturi de înecată, începu

să-și scoată veșmântul. El își întrerupse mângâierile ca să o ajute, îngenuncheat pe blana de zebră așternută în fața patului.

În mod voit stătea în această poziție neconfortabilă. Se simțea incapabil să reziste în fața dorinței ce l-ar fi cuprins dacă ar fi fost lângă ea. Dorea să prelungească încă această plăcere inefabilă. Fără să-și schimbe poziția, el trase către el trupul flexibil, așezându-i picioarele de o parte și de alta a gâtului său. Când se înclină asupra ei, Chewaye îl respinse șoptind:

— Nu, nu așa.

Ea mai spuse ceva în limba amarik, cu mișcări de felină, cu picioarele în aer și cu degetele înfipte în cearceafurile din satin, scuturată de convulsii. Când simți atingerea gurii lui Malko, trupul îi zvâcni ca electrocutat. Pântecele i se încordă, iar brațele ei se încolăciră în jurul gâtului lui Malko, forțându-l să se ridice. Nu exista nici o părticică a corpului pe care să nu o ofere amanților, dar educația ei religioasă o paraliza când era vorba de anumite limite. Din nou, ea se lăsă pe spate, atrăgându-l și pe el deasupra. Mișcarea asta fu atât de firească, încât sexele lor se întâlniră fără nici un gest suplimentar.

Malko o penetră atât de pătimaș, încât simți cum li se ciocnesc oasele.Totul, fără nici cel mai mic efort. Prințesa tresări de parcă ar fi fost străpunsă cu un fier înroșit în foc. Mâinile ei îl strângeau cu furie, pântecele îi venea în întâmpinare, aspirându-l cu nesaț. Malko se redresă, rămânând îngenuncheat, încercând să se desprindă din încleștarea brațelor ei. O apucă strâns de coapse și o ridică spre el, obligând-o să atingă podeaua cu picioarele. În această poziție, el se retrase din ea. Apoi o pătrunse din nou. Chewaye gemea, cu ochii închiși, cu mâinile încleștate în cearceafurile de mătase, sub mișcările sacadate, lente și profunde. Însă tot nu-i era de ajuns. Cu vocea alterată, ea spuse:

— *Tolo, tolo* [1]

Cuvintele rostite în limba ei nu erau dintre cele destinate oricărei urechi... De mai multe ori, Malko simți că femeia este la limita orgasmului. Atunci ea îl respingea scurt câteva secunde,

---

1. Repede, repede (n.a.)

ca apoi să-l atragă din nou, iar și iar. Treaba asta ar fi putut continua încă ceva timp, dacă el nu ar fi făcut imprudența să-și cufunde fața între sânii arzători.

Brațele femeii îl cuprinseră ca niște adevărate tentacule. Contactul cu pielea mătăsoasă și dură îl făcu să-și piardă controlul.

Lăsând la o parte orice gingășie, el se porni să o sondeze cu furie, într-un halou de sudoare și parfum, derapând pe mătase și alunecând fără să vrea afară din ea. Ei se rostogoleau acum într-un vârtej confuz. Malko aluneca mereu, neavând alt punct de sprijin în afară de trupul ei.

În cele din urmă, el reuși să-și fixeze picioarele într-o cută a așternutului, găsind astfel un punct de sprijin solid care să-i permită să o penetreze cu o și mai mare violență. Ca și cum atât ar fi așteptat, picioarele etiopiencei se încrucișară cu ale lui ca într-un nod de reptile. Ei alunecară unul către celălalt, în poziția misionarului dezlănțuit, iar sânii grei striviră pieplul lui Malko. Gura femeii îi găsi fața și limba ei fierbinte și agilă îi pătrunse în ureche ca o împunsătură electrică. Era acum rândul ei să facă dragoste. Ai fi zis că se luptă doi pitoni siamezi. Bazinul prințesei fu cuprins de convulsii. Malko scoase un urlet furios. Cele zece unghii ale femeii îi străpungeau pielea spinării. Asta nu mai era o mângâiere, ci mai degrabă strânsoarea unui animal de pradă, gata să-și ucidă victima. Unghiile lui Chewaye lăsară dâre lungi și însângerate pe omoplații lui Malko. Urmă o explozie în serie, iar sexul acestuia fu aspirat și golit de ultima picătură de putere. Apoi amândoi se prăvăliră ca fulgerați, fără suflare, secătuiți. Chiar în clipa în care din bețișoarele parfumate nu mai rămânea nimic. Inima lui Malko era o vietate autonomă ce încerca să scape din cușca toracelui. Picioarele femeii încă erau încolăcite în jurul său, dar mâinile ei se dezlipiră de spatele lui. În acel moment, Malko scoase un țipăt de durere. Cele zece dâre îl ardeau ca niște lovituri de bici.

Chewaye Mekonnen, văduva unuia dintre nepoții negusului[1] era cu siguranță făcută din esența din care sunt alcătuite prințesele, chiar dacă era astfel doar prin alianță...

---

1. Împăratului (n.a.)

* * *

Îngenuncheată cu ochii închiși pe câmpul de bătaie alcătuit din mătăsuri bicolore, Chewaye se ondula în ritmul unui cântec amarik. Malko, lungit cu fața în jos, încerca să-și recupereze forțele și să-și adune gândurile. Din când în când, ea se apleca deasupra sa, atingându-i rănile cu vârfurile arzătoare ale sânilor. Cu simțurile potolite, Malko își aminti că fusese trimis acolo de Centrala CIA din Londra și nu de o agenție de turism. Că, într-un dosar de culoare verde, exista un ordin pentru misiunea sa, eliberat de *Deputy Director* al secției „Africa". Cu o umbră de tristețe, el realiză că minunatul orgasm de care avusese parte fusese probabil și el prevăzut ca făcând parte din program, de către vreun birocrat, specializat în astfel de misiuni.

— La ce vă gândiți acum? întrebă brusc Chewaye.

Intimitatea nu o făcuse să-l tutuiască.

— La sora dumneavoastră, răspunse Malko. Sunt extrem de încântat că m-a trimis aici.

Sora lui Chewaye, aflată în exil la Londra, îi dăduse o scrisoare, ce avea să ia locul lui *„Sesam, deschide-te"*, și încă într-un sens mult mai complex decât își putuse el imagina... Malko o întâlnise la un cocktail oferit de CIA în saloanele de la *Dorchester*. Desigur, printr-un hazard „fericit"...

— În ciuda revoluției, dumneavoastră nu trăiți deloc rău, remarcă el. Acest mic studio este deosebit de plăcut.

Ochii negrii ai negresei se făcură și mai întunecați.

— Doar nu credeți că asta îmi este de ajuns! făcu ea supărată. Militarii mi-au ucis jumătate din rude, iar unchiul meu este închis la Vieux Guebbi de optsprezece luni. Stă într-o pivniță cu încă alți treizeci de prizonieri. Abia dacă au ce mânca... Dacă aș avea un pașaport, aș pleca imediat la sora mea.

Lui Malko îi fu rușine de remarca făcută. Chewaye aparținuse vechiului regim, exterminat fără milă de către „Derg", junta ce se instalase la cârma țării după abolirea monarhiei, la 12 decembrie 1974, și care guverna după principii

inspirate direct din Ubu și din Kafka. Se împușcau într-o veselie între ei. Din cei douăzeci de ofițeri și subofițeri care se reuniseră la început nu mai rămăseseră decât șaisptezece.

— Nu puteți să obțineți pașaport? întrebă Malko.

Chewaye zâmbi cu amărăciune.

— Cum să nu? Trebuie numai să plătesc o taxă de șaptezeci de mii de dolari etiopieni.

Malko privi luxosul apartament. Într-o țară ca Etiopia, cearceafurile din satin trebuiau să valoreze cât greutatea lor în aur.

— Nu ați putea să strângeți totuși această sumă?

Chewaye lăsă ochii în jos.

— Ba da, poate că aș putea. Dar aș fi întrebată de unde am luat banii. Pentru asta, m-ar închide la Divizia a patra și m-ar viola până aș crăpa. Știți ce i-au făcut unei verișoare?

— Nu, zise Malko.

Chewaye se îndreptă, scoțând sânii în afară. Pe trup îi curgeau picături de sudoare. Ca cei mai mulți dintre maharas, avea pielea foarte deschisă la culoare. Deși africanii consideră Etiopia o țară fascistă, ei au ales Addis Abeba ca sediu al OUA, tocmai pentru că etiopienii aveau o culoarea la care râvneau cu toții.

— Au venit să o caute într-o zi, continuă prințesa cu vocea scăzută, și au dus-o acolo. Ea l-a pălmuit pe ofițerul care a vrut să o violeze, iar acesta a ucis-o pe loc. După aceea au pus familia să plătească cinci dolari pentru glonțul irosit și doisprezece dolari pentru garda de corp, zicând că revoluționarii sunt săraci!

De departe se auzi urletul sinistru al unui coiot. Chewaye se aplecă deasupra lui Malko, suflându-i fumul țigării în față.

— Așteptând să mă ucidă, fumez, beau și fac dragoste.

— Dar nu aveți necazuri cu militarii? o întrebă el.

Chewaye se crispă imperceptibil.

— Deocamdată nu. În fine, nu prea. Acum o lună, am fost convocată ca să mă anunțe că nu mi-am plătit chiria de un an de zile! Era vorba de două mii de dolari etiopieni. Dacă nu le plăteam, m-ar fi aruncat în stradă. Acum totul este naționalizat, chiar și magherițele. Biata mea menajeră, „mamita", a muncit toată viața ca să aibă o căsuță a ei. Acum aparține statului.

— Deci a trebuit să le plătiți?

— Bineînțeles. Știau că lucrez la *Zebra Club*, la fel ca toate prietenele mele. Suntem animatoare.

— Reușiți să vă câștigați existența? o întrebă Malko cu o voce egală.

Chewaye nu remarcă luminița rece din ochii lui. Alteța Serenisimă se transformase acum în agentul „colaborator". Era din nou în exercițiul funcțiunii. Treaba asta îi făcea adesea oroare, dar se transformase într-o a doua natură. Ca să fie mai comod, se întoarse pe o parte și rămase sprijinit într-un cot.

— Chiar credeți că am devenit o târfă? îl întrebă prințesa Chewaye cu o voce ce ar fi înghețat până și un aisberg.

— În situația dumneavoastră, nu ar fi deloc dezonorant, răspunse el cu blîndețe.

Chewaye se apropie de chipul lui și îl întrebă tăioasă:

— Cât am câștigat acum?

— Oricât doriți!

— Adevărat?

Buzele ei se deschiseră într-un zâmbet strălucitor și senzual.

El o aprobă râzând.

Prințesa făcu o mică mișcare. Malko scoase un urlet de durere și o împinse cu un gest atât de brusc, încât femeia căzu pe jos, trăgând după ea unul din cearceafuri. Lui Malko nu-i venea să creadă. Deasupra ombilicului se lățea roșeața arsurii de țigară!

Chewaye îl observa atentă, cu ochii scăpărând de furie.

— Ar fi trebuit să-mi sting țigara chiar pe sexul dumneavoastră.

El crezu că femeia se va repezi la el și încercă să-și păstreze calmul.

— Ascultați-mă, Chewaye, în afară de clubul unde sunteți animatoare, nu mai lucrați nicăieri, iar bunirile v-au fost confiscate. Or, luxul care vă înconjoară dovedește altceva. Mai devreme, mi-ați spus că cheltuiți mai mult de opt sute de dolari pe lună numai pe îmbrăcăminte. Acești bani trebuie să vină de undeva.

Prințesa Chewaye îl scruta cu un amestec de furie și neîncredere. Părea că ezită.

În clipa în care simți că este mai calmă, Malko adăugă:

— Cred că o femeie atât de atrăgătoare ca dumneavoastră nu poate avea niciodată probleme adevărate.

Asta avu rolul declanșator. Negresa se repezi ca o nebună și aproape că smulse din țâțâni ușa unui dulap. Când se întoarse cu fața, Malko stătea cu toți mușchii încordați, în apărare, așteptându-se să fie amenințat cu o armă. Dar ea avea în mână doar o mică geantă din pânză. Cu gura strânsă, ea se întoarse către pat scuturând geanta deasupra lui. O pulbere fină de paiete galbene se împrăștie pe pântecele lui, acoperindu-l cu o peliculă rece și curios de grea. Chewaye aruncă geanta goală și, cu mâinile pe șolduri, îl întrebă:

— Știți ce este asta?

El luă între degete câteva paiete și le cercetă. Păreau mică sfărâmată. Cu toate astea el simți că inima îi bate mai repede. Cu un calm forțat, el spuse:

— Nu.

— Nu vedeți că este praf de aur?

— De aur?

— Da, de aur. Aici, pe pântecele dumneavoastră, este aur în valoare de două mii de dolari.

Malko trecu cu vârful degetelor peste pulberea de un galben pal. Îi venea să țipe de bucurie. Informațiile primite de la CIA se dovedeau exacte. Dar se afla încă departe de reușită. Luă în palmă câteva paiete.

— Nu era necesar să risipiți o asemenea avere doar ca să-mi dovediți că sunteți o femeie cinstită, zise el. Vă credeam oricum.

Prințesa Chewaye ridică din umeri nepăsătoare.

— Nu are nici o importanță. Am atât cât vreau.

— Atunci de ce nu vă cumpărați un pașaport?

Ea se închise în sine.

— V-am explicat deja.

Chewaye nu era deloc dornică să continue discuția pe această temă. Așezată în genunchi lângă Malko, ea începu să deseneze arabescuri pe pântecele lui, evitând arsura produsă de țigară.

— Să nu mai discutăm despre asta, făcu ea pe un ton sec.

Ea începu să sufle paietele, răspândindu-le pe cearceaful de satin. Părea că-și regăsise buna dispoziție.

Profitând de această relaxare, Malko îndrăzni să mai mute un pion în atac.

— Spuneți-mi, Chewaye, acest aur este din comoara negusului?

Reacția fu imediată. Un val de mânie mătură surâsul de pe chipul prințesei, care scoase un singur cuvânt:

— *Prick !*[1]

Mâna care se juca cu sexul lui se strânse cu brutalitate și Malko simți cum patru unghii îi intră în carne. De astă dată însă, nu era plăcere. Fața ei era schimonosită de ură.

— Liniștiți-vă! strigă Malko prinzând-o de mână.

Prințesa Chewaye continua să-și înfigă unghiile. Durerea devenise insuportabilă. Malko o prinse de gât cu mâna stângă, apăsându-i carotida. Timp de interminabile secunde, ei se luptară astfel. Cu ochii ieșiți din orbite, negresa nu-și lăsa prada din mână. În cele din urmă, ochii ei se încețișară și îi dădu drumul. Imediat Malko slăbi strânsoarea. Prințesa înghițea în sec masându-și gâtul. Se priviră gâfâind.

— De ce ați făcut asta? o întrebă Malko.

Etiopianca îl privi cu dispreț.

— *Prick,* repetă ea. Lucrați pentru militari!

Ea se ridică în picioare.

— Plecați imediat! Și să nu mai puneți piciorul aici niciodată.

El nu mai avu timp să-i răspundă. Se auzi zgomotul făcut de cheie în broască și ușa apartamentului se deschise brusc. O fată cu chip de înger și cu părul negru lung până la talie, al cărei trup micuț și zvelt era strâns într-un costum bine mulat, apăru în prag. Chipul îi era deformat de frică și buzele îi

1. *Ticălosule ! (n.a.)*

tremurau. Fără să-l bage în seamă pe Malko, ea îi spuse ceva prințesei, cu o voce îngrozită.

Tânăra femeie se schimbă la față. Când se întoarse către Malko, ura o făcea să semene cu un chip de mort.

— M-ați denunțat ! scupă ea. Au venit să mă caute.

— Nu-i adevărat! zise Malko. Cine a venit?

— Militarii. Sunt în fața clădirii.

Vocea îngrozită a celeilalte fete îi întrerupse:

— *Tolo, leult !*[1]

— Veniți, făcu Malko. Vă duc la Ambasada Statelor Unite.

Chewaye îl fixă cu neîncredere câteva secunde, apoi se puse în mișcare. Își puse pantalonul de mătase direct pe piele.

— Ei așteaptă în ascensor, făcu cealaltă fată în engleză.

Malko se îmbrăcă și el cât putu de repede. Descoperea cu brutalitate violența ascunsă care făcea din Addis Abeba un oraș mort după lăsarea întunericului. El era gata îmbrăcat când Chewaye își puse cizmele. Fata brună supraveghea palierul. Chewaye făcu un salt până la dulapul de unde scosese geanta cu aur și luă de acolo ceva ce ascunse în geanta ei, apoi se repezi către ieșire. Malko o urmă, cu cravata în buzunar. Cele două femei se îmbrățișară.

— *Egziabeher yestelegne, Elmaz,*[2] șopti Chewaye.

Malko ezită. Lângă ascensor era aprins butonul roșu.

— Pe scară, zise Chewaye.

El observă o scară metalică în formă de spirală, plasată pe partea exterioară a clădirii.

Prințesa începu să coboare câte patru trepte deodată. Cu greu, Malko izbutea să se țină după ea. În mai puțin de două minute, cei doi reușiră să coboare cele treisprezece etaje, ajungând într-o curte interioară. În același moment, în fața lor apăru o siluetă îmbrăcată în uniformă, înarmată cu o pușcă. Omul rosti ceva în amarik.

Prințesa se opri brusc. Băgă mâna în geantă, apoi întinse brațul. Două împușcături asurzitoare se auziră, iar soldatul se clătină și se prăbuși, scăpând pușca din mâini. Chewaye alerga deja cu arma în mână. Ea se opri în fața unui Volkswagen de

---

1. Grăbiți-vă, prințesă !

2. Dumnezeu să te binecuvânteze, Elmaz. (n.a.)

culoare deschisă, apoi scoase o legătură de chei pe care o întinse lui Malko.

— Treceți la volan!

Fără să comenteze, el descuie mașina și se instală. Simțea că-i fierb creierii în cap. Instinctul de conservare îi dicta să fugă de acolo cât mai repede. Chewaye tocmai împușcase un soldat. O faptă deloc indicată, indiferent de țara în care te afli.... Shangri-La era departe. În mod automat, el puse motorul în funcțiune, traversă curtea, trecu de poartă și pătrunse pe drumul de pământ ce ducea spre Soudan Street. În trecere, el observă un Land Rover parcat undeva în umbră, aproape de intrare, iar bătăile inimii i se accelerară.

Vehiculul nu se mișcă din loc... Era parcat cu fața în direcția opusă.

— Fir-ar să fie ! explodă el. Ce v-a apucat, Chewaye?

— Poate ați fi dorit ca să ne omoare el pe noi!

Vocea ei trăda o stare vecină cu isteria. Pusese pistolul automat pe genunchi și stătea cu capul prins în mâini. Umerii îi tremurau. Malko ajunse în Soudan Street. Locul era complet pustiu.

— La dreapta, zise Chewaye.

În mod normal, ar fi trebuit să vireze la stânga, ca să intre în strada Menelik, ce înconjura complexul Vieux Guebbi, o veche fortăreață în care se afla vechiul palat al negusului și dependințele acestuia. Aici erau acum instalate Derg și închisoarea cu deținuți politici.

— Vom ocoli Guebbi, zise Chewaye, altfel riscăm să dăm peste vreo patrulă. Ați vorbit serios când ați spus că mă duceți la Ambasada americană?

Din nou, în glas i se citea frica. Mașina se hurduca în gropile ce umpleau Soudan Street. De o parte și de cealaltă a drumului erau înșirate case și luminile de neon ale cafenelelor, așa-zisele *„bounabetts"*... Chewaye îl ghidă pe Malko într-o stradă prost luminată și neasfaltată, care se îndrepta către nord. La începutul sejurului său, Malko reperase acolo Ambasada americană. Era vorba de un grup de clădiri, risipite într-un parc imens, în partea de sus a străzii Asga Wossen, aproape de ieșirea din oraș, aflată la două mii șase sute de

metri altitudine. În acea zi, Malko se ferise să intre acolo. Instrucțiunile primite de la centrala din Londra erau clare. Nu trebuia să ia nici un fel de contact cu cei din Addis Abeba. Agenții etiopieni erau cu ochii pe ei.

Colina pe care se afla Vieux Guebbi apăru în stânga sa. El observă în umbră foișoarele de pază care jalonau zidul fortificației. Uneori, ca să se distreze, patrulele trăgeau în mașinile ce treceau prin apropiere în timp de noapte. El apăsă pe accelerator. În momentul în care intra pe poarta ambasadei putea să-și considere misiunea ca terminată. Dar nu avea de ales...

Malko trecu pe stop prin intersecția cu Haile Selassie. Mai avea doi kilometri. Chewaye ținea capul sus, dar bărbia îi tremura în continuare.

— Cum de a reușit prietena dumneavoastră să vă prevină? o întrebă el.

— Ea tocmai se întorcea de la lucru și i-a văzut jos... A avut norocul că a prins liftul înaintea lor.

— Cine este ea?

— Prințesa Elmaz, cea mai bună prietenă a mea. Tatăl ei era *agafari*[1] la curte.

Cei doi tăcură. Malko ocoli rondul. În umbra trotuarului se vedea un pieton grăbit. Această pustietate era deprimantă. Malko atinse mâna prințesei.

— Spuneți-mi, dacă nu am făcut eu denunțul, de ce au venit la dumneavoastră astă seară?

Ea dădu din cap.

— Nu știu. Ei supraveghează toate contactele noastre și, cum sunteți străin, au crezut că îmi aduceți bani din exterior. Sunt foarte severi în această problemă.

Într-adevăr, Malko știa acest lucru. Când sosise la aeroport, bagajele îi fuseseră minuțios cercetate. Fiecare carte fusese răsfoită foaie cu foaie, toate dublurile, pipăite. Încercaseră chiar să-i dezlipească tălpile de la pantofi! Pentru cei ce soseau cu trenul, era și mai rău. Călătorii erau dezbrăcați până la piele, chiar și femeile...

---

1. Șambelan (n.a.)

Cu cincisprezece zile mai devreme, Derg hotărâse să schimbe toate bancnotele ce purtau efigia împăratului, înlocuindu-le cu unele ce aveau însemnele revoluției. Adevăratul motiv era că voiau să-i împiedice pe emigranți să finanțeze acțiunile subversive. În elanul lor, militarii decretaseră dreptul de a scotoci chiar și valizele diplomatice, în ciuda protestelor indignate ale ambasadorilor.

Oricum, banii „negri" treceau frontiera cu ajutorul cămilelor. Cât despre trenuri, acestea se opreau înainte și după trecerea frontierei ca să-i lase pe contrabandiști să urce și să coboare.

În fața lor se întindea acum Asfa Wossen Street, la fel de pustie. Ceva mai departe, pe partea dreaptă, se afla Ambasada Statelor Unite.

— Aproape că am ajuns, zise Malko.

Nici nu închise bine gura că trebui să frâneze brusc. La o sută de metri în fața lui, pe trotuar, staționa un Land Rover. Un soldat își făcu apariția, coborând panta cu un braț ridicat. Prințesa Chewaye scoase o exclamație înăbușită:

— Oh, *Amekade !*[1]

Malko trase de volan la dreapta. Volkswagenul pătrunse într-o străduță întunecată, perpendiculară pe Asfa Wossen. Malko spera să găsească pe partea stângă o altă stradă care să iasă prin spatele ambasadei. Dar drumul cotea spre centrul orașului. Trei minute mai târziu, intrau din nou pe Asfa Wossen. Se treziră față-n față cu Land Rover-ul pe care tocmai încercaseră să-l evite. Sau cu un altul... Nu se mai punea problema de a ajunge la ambasadă.

Malko ocoli rondul și se năpusti în bulevardul King George. În oglinda retrovizoare, văzu cum Land Rover-ul se ia după ei.

— Vom merge la *Hilton*, spuse Malko. De acolo, voi telefona la ambasadă, de unde vor veni să vă ia cu o mașină diplomatică.

— Puțin le pasă lor de o mașină diplomatică. Oricum mă vor ucide, spuse prințesa cu un glas uscat.

În timp ce conducea, Malko se uită la ceas: era ora douăsprezece fără patru minute... La acea oră târzie, Addis

---

1. Dumnezeule ! (n.a.)

Abeba nu era deloc ospitalieră... Cu stomacul strâns, el apăsa până la fund pedala de accelerație, în timp ce mașina ocolea din nou Vieux Guebbi. Land Rover-ul nu se mai zărea din cauza curbei. Până la *Hilton* nu mai erau decât patru sute de metri.

Volkswagenul țâșni în bulevardul Menelik. Mai repede decât atât nu putea să conducă. O lumină orbitoare apăru în oglinda retrovizoare. Land Rover-ul, cu farurile aprinse în faza maximă, se apropia cu repeziciune. Era perfect vizibil. Avea capota ridicată, în ciuda frigului de afară. Un soldat stătea în picioare, în spatele unei mitraliere grele. Avea la ochi niște ochelari de motociclist, iar chipul îi era acoperit cu un fular.

Chewaye scoase un urlet:

— Sunt ei! Ucigașii sergentului Tacho!

Malko nu avu timp să mai întrebe cine era tipul. În timpane îi răsună țăcănitul mitralierei și bubuitul exploziilor. Volkswagenul fu zguduit ca de un cutremur de pământ. Luneta se făcu țăndări, iar Chewaye scoase un țipăt și căzu ca fulgerată cu capul în parbriz, ca propulsată de o mână invizibilă.

Instinctiv, Malko începu să conducă în zigzag, reușind să scape de următoarea rafală. Aleea transversală ce ducea la hotelul *Hilton* trecu pe lângă el cu viteză maximă. Nici gând să poată frâna. Din nou, sinistrul Land Rover era pe urmele lui, iar ucigașul mascat era cu mitraliera îndreptată către ei. Cum bulevardul Menelik tăia Soudan Street în unghi drept, Malko vină la dreapta, ca și cum ar fi vrut să se îndrepte către gară, și imediat făcu stânga-mprejur accelerând la maximum. Scrâșnetul scos de pneurile martirizate fu acoperit de sinistra rafală ce urmă. Volkswagenul făcuse o întoarcere de o sută optzeci de grade... Dar urmăritorii aveau viteză. Din cauza gabaritului mare al mașinii, trebuiră să meargă înainte căci altfel ar fi riscat să se răstoarne. Gloanțele enorme ciuruiau asfaltul din intersecție, în timp ce Malko se năpustea în Soudan Street, de-a lungul parcului hotelului *Hilton*, a cărui clădire roșietică se decupa net pe cerul senin.

Malko mai parcurse o sută de metri. Land Rover-ul nu își făcuse încă apariția. Observând la stânga sa un drum de

pământ ce șerpuia pe lângă parcul hotelului, el intră imediat. După încă vreo douăzeci de metri, opri brusc mașina, stinse luminile și sări jos cu răsuflarea tăiată.

— Repede! Coborâți! îi strigă el prințesei.

Cum ea nu reacționă, Malko deschise portiera. Chewaye păru că se tasează puțin. Malko o apucă de umeri ca să o redreseze. O atinse cu mâna de ceafă și dădu de o masă lipicioasă și caldă. Simți că i se încrețește pielea pe el. Baza craniului tinerei femei nu era decât o masă sângerândă, acolo unde glonțul sfărâmase osul și pătrunsese în creier, ca apoi să iasă pe la baza nasului, făcând zob o jumătate din față.

Capitolul II

Malko simți un gust amar în gură. O senzație de vomă îl -ndă și nu se putu stăpâni. Apoi o luă la fugă de-a lungul :dului, cuprins de frigul nopții. La vreo douăzeci de metri mai :eparte, văzu că zidul este mai scund. Era deja călare pe :ama lui, când farurile albe apărură la capătul drumului. El se ăsă să cadă pe peluza hotelului *Hilton*.

Se îndepărtă de zid, înconjurând enorma piscină goală, și :ătrunse pe platforma cimentată, unde în timpul zilei se juca *squash*. Din cauza efortului, dar și a altitudinii, inima îi bătea -rioasă. Reuși să pătrundă în culoarul întunecos ce ducea la ascensoare și se opri. Urmăritorii lui nu aveau cum să-l recunoască. Apăsă pe butonul liftului care coborî imediat. Era gol. Malko intră și apăsă pe butonul pentru parter. Nu-și luase cheia la el, deci nu putea merge direct în cameră. Ușa ascensorului se deschise. Holul era pustiu. Un funcționar -oțăia la recepție. Ceva mai la stânga, pe culoarul lung ce ducea către intrarea principală, Malko îl văzu pe soldatul care trebuia să-i controleze pe vizitatori, adormit cu capul pe masă.

Rafalele care o doborâseră pe Chewaye nu impresionaseră pe nimeni. Era ceva obișnuit în fiecare seară. Din clubul de noapte se auzeau acordurile muzicii. Malko traversă repede holul și intră în localul cufundat în semiobscuritate. Orchestra interpreta o melodie etiopiană, lentă și ritmată. În mijlocul ringului dansa o fată singură. Purta o rochie albă care plesnea pe trupul bine garnisit cu sâni ca niște obuze de tun. Un negru musculos era lipit de o etiopiancă cu crupa obraznică și ținută țanțoșă. O animatoare îl conduse pe Malko la o masă de lângă ring. El se așeză cu un sentiment de ușurare. Încă îi mai răsunau în urechi rafalele mitralierei. Comandă o votcă. Din când în când, se uita către ușă, dar

ucigașii din Land Rover păreau că-i pierduseră urma. Bău votca și comandă altă porție. În bar nu mai erau decât vreo douăzeci de persoane. Fata în alb continua să danseze. Lângă ea își făcu apariția o alta, veselă foc.

Numai mâinile pătate de sânge îi mai aminteau lui Malko că tot ceea ce i se întâmplase era real și nu un coșmar.

Încă o dată privise moartea în față. Știuse că misiunea lui în Etiopia nu avea să fie ușoară, dar nu se așteptase la o confruntare atât de brutală. Bău încă o votcă și, când se simți amețit, se ridică de la masă. Mustăciosul de la recepție îi zâmbi complice.

— *You had a good time, Sir?*

— *Very good,* îl asigură Malko.

Celălalt se aplecă înspre el, în timp ce-i dădea cheia.

— *Sir,* este o fată care nu știe unde să meargă să doarmă din cauza interdicției de circulație. Probabil ați remarcat-o. Este fata superbă, îmbrăcată în alb, *Sir.*

— Mulțumesc, zise Malko, dar sunt cam obosit.

Celălalt nu mai insistă. Malko răsuflă ușurat când se văzu în cameră. Alergă în baie și își spălă mâinile de sânge, apoi se dezbrăcă, cu creierul golit. Nu dorea să se gândească la ziua următoare. Nu știa dacă moartea prințesei era întâmplătoare sau era legată de prezența lui.

Lampa de pe noptieră lumina paietele de aur agățate încă pe firele de păr de pe pântecele său. Adună câteva și le puse în scrumieră. Așadar, comoara împăratului exista cu adevărat. După ea venise el în Etiopia. Ocolit de binefacerea somnului, Malko se ridică și ieși în balcon. Dintr-un bidonvil din fața hotelului se auzea un muget prelung. Malko se înfioră. Prințesa Chewaye era singura persoană care ar fi putut să-l conducă la comoară, dar acum era moartă.

* * *

Sergentul Manur Tacho sări din Mercedesul abia oprit și înaintă iute către trupul întins în lumina farurilor uriașului Land Rover. Un soldat îi relată pe scurt cele întâmplate. Chipul turtit, tăiat de o mustață neagră, și ochii bulbucați reflectau cruzimea. Înfuriat la auzul veștilor, Tacho trase o lovitură de picior în chipul moartei. Unul dintre soldați râse, dar sergentul nu se

calmă. Bluzonul său din piele neagră părea zguduit de un val de furie, mai ales la nivelul umerilor. Era ticul lui obișnuit în stările de enervare. Sergentul se repezi la cadavru și începu să-l cerceteze în cele mai mici detalii, smulgând pantalonul de mătase și cizmele, dar, din nefericire, fără succes.Acest lucru îl infurie și mai tare. Oamenii săi așteptau tăcuți ca să termine. După violența ticului care îl scutura, își dădeau seama că se află într-o dispoziție periculoasă. Toți așteptau să le ceară să scotocească hotelul *Hilton* pentru a-l găsi pe cel ce conducea Volkswagenul, dar el se mărgini să urce cadavrul în Land Rover, în vreme ce unul din soldați se urca la volanul Volkswagenului. Apoi se urcă în Mercedes și micul convoi se îndreptă către Divizia a patra.

În timp ce conducea, sergentul Tacho își freca cu degetul gingia știrbă dintre doi dinți. Asta îl ajuta să gândească. Fu cât de-aci să rateze virajul pe Soudan Street și scoase o înjurătură.

Ca să-și descarce nervii, apăsă pe pedala de accelerație, distanțându-se imediat de celelalte vehicule și coborând pe Ras Desta Street cu viteză maximă. Ajungând în fața cazarmei ce a dăpostea Divizia a patra, el se opri într-un scrâșnet înfiorător de pneuri, speriind santinelele. Nu era însă decât un singur Mercedes alb capabil să ruleze în felul acesta după ora de interzicere a circulației: cel al sergentului Tacho. Acesta intră în curte val-vârtej și se opri în fața gheretei în care erau băgați suspecții din acea noapte. El deschise brusc ușa. Trei bărbați și o tânără femeie stăteau pe pământ la lumina unui bec chior, păziți de un soldat. Acesta din urmă îl lovi cu piciorul pe prizonierul de lângă el ca să se scoale în picioare. Doi erau bătrâni, iar al treilea, un tânăr cu o claie de păr, tuns în stilul „afro".

Toți fuseseră prinși pe stradă după ora de interdicție. Sergentul Tacho nu-i băgă în seamă pe cei doi bătrâni. El se proțăpi în fața tânărului, îi înfipse o mână în păr și începu să-l dea cu capul de perete. Când nefericitul începu să țipe, Tacho trase cu putere un smoc de păr, cu piele cu tot.

— Poate vrei să-ți tai capul ? făcu el cu un glas amenințător.

Coafurile „afro" fuseseră interzise de Derg, care considera că acestea erau un semn de recunoaștere între studenții ce contestau regimul actual. Unii dintre oamenii sergentului Tacho

abuzaseră de *kabikala* [1] respectând ordinul în mod literal, ajungând să taie capetele vinovaților. Tânărul știa acest lucru. El se sili să tacă, în ciuda durerii îngrozitoare. Tacho reuși să-i mai smulgă un smoc, dar era deja obosit. El apucă un baston spijinit de perete și zise rânjind sadic:

— Așteaptă numai, să vezi cum îți mai întind eu părul ăla!

Nefericitul încercă la început să se ferească, dar fu imediat prins de un soldat care îl forță să se ghemuiască într-un colț. Acolo, Tacho putea să se distreze cât îi dorea inima. Minute în șir, se auzi zgomotul sec produs de baston în craniul acoperit de claia deasă. La a patra lovitură, tânărul leșină. Sângele îi șiroia pe față, dar sergentul continua să lovească. Deodată sună telefonul și fu nevoit să se oprească. Răspunse și chipul său se metamorfoză brusc. Cu o voce aproape duioasă, el răspunse:

— Vin imediat. Nu am prea mult de lucru în seara asta.

El închise receptorul, înveselit la gândul bucuriilor care îl așteptau în compania micuței târfe *gojjame* pe care o onora cu favorurile sale. O fi fost el o brută, dar asta nu însemna că este mai puțin bărbat. Mai trase câteva ciomege în capul bietului student, reușind să-i rupă o ureche, apoi se opri. Ceilalți trei deținuți îl priveau cu ochii măriți de groază.

— Sunt pregătiți să plătească amenda? îl întrebă sergentul pe soldat.

— Da, șefu', dar fata este eritreeană.

— Așa deci, făcu Tacho răsucindu-și mustața.

Cei prinși pe stradă după consemnul de interzicere a circulației trebuiau să plătească o amendă de treizeci de dolari. Excepție făceau eritreenii a căror provincie se declarase autonomă. Sergentul o fixă cu ură pe fata albă ca ceara de frică.

— Tu va mai trebui să rămâi un pic pe aici, făcu el cu o voce mieroasă, poate așa ai să înveți să vezi cât e ceasul.

— Dar, părinții mei... încercă ea să protesteze cu timiditate.

Tacho îi trase o palmă care o făcu să se clatine.

— Târfă nenorocită, ar trebui să te împușc. Și mai și puți!

Într-adevăr, de frică, fata se scăpase pe ea.

— Pe asta s-o duci la Sandafa, îi ordonă el soldatului.

---

1. Băutură alcoolică etiopiană (n.a.)

Era o unitate militară din vecinătate. Acolo putea fi violată ce-ndelete timp de câteva săptămâni. În funcție de starea ei putea fi eliberată apoi sau împușcată. Treaba asta nu avea nici o importanță. Pentru sergentul Tacho și oamenii lui, viața omenească nu era mai prețioasă decât cea a unui iepure...

Tacho ieși trântind ușa și dispăru în Mercedes.

Chiar într-o țară atât de feroce ca Etiopia, cruzimea sergentului Tacho provoca o frică plină de respect celorlalti.

Era un *danakil*, al cărui trib stabilit în nordul țării era extrem de temut pentru sălbăticia de care dădea dovadă. De mic copil îl învățaseră să meargă aruncând cu pietre după el. Mai târziu fusese inițiat în obiceiul danakil, potrivit căruia un bărbat care voia o femeie bogată trebuia să aibă la cingătoare un colier făcut din testicule umane uscate. Singura problemă era că acestea trebuiau procurate de la persoane vii... Așa că, orice scandal se termina cu obținerea acestui trofeu, spre mândria învingătorilor. Manur Tacho reușise să-și facă propriul său colier mai înainte de a se înrola în armata negusului.

Nivelul educației sale, egal cu zero, nu îl împiedicase să ajungă caporal, grație aptitudinilor sale „tranșante" în timpul represiunii din Eritreea. În ciuda acestor calități prețioase, el ar fi putut rămâne în acest grad subaltern toată viața, dacă nu ar fi fost lovitura de stat. Când a fost nevoie să se trimită un delegat la P.M.A.C.[1], camarazii lui au fost bucuroși să se descotorosească de el. Manur Tacho, promovat sergent, făcea acum parte din cei douăzeci de membri ai Derg-ului care guverna țara.

Calitățile sale naturale îl făcuseră un specialist în acțiunile represive. El și echipa din subordinea sa aveau deja la activ câteva sute de morți. Orice adversar politic, denunțat de Special Branch a Ministerului de interne, putea fi ucis fără milă. Tacho nu cunoștea alt argument în afară de mitralieră. Mașinile sale cutreierau zi și noapte Addis Abeba, semănând teroarea, echipate cu mitraliere grele, tip „50", servite de soldați mascați pentru a nu fi recunoscuți. Tacho avea drept de viață și de moarte asupra locuitorilor orașului. În special, asupra foștilor susținători ai vechiului regim. Ca prințesa Chewaye.

---

1. Provisional Military Administration Council, denumit și Derg (n.a.)

El regreta nespus că nu putuse pune mâna pe ea când era caldă și vie ca să o poată interoga. Frustrat și furios, el opri Mercedesul în fața hotelului *Tegi* și continuă drumul pe jos. Chewaye era moartă, dar îi mai rămânea o pistă. Era sigur că străinul cu care fusese prințesa nu venise la Addis Abeba de dragul unei aventuri cu ea. Era cu siguranță alt motiv, pe care avea să-l descopere.

Capitolul III

— Etiopia este o țară de viitor, făcu Dick Bruce cu o voce melodioasă.

Vorbea fără să-și miște buzele, cu o voce mieroasă de prelat, cu ochii ațintiți la uriașul spital elvețian de pe colina ce se vedea de cealaltă parte a bulevardului Churchill. Malko schiță un zâmbet vag și sorbi din cafea.

— Tot ce sper e ca și eu să am un viitor, oftă el.

Dormise iepurește toată noaptea de frica soldaților. Dar nimic nu se întâmplase. Luase micul dejun la barul hotelului, ca de obicei, și se întâlnise cu Dick după cum stabiliseră cu două zile mai devreme. Un soare radios strălucea deasupra orașului. În micul bar, de unde se putea vedea clădirea ultramodernă a poștei din Addis Abeba, ai fi zis că te afli în Europa. Dick Bruce își mângâie barba mătăsoasă cu un gest liniștit.

— Faptul că vă aflați aici este un semn bun.

Când apăru chelnerița, el mai comandă două cafele. Malko era stupefiat de ușurința cu care acesta vorbea limba amarik. De altfel, cu barba și cu părul său atât de negru, ar fi putut lesne fi considerat drept un amhara. Era un ciudat caz de mimetism...

Malko se simțea reconfortat în prezența lui. Reprezenta cordonul ombilical ce îl lega de CIA. Dick era de cinci ani în Etiopia. El fusese cel care-l contactase pe Malko imediat după sosirea acestuia la hotel.

— Ce părere aveți despre incidentul de ieri seară? întrebă Malko.

Dick Bruce nu păru tulburat.

— Înseamnă că va trebui să pornim iar de la zero.

Părea mai degrabă un hippie decât un agent secret. Poate că tocmai din cauza asta mai era încă în viață. Malko îi observă unghiile negre. Pantalonul din catifea, cizmele uriașe, bluzonul verzui, toate erau tocite și slinoase.

— Nu ați remarcat nici un ecou? În ziar nu s-a pomenit absolut nimic.

Un zâmbet blând apăru pe chipul bărbos. Dick Bruce clătină din cap.

— Aici nu se știe niciodată nimic... Nu vezi ziare, nu auzi comunicate oficiale. Totul se reduce numai la zvonuri... Cele mai multe dintre ele sunt false sau imposibil de verificat. Totul se petrece noaptea, între etiopieni. Cei din Derg sunt foarte secretoși, ca de altfel majoritatea cetățenilor acestei țări... Oamenii dispar ca prin farmec, se mai descoperă câte un masacru, și asta-i tot.

Malko privea la cafea. Era încă sub efectul șocului simțit în ajun. El întinse mâna după paharul cu apă. Dick îl opri.

— Nu beți apă de aici. Sifilisul este o maladie națională.

— De ce sunt militarii atât de dezlănțuiți?

Dick Bruce se căută în buzunar, scoase o hârtie boțită pe care i-o strecură lui Malko pe sub masă.

— Din cauza asta.

Malko netezi hârtia. Era un manifest etiopian, pe care era o siglă bine cunoscută: o seceră și un ciocan, o stea și o cunună de lauri.

— Este al EPRP, comentă Bruce.

— Spuneți-mi, zise Malko, treaba asta are un aer la fel de comunist ca cei din Derg...

— Aparențele înșeală. Sunt mai degrabă niște anarhiști, de factură feudală. Mulți dintre ei și-au făcut studiile la noi. Oricum, nu avem de ales. Ofițerii prosovietici din Derg sunt gata să ia puterea. Dacă nu se iau măsuri imediat, ne vom trezi în fața altei Angola.

— Dar Derg pare că are deja puterea în mâini, obiectă Malko.

Bruce zâmbi ironic.

— Sunteți prea traumatizat de seara trecută. Jumătate din armată este blocată în Eritreea, de către rebeli. Pe Tigru, generele negusului se află în fruntea unei mișcări de dreapta. Chiar dacă ucigașii mercenari din Derg doboară lumea cu mitraliera în plină stradă, sunt înspăimântați căci simt primejdia.

Malko era perplex de-a binelea. Desigur, la Londra i se explicase că aurul negusului avea să servească pentru înarmarea adversarilor actualului Derg. Aceștia erau susținuți în culise de către CIA.

Acest oraș de munte părea teribil de ostil. Interlocutorul său se uită la ceas și scoase din buzunar un pachet învelit în hârtie maronie.

— Iată ce v-am adus. Este cu mult mai important acum.

Malko desfăcu hârtia de ambalaj și văzu o bucată de lemn octată în culori stridente. Lemnul era cioplit în formă de cruce.

— Este vorba de o icoană de la sfârșitul secolului XV, preciză americanul. Este un obiect de cult ce servește la procesiunile religioase. Este o raritate căci este ornamentat pe ambele fețe. A fost furată dintr-o biserică din Lalibella.

— Ce vreți să fac eu cu asta?

Privirea blândă a lui Bruce sorbea din ochi straniul obiect.

— Este bine să o păstrați asupra dumneavoastră, zise el. Informatorii lor au spus că sunteți un colecționar de icoane și de documente copte. În țara asta sunt o mulțime. S-ar putea să vă scotocească prin cameră. Atunci vor da de asta. Fiind vorba de o piesă foarte rară, s-ar putea să-i păcălim.

— Vă pricepeți cu adevărat la genul acesta de artă?

Era destul de ciudat să-ți imaginezi un agent secret amator de icoane!

— Ei, un pic, făcu modest Dick Bruce. Am reușit să adun o colecție destul de frumușică de manuscrise copte. Mai mult de două sute de piese. Dacă reușesc să ies cu ele din țară, ar reprezenta o avere. O să vi le arăt. Din cauza asta am vrut să vin aici. Am studiat și ceva medicină specializată în bolile tropicale. Și pe urmă...

El se opri. Malko nu se putu abține. O întrebare îi ardea buzele:

— Credeți și dumneavoastră în povestea cu aurul? întrebă el în șoaptă.

— Eu ar trebui să vă întreb acest lucru, zise surâzând Bruce. Am înțeles că l-ați și văzut.

— Am văzut doar un pic de praf aurifer, preciză Malko. Nu știu însă de unde provine.

— O, este vorba de o lungă istorie, suspină americanul. Am auzit-o de nenumărate ori. În susul țării există mine de aur, la Dolo. Exploatarea se face la suprafață, cu metode primitive. Toată producția era rezervată pentru negus. Uneori dăruia câte un săculeț vreunui apropiat sau vreunei fete, dar cea mai mare parte era păstrată numai de el în țară și în străinătate. Numai câțiva intimi știu unde. Se zice că ar fi adunat cam cincisprezece tone de pudră de aur...

— Cincisprezece tone! tresări Malko.

Dick Bruce încuviință.

— Este foarte posibil. Am verificat producția minei.

Malko făcu un calcul rapid.

— Asta reprezintă mai mult de șaizeci de milioane de dolari...

— Exact.

Suna ca în *O mie și una de nopți*.

— Și nu știe nimeni unde s-ar putea afla acest aur? insistă Malko. Cincisprezece tone ocupă loc mult. Lumea începe să vorbească.

Dick Bruce zâmbi nevinovat.

— Agenții din Derg au fost cam prea zeloși. După lovitura de stat au început să-i împuște pe toți cei care se aflau la palat, ca să curețe locul. De aur au aflat după aceea. Sau mai bine zis, au găsit un indice în legătură cu existența lui.

— Cum?

— Un *legaba*, un înalt funcționar, a fost prins la Diredawa, cu o valiză ce conținea douăzeci de kilograme. A fost adus la Addis Abeba și a fost interogat de ucigașii din Divizia a patra. Idioții l-au căsăpit din prima ședință cu lovituri de baston ! Erau atât de frustrați încât l-au strivit cu un camion până l-au putut face sul ca pe un covor. Dar asta nu i-a ajutat să obțină aurul.

Era de necrezut.

— Dar negusul? El doar știa unde este aurul. L-au arestat și pe el?

— Adevărat, admise Bruce cu o jumătate de surâs. Tocmai - cauza asta a și murit. La început, militarii au fost destul de ârzi cu el. Din momentul în care s-a creat Guebbi, el a fost dus imediat la sediul Diviziei a patra, de pe strada Bareth, unde l-au închis într-o gheretă. Erau din întâmplare o și l-am văzut. Stătea cu capul prins între mâini și îngea. Era deja pe jumătate nebun.

— Erați acolo?

— O, da, făcu Dick Bruce pe un ton liniștit. Niște ofițeri din erg erau prietenii mei. Îmi vindeau icoane. Câștigau o îmadă de bani pe ele. Nu după mult timp, negusul s-a colnăvit și a început să se vorbească din ce în ce mai mult aur. A fost interogat, dar îi mai rămăsese încă destulă minte să înțeleagă că îndată ce ar fi dezvăluit secretul, ar fi fost orât. Așa că a tăcut mâlc. Era un tip dur... Un tip care știa să istreze o taină. Vă amintiți de faimoasa foamete din Wollo? murit trei sau patru sute de mii de oameni. Când ONU a vrut trimită ajutoare, negusul a răspuns demn că la el în țară nu te nici o foamete. Adevărul este că era perfect la curent cu se întâmplă, dar avea oroare ca cineva din afară să se estece în treburile interne ale țării. Așa sunt etiopienii. Din uza asta nu a fost descoperit aurul. Și tot din cauza asta a rit și împăratul.

— Cum?

— Printre ofițerii din Derg, era unul care era decis să pună âna pe tot aurul. Pentru ca să-și ajute tovarășii din Frontul de berare. Era un general. Într-o zi, s-a închis cu împăratul și l-a terogat singur. A doua zi, Derg a anunțat că suveranul a ferit un atac de cord... Nu se știe nici unde l-au îngropat...

— Ce s-a întâmplat?

Bruce zâmbi trist.

— Generalul a încercat să-l facă să mărturisească. Un ardian mi-a povestit ceva. Cu mâna stângă îl țintuise de pat și dreapta îl sufoca cu o pernă. Deloc sănătos pentru un oșneag de optzeci și patru de ani...

— Și a vorbit?

— Se pare că da. Însă numai generalul a auzit ce spune. upă aceea i-a vârât capul în coșul pernei și nefericitul și-a nplut plămânii cu puf...

— Dar generalul...

— A murit și el, făcu Bruce. După numai două zile, în tim ce se întorcea acasă în Mercedesul său, o mitralieră montat pe un Land Rover l-a ciuruit pe șofer. Generalui s-a trântit p podea și a avut timp să se refugieze în casă. Dar camarazii s nu au pierdut timpul. Au venit cu un tanc și l-au ucis acasă l el. În plin centrul orașului. Nu s-au găsit din el rămășițe nici c să umpli o cutie de pantofi. Derg a anunțat că generalul s- sinucis. Este primul caz de sinucidere cu un tanc...

Malko nu reușea să-și revină. Parcă era la balamuc.

— Dar de ce l-au ucis?

— Pentru că el știa poate unde era ascuns aurul. Le-a fo teamă să încapă pe mâna eritreenilor și au preferat să-l piard De altfel nici nu erau siguri că generalul știe cu adevărat und este. Negusul era destul de viclean încât să-l mintă înainte de crăpa... Dar militarii din Derg sunt și răi și proști. Nu-și asum riscuri și habar n-au de subtilități.

Urmă o lungă pauză. Pe bulevardul Winston Churchi claxonau mașinile.

— Credeți că Chewaye ar fi putut avea acces la acest aur?

— Tot ce e posibil. Ea era căsătorită cu nepotul preferat a împăratului. În plus, unchiul ei conducea „serviciile secrete" a negusului.

— Unde se află acesta?

— A fost și el împușcat.

În timp ce Malko medita la fragilitatea vieții umane, Dic Bruce zise cu suavitate:

— Îmi vine să cred că militarii nu se gândesc că ați ven aici pentru aurul împăratului. Acest lucru ar explica faptul c v-au lăsat în pace. Altfel, ați fi fost dus deja la Divizia a patra.

Fără să vrea, Malko simți cum i se strânge durero stomacul, ca într-o menghină.

— Ar trebui să fiți extrem de prudent, sublinie Dick Bruce. Ș iute în acțiune.

Privirea lui Malko rătăci în micuța cafenea. Simțea că s sufocă în acest oraș, și la propriu și la figurat.

„*Noua Floare*"[1] era una din specia plantelor carnivore... Alungând gândurile negre, el își continuă raționamentul.

— Chewaye primea de la cineva aurul acela, nu?

— Desigur, dar secretul este bine păstrat. Trebuie descoperit, fără a cădea în mâna militarilor.

— Dacă stăm să ne gândim la toate armele pe care le-am vândut de douăzeci și patru de ani, ar trebui să fie ceva mai drăguți cu noi.

— Toți sunt niște demenți, zise Bruce. Nimeni nu știe cu adevărat ce doresc cu adevărat.

El puse pe masă doi dolari etiopieni.

— Când ne mai putem întâlni?întrebă Malko.

— Eu mă duc să mă întâlnesc cu un popă. El împreună cu câțiva prieteni au furat un obiect fantastic. Este vorba de o Biblie cu gravuri, din secolul XIV, aflată într-o stare excepțională.

— O Biblie!

Era și momentul potrivit... Dar agentul bărbos era transfigurat. El ținu să precizeze cu o excitație abia stăpânită în glas:

— Există doar două în lume de tipul acesta. Una, la *National Museum* din Londra și cealaltă la *Metropolitan* din New York. Exemplarul valorează între o sută de mii și două sute de mii de dolari pentru un cunoscător. Aici costă doar cincisprezece sau douăzeci de mii.

În fața expresiei mirate de pe fața lui Malko, el preciză:

— Nu uitați că eu comercializez obiecte de artă de acest tip, altfel de mult mi-ar fi venit de hac etiopienii. Veniți, am să vă conduc eu la *Hilton*.

Ei se întoarseră la bătrânul Land Rover, care era acoperit cu un strat gros de praf. Ciculația pe bulevard era destul de intensă. La primul stop, fură încercuiți de o ceată de cerșetori zdrențăroși și diformi, care se prefăceau că vor să curețe mașina.

Când ajunseră la *Hilton*, Bruce si se adresă lui Malko:

— Ar trebui să găsiți aurul acela foarte repede. Este unica șansă pentru prietenii noștri din EPRP. Au nevoie de el ca să cumpere arme. Ei contează pe noi, pe dumneavoastră...

---

1. *Addis Abeba (n.a.)*

— Dar eu unul nu i-am văzut niciodată, protestă Malko. Ş nu sunt deloc sigur că voi reuşi.

— Ar fi de-a dreptul dramatic, zise Dick Bruce cu voce alterată. Oamenii aceştia se ascund în Addis Abeba, au u plan ca să răstoarne Derg-ul. Nu au însă arme. Acum am d gând să mă duc la ei ca să le ridic moralul. Vă doresc noroc.

— Mulţumesc, spuse Malko. Am comandat o maşină şi ar să plec în căutarea lui Elmaz. Mă tem însă că va trebui s aştept până diseară.

— Nu aşteptaţi prea mult, mai spuse Bruce cu o voc îngrijorată înainte să demareze.

Malko se îndreptă către ghişeul agenţiei *Avis*. În hol, zări pereche care îl făcu să zâmbească. Fata cu rochie albă şi c sânii umflaţi ca două baloane era la braţul unui tip ce semăn cu Amin Dada, jovial şi negru ca tăciunele... Fata asta er hotărâtă să învingă rigorile stării de urgenţă...

* * *

— Asta este tot ce aveţi? întrebă Malko îngrozit.

— Este singura maşină, zise angajata firmei *Avis*. Dar v asigur că merge foarte bine şi este aproape nouă.

Malko privea descurajat Toyota de un roşu aprins. Asta, d maşină discretă! Ai fi zis că este o maşină de pompieri!

— Nu vă place marca Toyota? întrebă îngrijorată fat văzând mutra dezamăgită a lui Malko.

— Ba da, cum să nu.

— În regulă, să întocmim actele.

Malko văzu că fata în alb se îndreaptă către el, de astă da singură. Ea o sărută pe angajata agenţiei de închirieri, apoi întinse mâna zâmbind.

— Bună ziua. Mă numesc Wallela. Şi eu sunt prietenă c Dick. V-am văzut împreună.

Ea îl învălui cu o privire mângâietoare. Rochia îi e desfăcută la gât, descoperind o parte extrem de generoasă d impresionantul ei bust.

— Sunteţi de multă vreme în Addis Abeba?

— Numai de câteva zile, răspunse Malko vârând contractul de închiriere în buzunar.

— Acum că aveți o mașină, nu ați vrea să mă conduceți până acasă la mine? Locuiesc lângă Vieux Guebbi.

— Să mergem, zise Malko. Vreau să văd de ce este capabilă mașina asta.

Escortat de nurlia sa cucerire, el se îndreptă către Toyota. Wallela fredona o melodie.

— Prietenul dumneavoastră african nu va fi gelos? o întrebă Malko.

Wallela pufni în râs.

— Moncogo? O, nu, este un tip tare cumsecade. Aseară era în culmea fericiri pentru că președintele lui s-a proclamat împărat. Am văzut că ieri erați cam abătut. Nu vă place la Addis Abeba? Nu ar trebui să stați singur.

— Ați vrea să luați cina cu mine? o întrebă Malko.

O fată ca Wallela putea deține informații prețioase...

Etiopianca surâse.

— O, desigur! Trebuia să iau masa cu verișoara mea, dar va fi cu mult mai plăcut cu dumneavoastră! Vine și Dick?

— Nu cred.

— Știți că trebuie să luăm masa devreme din cauza stării de urgență.

— Știu. Am putea să ne întâlnim aici pe la ora șapte.

Ei se suiră în Toyota. După o sută de metri străbătuți pe bulevardul Menelik, știa deja de ce este în stare mașina. Abia se târa cu patruzeci la oră, cu pedala de accelerație călcată până la podea... Observă un șir lung de mașini oprite în față la Vieux Guebbi.

— Sunt familiile deținuților, îi explică fata. Derg nu le asigură hrana. Cei care nu au pe nimeni mor de foame.

Acesta era primul rezultat al mariajului dintre Sărăcie și Revoluție.

* * *

— Eu una câștig trei sute de dolari pe lună și cheltuiesc patru sute pe îmbrăcăminte. Pământurile părinților mei au fost

confiscate. Militarii le-au dat niște bani, dar prea puțini. Așa că trebuie să mă descurc cum pot.

Cu ochii scânteietori, Wallela dădu pe gât jumătate de pahar umplut cu *ducam*, un nectar etiopian de patrusprezece grade.

Malko și ea erau instalați într-un colț în *Cottage*, singurul restaurant decent din Addis Abeba. Era lambrisat cu lemn de mahon, iar barul său putea să pună în umbră un local din Anglia. Friptura de bivol era aproape comestibilă.

Wallela era fardată ca regina din Saaba. Purta o salopetă din lame argintiu, mulată ca o mănușă, îmbrăcată direct pe piele. Fata făcea economie la lenjeria intimă. Fermoarul lung până sub ombilic, era deschis vreo zece centimetri, lăsând să se vadă o cruce coptă din aur, ce trona între globurile sânilor. Chiar și cel mai înverșunat necredincios s-ar fi convertit văzând-o. Malko nu-i pusese încă nici o întrebare precisă. Fata avea să-și dezlege limba cu ajutorul vinului.

— Cum de vă descurcați? o întrebă el.

— O, localul de la *Hilton* este întotdeauna plin cu diplomați africani, zise Willela. Sunt foarte generoși. Ca și Moncogo. Fac cadouri. Dasemenea mă duc la *Venus* sau la *Zebra Club*.

— Ce sunt acestea?

— Discoteci cu fete singure. Puteți să vă retrageți cu una din ele și să le faceți apoi un cadou. Nu sunt târfe, ci fete ca și mine, funcționare sau studente care au chef să se distreze și să mai câștige un ban. Aici viața este extrem de grea. Pot câștiga patruzeci de dolari americani o dată sau de două ori pe săptămână. Este suficient.

Pe sub masă, genunchiul Wallelei se sprijinea de al lui. Fata era perfect disponibilă. Nu avea nevoie să mai meargă la *Zebra Club*. Malko riscă o întrebare:

— Cunoașteți o fată pe nume Elmaz? Este fină, cu păru lung și negru.

— Desigur. Este o colegă. Vreți să faceți dragoste cu ea? întrebă ea direct.

— Recunosc că este fermecătoare.

Wallela râse.

— O fi ea frumoasă, dar este tăiată, așa că...

Ea zâmbi cu subînțeles.

— Cum adică, tăiată? făcu Malko speriat.

— Păi, în Etiopia este obiceiul ca toate fetele să fie supuse unei operații de extirpare a clitorisului la vârsta de numai câteva luni. Ca să nu fie prea focoase. Toate, în afară de fetele din Godjam.

— Și dumneavoastră...?

Wallela râse înveselită.

— Eu sunt din Godjam... Prietenul dumneavoastră, Dick, mi-a supus că sunt singura de aici care are clitorisul nemăcelărit. Ce-ar fi să dansăm?

— Aș prefera să merg la culcare, zise Malko.

Era un semn de mare nerecunoștiință față de fata care cărea a fi perla din Addis Abeba...

— Bine. În cazul ăsta, mă lăsați și pe mine la *Hilton*.

Malko achită consunația. În mașină, Wallela fu destul de posumflată. Când ajunseră în holul hotelului însă, ea îl sărută brusc pe gură. Limba ei ascuțită îi sondă gura, apoi fata îi întoarse spatele râzând.

— Somn ușor și vise plăcute, făcu ea cu un glas batjocoritor.

Malko așteptă lângă ascensor până ce ea se făcu nevăzută în bar. Mai simțea pe buze parfumul ei. După ce ceru niște informații de la recepționeră, el se îndreptă către Toyota și demară. Deși era doar ora nouă, orașul era pustiu. El se îndreptă către sud, trecând de pasajul de nivel din dreptul Diviziei a patra, apoi continuă drumul până la periferia orașului. Recepționera îi explicase că *Zebra Club* se află în cartierul Nefassie, care însemna „Fetele care vorbesc în vânt". Asta, în amintirea primelor instalații telefonice executate din ordinul împăratului Menelik, un fanatic al telecomunicațiilor. Cei care refuzau telefonul erau decapitați!

Malko parcurse aproape trei kilometri pe un bulevard trist și drept înainte de a întâlni indicatorul pe care era scris cu litere roșii *Zebra Club*. El pătrunse pe un drumeag de pământ bătătorit, ce ducea către o clădire micuță, situată în mijlocul unei grădini părăginite. Dinăuntru se auzea muzica.

* * *

Localul era plin cu fete. Stăteau în picioare, de-a lungul pereților pictați cu dungi albe și negre, sau aliniate pe banchetele tapițate cu mușama, serioase ca la balul subprefecturii. Unele dansau, îngrămădindu-se lângă barul de la intrare. Toate erau foarte tinere, unele chiar frumoase, îmbrăcate decent cu pantaloni sau cu rochii. Erau cam vreo treizeci la număr. Mai erau acolo și vreo șase clienți așezați la mese în bună companie. Un tip în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat la șase ace, dar cam amețit de băutură, se agita grotesc în mijlocul ringului de dans, încercând să imite un dans cambodgian și făcând pe tinerelul îndrăgostit.

Un chelner îmbrăcat cu o vestă dungată îl instală pe Malko pe banchetă. Imediat se apropie o fată care îl salută cu o înclinație a cabului, întânzându-i mâna.

— *Good night.*

Ea se așeză lângă el. Chelnerul veni cu două porții de băutură. Fata avea trăsături de țărăncuță și pielea foarte închisă la culoare. Engleza ei părea că se reduce doar la *good night*. Cu un zâmbet încurajator, ea începu să-i frământe coapsa dreaptă. Ca să scape de acest masaj, Malko se ridică cu gândul să arunce o privire și prin încăperea alăturată. Dacă Elmaz nu se afla la *Zebra*, trebuia să meargă să o caute și la *Venus* înainte de ora interdicției de circulație. Fata crezu că vrea să danseze și veni să se lipească de el. Muzica era asurzitoare, iar fata dansa prost, degajând un miros de bere acră...

În timp ce dansa, Malko examina fetele din penumbră. Nici urmă de Elmaz. În curând ajunse în pragul celeilalte încăperi. Inima sa intră în galop. Elmaz era acolo. Avea o ținută distantă, aproape disprețuitoare. Părul negru îi ajungea până la brâu. Rezemată de șemineu, părea că se plictisește enorm. Ea îl zări pe Malko aproape în aceeași clipă. Chipul ei se crispă.

Dintr-un salt, ea traversă încăperea trecând chiar pe lângă Malko. Acesta uită de însoțitoarea lui și o strigă:

— Elmaz!

Fata grăbi pasul și dispăru pe ușă, ferindu-se de bărbatul beat. Când Malko vru să se ia după ea, însoțitoarea lui îl prinse de gât.

— *Please, I love you!*

Pericolul iminent o făcuse să-și îmbogățească vocabularul. Malko scăpă din prinsoare și fugi după Elmaz, strecurându-se prin aglomerație. Scrută întunericul din curte și observă farurile unei mașini cu motorul în funcțiune. Era un Triumph decapotabil, iar la volan era Moncogo, sosia lui Amin Dada, „logodnicul Wallelei"! Elmaz vorbea cu el în fața portierei. Când îl văzu pe Malko, sări în mașină fără să mai deschidă ușa! Automobilul intră în marșarier, viră și plecă în viteză.

Capitolul IV

Pentru o secundă, Malko rămase interzis, apoi se repezi la Toyota. Trebuia să o ajungă pe Elmaz, altfel, fata avea să se ascundă cu siguranță. Când ajunse în bulevard, farurile mașini Triumph se vedeau departe ca niște puncte roșii. El acceleră la maximum, dar Toyota refuza să depășească viteza de șaizec pe oră. Enervat la culme, el încercă să nu piardă urma mașinii Ca prin minune, farurile acesteia, în loc să se diminueze, creșteau din ce în ce mai mult! Distanța dintre cele două mașin se diminua întruna. Triumph-ul stătea la un stop. Concentrat la mașina pe care o urmărea, Malko nu îl observă pe biciclistul ce apăru din dreapta sa, fără lumină de avertisment. Se auzi un zdrăngănit metalic și un țipăt. Speriat, Malko sări din mașină. Ciclistul fusese dărâmat de pe bicicletă. El se ridică în timp ce din cealaltă parte a străzii, apărea un *zabagna* agitând un baston uriaș. Malko făcu un salt, furios pe sine însuși, pentru reflexul de om civilizat. Într-o țară ca Etiopia, în caz de accident, era cu mult mai bine să-ți lichidezi victima, sau să o iei la-sănătoasa. Altfel aveai parte de un șir infinit de necazuri și, în cel mai rău caz, puteai fi linșat. El porni motorul, nu suficient de repede ca să evite o furioasă lovitură de baston în capotă. Ciclistul aruncă după el cu o piatră ce ricoșă în portieră cu un zgomot sinistru. Malko trecu pe stop și nu micșoră viteza decât atunci când ajunse în fața pasajului de nivel de la Divizia a patra. Bineînțeles, nu se mai vedea nici urmă de Triumph.

Nu-i mai rămânea decât să se ducă la culcare. Nu credea ca va putea reuși să urce colina cu rabla de mașină. Supărarea i se risipi ca prin farmec atunci când zări mașina Triumph în parcare la *Hilton*. Ocupanții ei se aflau cu siguranță în bar, locu

credilect al diplomaților din OUA. Aceștia profitau de starea de urgență ca să poată rămâne peste noapte în hotel cu micuțele lor prietene fără să riște vreun scandal din partea nevestelor legitime.

Dacă interdicția de circulație din timpul nopții nu ar fi existat, ea ar fi trebuit inventată...

* * *

Nici nu intră bine Malko în bar că se și trezi cu două obuze în satin alb în piept.

— A, va să zică nu v-ați dus la culcare!

Wallela semăna cu o cosmonaută văzută de revista *Penthouse*. Combinezonul din lame argintiu se mula în mod indecent pe formele înfloritoare ale fetei, iar sânii ei erau parcă și mai fabuloși .

— M-am răzgândit, zise Malko destul de stânjenit.

— Atunci, hai să dansăm!

În ringul de dans o aștepta un negru cu ochii holbați. Wallela îl expedie scurt, apoi se lipi toată de Malko, din creștet și până în vârful picioarelor.

— Și cavalerul dumneavoastră? întrebă Malko.

— O, nu-mi pasă de el. Toți negrii ăștia sunt dezgustători. Vor să te culci cu ei după zece minute...

Vreo douăsprezece perechi dansau în semiobscuritate. Majoritatea erau negri. Două fete erau etiopience. Două dansau împreună, în mod ostentativ, râzând zgomotos. Malko observă mesele de lângă ring. Elmaz era lângă orchestră. Ea stătea dreaptă alături de negrul din Trimph. Când îl zări pe Malko, tresări și începu să vorbească precipitat cu cavalerul ei. Acesta din urmă îl fixă pe Malko cu o expresie feroce pe față. Muzica se opri. Imediat, Wallela îl trase pe Malko pe o banchetă aflată în întuneric. Ea îl prinse de mână cu un gest de proprietară.

— Știți ce înseamnă numele meu, Wallela? Miere, adică *honey*, în engleză.

Malko nu mai avu timp să comenteze această interesantă noutate. Prietenul lui Elmaz se îndrepta către el cu un aer

amenințător. El se proțăpi în fața lui Malko, se sprijini cu labele lui mari pe masă și spuse cu o impresionantă voce de bas:

— Domnule, dacă nu părăsiți imediat localul, vă sfărâm scăfârlia.

După expresia zugrăvită pe mutra lui, se vedea că nu sunt simple vorbe aruncate în vânt... Wallela sări ca arsă.

— Moncogo ! Ce te-a apucat? Acesta este prietenul meu.

— Atunci spune-i să-și ia valea. că-i rup gâtul!

Tipul își strânse pumnii și începu să se balanseze de pe un picior pe celălalt. Malko nu vedea nici o soluție înafară de o mitralieră, ori o fugă rușinoasă. Wallela începu să-l apostrofeze pe negru în amarik. El îi răspunse răstit. Wallela se uită furioasă la Malko.

— Așa că v-ați dus la *Zebra*... Elmaz spune că v-ați purtat rău cu ea, că ați bătut-o pentru că nu voia să facă ce vreți. Nu-mi place deloc, nu e bine.

— Dar nu este adevărat. Este o minciună sfruntată.

Wallela ridică resemnată din umeri.

— Știu eu bine că voi, europenii, nu faceți dragoste decât cu câte două femei deodată, dar ar trebui să înțelegeți că noi suntem diferite.

Malko fierbea. Moncogo strângea din pumni nervos.

— Ascultați, zise el. Este vorba de o neînțelegere inexplicabilă. Trebuie neapărat să vorbesc cu Elmaz. Vă rog să aveți grijă de animalul acesta până atunci.

— Bine, am să încerc, zise Wallela, dar asta numai pentru că sunteți prieten cu Dick. Nu a fost frumos din partea dumneavoastră să mă lăsați baltă adineauri.

Ea se ridică, îl apucă pe uriaș de mână și-l trase după ea pe pista de dans. Negrul se mai liniști când fata se lipi toată de trupul lui.

Orchestra începu din nou să cânte. Era o melodie ciudată, ce semăna cu un slow japonez, de dans. Malko se duse la masa la care stătea Elmaz și se așeză fără să fie invitat. Fata vru să fugă.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Trebuia să țipe ca să acopere orchestra. Elmaz dădu din cap și spuse uitându-se drept înainte:

— Nu am nimic de vorbit. Eu nu am vrut să vin aici căci erau sigură că mă veți urmări. Plecați!

Femeia era o adevărată banchiză. Malko simți că fata vrea să plece și o prinse de mână forțând-o să se ridice.

— Trebuie să vă vorbesc, răcni el pe un ton ce nu admitea replică. Aici nu pot din cauza gălăgiei. Să dansăm.

El crezu că fata va lua foc, dar ea se lăsă antrenată în ring și nu opuse rezistență când Malko îi prinse talia fină. Părul și veșmintele ei erau impregnate de un parfum foarte puternic, ca de tuberoze. Apoi Elmaz întoarse fața în mod ostentativ și rezică cu o voce glacială:

— Dacă vreți să vă culcați cu mine, vă pierdeți timpul pentru că nu sunt o târfă.

Malko își lipi gura de urechea ei și șopti:

— De ce fugiți de mine? Nu am nici o vină pentru cele întâmplate aseară. Am fost trimis la Chewaye de sora ei. Nu lucrez pentru Derg.

— Atunci, de ce au arestat-o pe ea și nu pe dumneavoastră?

— Dar cum, nu știți?

— Ce?

Elmaz se desprinse brusc de el, cu ochii negri măriți de groază. Țipătul ei acoperise sunetul orchestrei.

— Ce s-a întâmplat?

Malko își aduse aminte de ce-i spusese Dick: nu erau ziare, nu existau informații. Elmaz nu știa că Chewaye era moartă. Nu putea să nu-i spună adevărul.

— Chewaye nu a fost arestată, zise el.

— Dumnezeule!

Fata se strânse lângă el cu o miscare convulsivă. Asigurat acum de faptul că Malko nu o violase încă, Moncogo explora cu labele lui uriașe curbele trupului Wallelei. Malko începu să povestească ce se întâmplase. Elmaz îl întrerupse neîncrezătoare.

— Dar nu v-au arestat!

Fata nu credea nici o iotă.

— Am putut să pătrund în hotel fără să atrag atenția, îi explică el. Ei nu știau cine sunt. Poate că nu au vrut să-i sperie pe turiști din *Hilton*.

Elmaz dădu din cap zâmbind amar.

— Nu mai sunt turiști la *Hilton*. Dacă ar fi vrut să pună mân pe dumneavoastră, ar fi mers și-n iad... Dar nu au vrut și punct

— De ce a tras Chewaye în ei? întrebă Malko.

— Chewaye mi-a spus întotdeauna că nu se va lăsa prins vie. Se temea de tortură.

Muzica se opri. Ei rămaseră față în față. Deja „Addin Dada se îndrepta spre ei.

— Trebuie să vă mai spun ceva, spuse Malko repede. N sunt ce credeți dumneavoastră...

Elmaz nu mai avu timp să răspundă. Moncogo stăte zâmbind lângă ei, însoțit de Wallela.

— Văd că v-ați împăcat. Mă bucur. Vă invit la mas noastră, domnule...

Când nu dorea să-ți rupă gâtul, putea fi destul de șarmant. Moncogo comandă o sticlă cu coniac Gaston de Lagrange c să serbeze împăcarea lor. Elmaz își ascundea cu greu tulburarea. Wallela îi făcu cu ochiul lui Malko și se așeză alătur de el, șoptindu-i la ureche:

— Din cauza ei nu voiați să rămâneți cu mine? Nu știam c ați ieșit împreună.

— Aș vrea să mergem în altă parte, zise Malko. Trebuie s stau de vorbă cu Elmaz. Este ceva foarte serios.

Wallela chicoti.

— Dacă mă lăsați singură cu Moncogo în starea în car este, este în stare să mă violeze. O să o încerc să o conving p Elmaz să ne invite la ea acasă. Dar trebuie să scăpăm d Moncogo. Mă ocup îndată de asta.

Elmaz și Moncogo goliseră deja o treime de sticlă. Malko văzu că fata abia își stăpâneste lacrimile. Era intrigat ș neliniștit: de ce nu-l urmăriseră oare ucigașii? Doar știau că a intrat în hotel. Chiar dacă nu știau cine e, ar fi putut interog personalul de serviciu. Exista o singură explicație: aveau un motiv ca să-l lase cu gâtul în laț. Așa cum sugerase și Dick.

Wallela se întoarse către Malko și-i spuse triumfătoare:

— S-a făcut! Uitați cum vom proceda. Îi spunem lu Moncogo că nu putem pleca împreună cu el în mod oficial. Î

:erem să închirieze un apartament și că noi vom veni mai ·ârziu. Între timp, o întindem toți trei cu mașina...

— Unde? Este ora unsprezece și jumătate... Peste tot este rchis.

— Mergem acasă la Elmaz. Vom petrece noaptea acolo.

Nesperată ocazie! Wallela începu să discute cu negrul. ·cesta își tot făcea de lucru cu fermoarul ei, agresându-i :ecolteul. În cele din urmă, Wallela îl sărută pe gât cu un râs :omplice. Negrul se ridică de la masă imediat și plecă demn :ătre ieșire, cu sticla de coniac în mână. Wallela izbucni în râs.

— O să facă urât de tot! făcu ea cu un aer extrem de ·ncântat.

Era un *understatement.*

Elmaz se juca mașinal cu paharul, evitând să-l privească pe Walko. Wallela se aplecă spre acesta.

— Cereți nota de plată.

* * *

Bulevardul King George era sinistru în lumina chioară a ampadarelor. Malko nu putea izgoni din minte seara anterioară.

— La dreapta, făcu Elmaz, care stătea în spatele lui.

Străzile erau pustii. Ei trecură pe lângă o cazarmă, pe un :rum desfundat, apoi trecură peste un râu. Malko trebui să ·icșoreze viteza din cauza hurducăturilor.

Drumul ar fi descurajat și un tanc de luptă. În cele din urmă, ajunseră în fața unui grilaj negru.

— Claxonați! zise Elmaz.

Imediat apăru un *zabagna* zdrențăros care deschise poarta, :escoperind un spectacol extraordinar. O cărare urca în zigzag :rin mijlocul unui parc în care rondurile cu flori erau luminate cu ampioane improvizate, pline cu ulei în care ardeau fitile. Sus :e culme, se ridica o construcție în stilul castelului lui Dracula... Ca ambianța să fie și mai sinistră, trei dogi negri țâșniră din ·ntuneric și înconjurară Toyota.

— Așteptați, zise Elmaz. Nu coborâți imediat.

Ea se dădu jos din mașină și merse să aprindă lumina în veranda ce înconjura casa. Wallela și Malko coborâră din

mașină. Aerul era înghețat și în depărtare se vedeau luminile orașului Addis Abeba.

— Este una dintre cele mai frumoase case din Addis, îi șopti Wallela lui Malko. A fost construită de tatăl ei. Acesta a fost împușcat de militari.

Într-un colț al verandei, dormea un *zabagna*, înfofolit într-o șubă groasă, cu o pușcă în mână. Elmaz îi conduse într-un salon, apoi într-o încăpere mai intimă, plină de perne, de covoare și divane joase. Wallela puse un disc și începu să danseze singură în mijlocul camerei.

Cu mișcări de automat, Elmaz se duse să ia o sticlă cu J&B și umplu niște pahare. Părea hotărâtă să se facă praf. Wallela își goli paharul și continuă să danseze. Elmaz se întoarse către Malko, mai distantă ca oricând.

— Ce doreați să-mi spuneți?

Cearcăne uriașe subliniau ochii negri și strălucitori din cauza alcoolului. Stătea dreaptă, iar părul îi ajungea la pernele pe care stătea încordată.

— Eu trebuia să mă întâlnesc cu Chewaye, pentru a rezolva o problemă extrem de importantă.

— Ce anume?

Wallela se așeză lângă ei și își strecură mână pe sub cămașa lui Malko. Era făcută criță.

— Locuiți singură aici? întrebă Malko.

— Da, zise Elmaz cu o voce neutră. Împreună cu câinii mei.

Malko simți că fata nu vrea să vorbească în prezența Wallelei.

— Nu ați vrea să facem o plimbare pe afară? îi propuse el.

Elmaz îl privi surprinsă.

— Dar este frig!

— Îmbrăcați-vă mai gros.

Ea se ridică și își puse un fel de pelerină albă, o *chamma*.

Wallela nu păru afectată de plecarea lor. Elmaz îl conduse pe Malko până la un pâlc de copaci de lângă casă.

— Sunt niște măslini foarte bătrâni, zise ea cu o voce absentă. Cei mai mari din țară.

Lui Malko puțin îi păsa de măslinii ei.

— Elmaz, eu nu am nici un amestec în omorârea prietenei dumneavoastră. Și viața mea a fost în primejdie.

Elmaz rămase tăcută un timp înainte să răspundă:

— Până acum nu au supărat-o niciodată pe Chewaye. Niciodată până ieri. De ce? De ce au omorât-o? De ce v-au lăsat să plecați? De ce vreți să mă vedeți? Ce doriți de fapt?

Engleza ei se degrada pe măsură ce se enerva. În depărtare, câinii începură să latre și se auziră împușcături.

— Poate au crezut că-i aduc bani din afară, zise el.

El începu să tremure sub mușcătura vântului rece. El nu avea o *chamma* ca să se protejeze.

— Ce vreți să-mi spuneți? repetă ea: Și cine sunteți de fapt?

Malko se hotărî să se arunce cu capul în apă.

— Am venit la Addis Abeba ca să particip la o lovitură de stat contra formației Derg, îi explică el. Împreună cu un grup de opozanți.

— Cu cine?

— Cu EPRP.

Elmaz tresări.

— Dar sunt comuniști.

— Eu nu cred asta, zise Malko prudent. Serviciile americane îi consideră eficienți.

Elmaz se închise în sine. Malko nu reușise să o convingă de buna sa credință. Era nevoit să meargă și mai departe.

—Cei din EPRP au nevoie de arme ca să le reușească lovitura de stat. Le este imposibil să primească bani din afară. Americanii nu vor să le dea bani în mod oficial. Chewaye era la curent cu un anumit secret... Ea avea acces la rezervele de aur ale negusului. La aurul care nu a fost găsit până acum. Acest aur ar fi suficient ca armele să fie cumpărate. Iată pentru am venit la Addis Abeba...

De astă dată, Elmaz răspunse repede:

— Eu nu știu nimic despre aurul acesta, făcu ea. Sunt vorbe goale. Dacă ar exista aur, cei din Derg l-ar fi găsit de mult. Ați venit aici degeaba.

Ea se îndreptă către casă. Malko o urmă furios. Nu fusese în stare să o convingă.

Willela era în aceeași poziție, pierdută în reverie. Părea că nu îi bagă în seamă.

Elmaz se uită în mod ostentativ la ceas.

— Mai aveți încă timp să plecați înainte de restricția de circulație. Fiind străin, nu riscați mai mult decât o amendă de treizeci de dolari. Cu siguranță, aveți posibilitatea de a-i plăti...

Pur și simplu, îl dădea afară. Malko făcu o ultimă încercare.

— Trebuie să mă credeți, o conjură el. Sunteți prietenă cu Chewaye și sunteți la curent cu totul.

— Vă repet că nu știu nimic în legătură cu acest aur. Sunt doar vorbe în vânt. Dacă negusul ar fi avut atâta aur, l-ar fi folosit pe timpul foametei din Wollo... Acum, plecați.

— Dar ea? întrebă Malko arătând la Wallela.

— Ea poate să rămână, zise Elmaz îngăduitoare.

Cum Malko nu se mișca din loc, ea fluieră încetișor. Se auzi un galop înăbușit pe parchetul ceruit și doi câini își făcură apariția, cu limba scoasă, cu colții sclipitori, la picioarele lui Malko. Cu greu reuși acesta să nu tresară. În casă, câinii erau mai înspăimântători decât afară...

— Ei vă vor însoți. Va trebui să claxonați ca să se deschidă poarta.

Malko ezită. Cei doi câini puteau să-l facă franjuri cu ușurință. Nu-i mai rămăsese decât o singură carte pe care putea să o joace. Cu gesturi controlate, el vârî mâna în buzunar și scoase un săculeț din plastic pe care îl aruncă pe genunchii lui Elmaz.

— Aruncați o privire înăuntrul lui, spuse el.

Tânăra ezită îndelung înainte de a atinge săculețul.

— Deschideți-l.

Elmaz îl privi.

— Ce este asta?

— Veți vedea singură.

Ea se supuse și vărsă conținutul în palmă. Era o grămăjoară de praf auriu. Malko văzu cum îi piere sângele din obraji. Elmaz închise palma ca pentru a ascunde praful în pumn. Malko o privi atent. Apoi spuse liniștit:

— Este pulbere de aur. Provine de la Chewaye. Ea avea un săculeț plin și mi-a mărturisit că are suficient ca să poată trăi. Mai continuați și acum să susțineți că nu știți nimic?

Elmaz clipi des din ochi.

— Eu nu știu nimic despre toate astea. Chewaye nu mi-a spus nimic. Eu credeam că este întreținută de cineva.

— Și dumneavoastră sunteți întreținută de cineva? o întrebă cu brutalitate Malko.

— Da, spuse fată după o ezitare scurtă.

Răsunase destul de fals. Malko era sigur că era pe o pistă bună. Brusc, Elmaz se uită la ceas și spuse pe un ton foarte firatural:

— S-a făcut prea târziu ca să mai puteți pleca. Veți dormi aici. Am destule camere.

Efectul alcoolului pe care îl ingurgitase toată ziua se risipise ca prin farmec.

— Veniți să vă arăt camera dumneavoastră, spuse Elmaz ridicându-se în picioare.

Dogii îi urmară până la primul etaj tăcuți și amenințători. Elmaz deschise ușa unei camere banal mobilate și se întoarse către el, arătându-i o altă ușă din fața lor.

— Aceasta-i camera mea. Nu încercați să intrați căci câinii mă vor sfâșia. Întotdeauna dorm cu ei. Vom mai vorbi mâine. Noapte bună. Acum sunt foarte obosită. Este îngrozitor tot ce mi-ați relatat. Nu mai pot să mă concentrez la nimic...

Ea se îndepărtă pe culoar. Malko închise ușa. Era rupt de oboseală. Se lungi pe pat fără să se dezbrace, cu intenția de a reflecta la cele întâmplate. În noapte se auzeu câinii lătrând întruna. Fără să-și dea seama, adormi.

* * *

Malko se trezi cu un salt. Urechile sale înregistraseră un scârțâit care îl trezi brusc. Nu-și dădea seama ce este. Rămase în șezut, se uită la ceasul care indica ora șase dimineața. Era încă întuneric. Auzi un foșnet și un parfum înțepător îi pătrunse în nări. Era parfum de tuberoze... Simți cum i se urcă tot sângele la cap. El spuse încetișor:

— Elmaz?

— Sunt eu, răspunse vocea dulce a tinerei femei.

El distinse o siluetă în întuneric. Apoi o pânză aspră îi căz peste față. La început crezu că este vorba de o glumă. Dar au vocea unui bărbat și simți o lovitură violentă în ceafă. Văzu lumină orbitoare și își pierdu cunoștința.

Capitolul V

Un miros acru și înțepător îi gâdila nările, infiltrându-se în s nusuri. Malko se opinti și strănută de mai multe ori, fapt ce îi stârni o durere atroce a capului. Reuși însă să-și recapete cunoștința. Își aminti totul: parfumul lui Elmaz, lovitura primită în cap. Era legat la ochi cu ceva, iar mâinile îi erau legate la spate. Picioarele erau și ele prinse fedeleș. Vocea unui bărbat spuse ceva și simți cum i se scoate legătura de pe ochi. Malko clipi la lumina crudă a singurului bec din încăperea plină până la refuz cu saci îngrămădiți unul peste altul. Era rezemat cu spatele de un sac. Locul părea să fie o magazie fără ferestre și cu o masă mare în mijloc. Cu atâția saci în jurul său, nu putea să vadă mare lucru. Cuprins de amețeală, el închise ochii. Când îi deschise avu un șoc.

Chipul din fața lui era expresia deplină a abjecției totale. Avea ochii bulbucați, nasul turtit iar gura mare și moale lăsa să se vadă dinții stricați. Necunoscutul purta costum și cămașă, era fără cravată și părea gata să plesnească sub presiunea unui ditamai burdihan. Un puștl se strecură alături de el. Era ras în cap și avea o față rotundă, cu ochi vii.

Burduhănosul se întoarse către cortina care ținea loc de ușă.

— *Leult !*[1]

Cortina fu dată la o parte și apăru Elmaz, cu o cravașă în mână. Tânăra era încălțată cu niște cizme înalte, purta pantaloni din postav și un pulover gros, mulat pe trup. Părul ei

1. *Prințesă! (n.a.)*

lung era strâns într-un coc ascuns de un fular roșu care îi asprea puțin trăsăturile. Chipul ei angelic exprima dispreț. Se apropie de Malko și îl sfredeli cu o privire glacială.

— Credeați că m-ați păcălit cu poveștile dumneavoastră, spuse ea cu o voce mult prea forțată ca să fie naturală. Acum vedeți unde v-a adus toată minciuna asta.

— De ce m-ați atacat? o întrebă Malko.

Cravașa îi atinse umărul. Ochii lui Elmaz aruncau fulgere de ură.

— Pentru cine lucrați? Cine v-a recrutat? Sergentul Tacho?

— V-am spus deja că sunt la Addis pentru a lua parte la o lovitură de stat împotriva celor din Derg, zise Malko, încercând să-și păstreze calmul. Am ieșit împreună cu Chewaye de mai multe ori înainte de a fi ucisă. Eu lucrez *împotriva* Derg-ului.

Elmaz asculta cu buzele strânse.

— Chewaye era verișoara mea, zise ea. Noi nu ascundeam nimic una față de cealaltă. Nu mi-a vorbit niciodată de dumneavoastră ca fiind un complotist.

— Asta pentru că nu am apucat să-i dezvălui adevărul.

Elmaz izbi cu cravașa în cizmă. Înfuriată era și mai frumoasă. Dar lui Malko nu-i plăcu defel luminița ce dansa în ochii ei. Prințesa vârî mâna într-un sac deschis la gură și scoase din el un pumn plin cu niște grăunțe verzi pe care i le arătă.

— Vedeți aceste boabe? Sunt de piper. Teferi vă va obliga să le înghițiți până ce vă veți hotărî să spuneți adevărul. Nu veți primi nici o picătură de apă. Stomacul o să vă ardă în cele mai cumplite chinuri încât o să vă doriți moartea.

Așadar, straniul miros era de piper! Malko nu avu timp să protesteze. Elmaz se făcuse nevăzută. În fața lui reapăru monstruoasa creatură, urmată de pici. Acesta din urmă se repezi la Malko cu o expresie încântată pe față, luând în trecere și un pumn plin cu piper. El îi astupă cu brutalitate nasul ca să respire pe gură și îi îndesă piperul pe gât, apăsându-i bărbia ca să nu poată să-l scuipe. Boabele de piper începură să se moaie în salivă și, după câteva secunde, Malko avu impresia că înghite foc. Ochii i se umplură de lacrimi, cerul gurii îl ardea și el înghiți fără să vrea, iar focul coborî pe esofag

cână în stomac, lăsând o dâră de arsură... Era o senzație atroce. Puștiulică era pus pe fapte mari. Printre lacrimi, Malko îl văzu cum se amuză copios. El începu să se lupte, cu dinții încleștați, încercând să respire fără să deschidă gura, dar fu nevoit să cedeze. Din nou se trezi cu gura îndopată cu piper. Cum avea să iasă din necaz? Nu era lăsat nici să respire. Iar ce mărturisit, nu avea ce.

Îi era o sete complită, iar limba îi era de trei ori mai mare. Puștiul, care părea să aibă doar vreo opt anișori, continua să care la piper în gura lui cu mânuțele murdare.

Malko scoase un urlet. Dracul de copil, reușise să-i vâre praf de piper în nas! În vreme ce Malko plângea, scuipa și se sufoca, infernala creatură reuși să-i șterpelească ceasul Seiko de la mână... Valoarea nu este direct proporțională cu vârsta.

Cu un efort disperat, Malko încercă să se ridice de jos. Piciul sări și apucă o bâtă cu care începu să-l lovească în cap. Malko se prăvăli la pământ în timp ce puștiul se tăvălea pe jos de râs.

Ca să-l pedepsească pentru rebeliunea sa, el începu să-i sufle praf de piper în ochi! Se pare că această activitate era cu mult mai distractivă decât un trenuleț electric.

* * *

— Nici acum nu v-ați hotărât să mărturisiți adevărul?

Malko făcu un efort gigantic ca să deschidă pleoapele iritate și umflate. Nu-și dădea seama câte ore trecuseră de la începutul supliciului: patru sau cinci, sau mai multe. La un moment dat, piciul îi vârâse capul într-un sac cu piper, plin cu praf, care-i pătrunsese peste tot făcându-l să lăcrimeze continuu. Dar cel mai tare îl chinuia setea. Limba îi era ca de carton și abia putea să articuleze vorbele, iar stomacul, vai de el. Ar fi dat castelul tot pentru o sticlă de Perrier. Micul său călău descoperise o nouă tortură: îi umplea nările cu bobițe de piper, până ce Malko începea să strănute!

Când încercă să vorbească, avu senzația că buzele i se crapă.

— Nu lucrez pentru Derg, reuși el să articuleze. Și nu cunosc pe nimeni care ar lucra cu ei.

Pe chipul lui Elmaz apăru un surâs răutăcios.

— Bine, atunci veți mânca piper în continuare, până ce veți muri. După aceea, Sayoun vă va arunca trupul în râu și astfel Chewaye va fi răzbunată.

Tânăra etiopiancă savura de pe acum această plăcută idee. Malko nu putea să mai suporte oribila durere. Deodată, el se hotărî să mizeze totul pe o singură carte.

— Voi vorbi ! strigă el, dar dați-mi să beau apă!

— Apă, niciodată! făcu Elmaz.

Epuizat, Malko abandonă lupta cu o indiferență subită. El nu văzu luminița de interes apărută în ochii lui Elmaz. Ea îi dădu un ordin băiatului. Acesta dispăru puțin și se întoarse cu o ceașcă plină cu un lichid negricioas. El îngenunche lângă Malko și apropie ceașca de buzele lui. Deși băutura era caldă, Malko o sorbi cu nesaț. Nu conta, era mai bună decât piperul. Ușurarea fu de scurtă durată. El scuipă înghițitura cu dezgust.

Elmaz îl privea mirat.

— Este infectă, făcu Malko.

Deși scârboasă la gust, ciudata băutură îi mai alinase durerile.

— Este cafea, zise Elmaz, dar aici lumea pune în cafea unt rânced. Și acum, vorbiți.

Era limpede că nu era timp de discutat despre gusturile culinare ale etiopienilor. Malko își adună ultimele forțe ca să spună:

— Adevărul este că nu am nimic să vă spun. Doar că nu sunt vinovat de moartea prințesei Chewaye.

Elmaz îl privi o vreme în liniște. Apoi vorbi:

— Cum nu am chef să vă ucid cu mâna mea, se va ocupa Sayoun Teferi de asta. Chewaye va fi răzbunată.

Apoi îi întoarse spatele. Nu trecu mult și în încăpere reapăru negustorul de piper însoțit de drăguțul băiețaș. Cei doi discutau aprins. După felul în care gesticulau, Malko înțelese că puștiul avea să-l îndoape cu piper, iar tatăl său îl va lovi cu bâta până îl va ucide.

În acel moment se auzi o sonerie și discuția se întrerupse. Cei doi se apucară să îngrămădească mai mulți saci în fața lui ca să-l ascundă. Cu drăgălășenia lui obișnuită, băiețelul îi adresă în gură un șomoiog de cârpă murdară.

Ce însemnau toate acestea? În situația în care se afla, situația lui nu putea să se îmbunătățească. Ascultă cu atenție și auzi niște pași, vocile torționarilor săi, și mai auzi o voce care vorbea amarik. Era o voce blândă și extrem de calmă.

Malko o recunoscu imediat. Era vocea lui Dick Bruce.

* * *

Blânda voce se auzea în continuare. Malko era torturat de gândul că Bruce ar ignora prezența lui acolo. Totuși coincidența ar fi fost prea mare. Cum oare îi dăduse de urmă? Nu înțelegea ce se vorbește în camera alăturată. Dar după tonul cu care vorbea Bruce, Malko înțelese că acesta încearcă să-i convingă pe ceilalți de ceva... Atunci se auzi vocea lui Elmaz, furioasă și amenințătoare. De astă dată, Malko fu sigur că se vorbea despre el...

Dick Bruce nu ridicase deloc tonul. Uneori vorbea aproape în soaptă. Tot zbătându-se și frecându-și fața de pereții sacului de lângă el, Malko reuși să scape de căluș. Disperat el țipă :

— *Dick, I am here!*

Se auzi o scurtă învălmășeală și, peste câteva secunde, Elmaz se apleca deasupra sa cu o expresie feroce și cu un pumnal în mână. Cu mâna stângă ea îl înșfăcă de chică și-i trase capul pe spate. Lama pumnalului era lipită de baza gâtului. Malko fotografie scena. Americanul stătea în picioare, în ținuta sa obișnuită, cu mâinile în buzunare și cu chipul destins de parcă ar fi servit ceaiul. El îi zâmbi senin lui Malko și souse în engleză.

— Nu vă neliniștiți. Este vorba doar de o mică neînțelegere. Eu o voi rezolva imediat.

— O să-l ucid! urlă Elmaz.

Lama cuțitului se sprijini și mai tare pe gâtul lui Malko. Băiețelul stătea în pragul ușii, cu un aer gurmand. Dick i se adresă lui Elmaz cu blândețe, fără să se uite la ea. Urmă un

moment de tăcere. Americanul luă un pumn de piper și-l răsfiră printre degete. Lui Malko îi venea să urle...

Dick Bruce continuă conversația. Vorbea cu Elmaz și cu negustorul de piper, agitând mâinile și exprimându-se cu o voce imperceptibilă.

Treptat, atmosfera se destinse. Elmaz se ridică și lăsă cuțitul din mână. Dick îi întinse mâna cu un zâmbet.

— *Eche?*[1]

Elmaz îi întinse în cele din urmă mâna, cu un aer încurcat. Apoi se aplecă și desfăcu funiile cu care era legat Malko.

— Puteți să vă ridicați, spuse americanul. Neînțelegerea s-a rezolvat.

Malko nu așteptă să i se spună de două ori.

— Mi-e sete, trebuie să beau ceva.

Abia mai putea să vorbească. Dick i se adresă puștiului:

— *Tchai !*

Acesta aduse un ceainic și o ceașcă. El turnă niște ceai rece, pe care Malko îl sorbi cu nesaț. Apoi mai bău două cești. Sayoun Teferi se așezase pe un sac și își curăța unghiile. Malko întrebă:

— Ce le-ați spus?

Dick zâmbi.

— Adevărul. Că lucrăm împreună pentu CIA. Este destul de periculos dar nu am avut încotro.

Elmaz se uita cu încăpățânare la cizme. Dick își mângâie barba mătăsoasă și continuă cu aceeași voce molcomă:

— Eu garantez pentru faptele dumneavoastră. Pe mine mă cunosc, știu că trăiesc aici și că adesea vin în *Mercato*. Ar putea să mă ucidă cu ușurință dacă îi mint.

— Dar de ce erau convinși că aș fi complicele celor din Derg?

Americanul dădu din cap plin de înțelegere.

— Trebuie să ne punem în locul lor. Se tem de oricine. Uciderea prințesei Chewaye a fost o coincidență nefericită. Acum știu cine a omorât-o...

— Cine?

---

1. Ne-am înțeles? (n.a.)

— Sergentul Tacho. Ucigașul numărul unu al generalului Mengestou, șeful Derg-ului.

— De ce au vrut să o aresteze?

— Este greu de spus. Poate că era vorba doar de un control de rutină ca să vadă dacă nu i-ați adus ceva bani din străinătate. Sau poate că din cauza aurului. Acum, sunt înclinat să cred în a doua ipoteză, pentru că nu s-au atins de dumneavoastră. Probabil că au existat ceva scurgeri de informații la Londra.

Malko se uită la Elmaz. Stătea rezemată de un morman de saci, cu chipul încruntat.

— Acum mă credeți?

Ea spuse „da" cu o voce abia auzită. Nu părea prea convinsă. Dick îl prinse pe Malko de braț.

— Bineînțeles că vă crede, dar nu-i place că s-a înșelat. Să mergem.

El îl împinse pe Malko afară din încăpere. Acestuia nu-i venea să creadă că suferise atâta pentru nimic.

El se întoarse încă o dată către Elmaz.

— Acum știți pentru ce am venit în Etiopia. Vreți să mă ajutați? Este vorba de răsturnarea Derg-ului.

Elmaz îl fixă cu o privirea impenetrabilă.

— Îi urăsc de moarte pe cei din Derg, dar dacă doriți aurul, eu nu vă pot fi de folos, pentru că nu știu nimic. Poate că Chewaye știa, dar nu mi-a spus nimic...

Malko interceptă privirea lui Dick Bruce și simți că a împins lucrurile prea departe. Sayoun Teferi privi către soare fără să spună nimic, iar puștiul se făcuse nevăzut.

Dick și Malko traversară un culoar mic plin cu saci umpluți cu piper, și ieșiră afară, în forfota mulțimii.

— Suntem în *Mercato*, spuse Dick Bruce, cea mai mare piață din Africa.

Cât vedeai cu ochii, erau numai dughene de toate mărimile și culorile. Piața se întindea pe toată colina. Soarele aflat la zenit ardea necruțător. Vrând să vadă cât e ceasul, Malko observă că-i lipsește. Era însă prea sleit de forțe ca să se mai întoarcă după el. Gâtlejul îl ardea îngrozitor, la fel, și stomacul.

— Unde mergem? întrebă el.

— Să reparăm daunele, zise Dick, altfel veți suferi ca un martir mai multe zile.

Ei traversară un culoar acoperit, unde se aflau înșirate calupuri de unt, înalte de doi metri.

— Etiopienii sunt înnebuniți după untul rânced. Femeile se ung cu el pe corp și pe păr în permanență.

Ei ieșiră din hala untului rânced și străbătură aleea croitorilor, apoi ce a vânzătorilor de grâne. Locul era de-a dreptul jalnic. Urcară pe una din străduțele flancate de enorme cuști pline cu sute de pui, ca să iasă apoi într-o alee plină cu femei ce vindeau tot felul de pulberi colorate.

Dick Bruce se opri în fața unei tarabe și o salută cu căldură pe femeia din fața sa. Era și timpul. Malko simțea cum îi ard măruntaiele. Dick începu o conversație în limba amarik, pe urmă se întoarse către Malko, arătându-i o pulbere verde ce semna cu un gudron.

— Sunt niște leacuri locale, explică el. Femeia va pregăti o băutură pentru gâtul și stomacul dumneavoastră. Vă va lua răul cu mâna și mâine veți fi ca nou.

Văzând aerul neîncrezător al lui Malko, el adăugă zâmbind:

— Nu vă temeți. De cinci ani studiez medicina locală. Veniți să vă așezați aici.

Cei doi se așezară în cămăruța din spatele dughenei, unde, pe o măsuță ardeau niște mirodenii. Mireazma lor îl făcu pe Malko să mai uite de mirosul pătrunzător al piperului. Bruce păstra același calm imperturbabil.

— Trebuie să știi cum să-i iei pe etiopieni. Să ai multă răbdare și să le înțelegi modul de gândire, foarte diferit de al nostru...

— Oricum, este de admirat calmul de care ați dat dovadă, făcu Malko.

Dick zâmbi.

—O, eu nu am nici un merit. Lucrurile puteau lua o întorsătură mult mai gravă.

El își deschise haina și descoperi un ditamai revolverul băgat întrun toc de piele. Era un „357 Magnum", Smith & Wesson.

— Era o soluție extremă, zise el. Mi-aș fi compromis însă [illegible] ani de muncă.

Walko simți o mare stimă pentru acest om care, în ciuda [illegible] conformismului său era atât de eficace. O întrebare îi [illegible] în buzele:

— Spuneți-mi cum de ați reușit să mă găsiți?

— Ar trebui să-i cumpărați o rochie Wallelei. M-am trezit cu [illegible] ora șase dimineața. Era înnebunită. Mi-a spus că ați fost [illegible] de oamenii lui Teferi. Elmaz a forțat-o să jure că va [illegible] secretul. Wallela știa că suntem amici și nu prea avea [illegible] în prietena sa. Așa că m-am pus la treabă...

Bătrâna negustoreasă dădu perdeaua la o parte și-i întinse [illegible] Walko o pastă negricioasă pusă pe o bucată de tablă. [illegible] îi zâmbea încurajator.

— Ce trebuie să fac cu asta?

— Înghițiți-o. Încetișor.

Walko îl ascultă cu stoicism. Pasta avea o consistență de [illegible] și un gust de ouă clocite. Abia se putea abține să nu [illegible]. Timp de mai multe secunde, simți ghemotocul de pastă [illegible] de-a lungul esofagului rănit.

— Peste două ore veți simți efectul, îi promise Dick.

— Cum ați putut să mă găsiți în tot labirintul acesta?

Dick zâmbi cu modestie.

— Wallela mi-a spus că ați fost băgat într-un sac ce [illegible] a piper. Imediat m-am gândit la Sayoun Teferi. El îi [illegible] pe toți membrii familiei regale. În timpul domniei [illegible] negusului, el avea exclusivitate pentru importul piperului în Addis Abeba. A făcut astfel o avere colosală. În schimb, făcea [illegible] de lucrători pentru împărat și de fete pentru anturajul [illegible] acestuia. Acum s-a terminat totul. Acum o lună, era cât pe-aci să fie omorât de militari.

— De ce?

— O, pentru că a stocat trei mii cinci sute de tone de piper, care le este la fel de necesar ca și apa. Au niște stomacuri de struț. A trebuit să mă interesez pe la niște prieteni din *Mercato*, și cum Teferi nu este foarte iubit, am aflat imediat că sunteți aici, dar nu știam dacă vă mai găsesc în viață... Restul a fost relativ ușor. Teferi nu dorește să strice relațiile cu mine. Știe că

am contacte cu cei din EPRP. *Mercato* este o lume apart
Informatorii din Derg nu au reușit să pătrundă aici cu adevăra
în timp ce militanții din EPRP se simt ca peștii în apă. Mai a
seamă după schimbarea monedei naționale. O mulțime d
negustori au fost ruinați din cauză că nu au îndrăznit să-
declare averile. Riscau să fie împușcați ca profitori... Din cauz
asta și-a asumat riscul. Adineauri i-am explicat că trebuie să v
întâlniți printr-un intermediar de al meu cu unul dintre șefii d
EPRP. În cazul în care vă ucidea, risca să intre în dizgrație.

— Sună foarte convingător, zise Malko cu admirație în glas

— De altfel, nu am mințit. Va trebui chiar să ne întâlnim c
una dintre eroinele EPRP, Sarah Massawa. Derg a pus
recompensă de cincizeci de mii de dolari etiopieni pe capul ei.

— De ce?

— Pentru că dorește să vă întâlnească. Vrea aurul. Ea v
conduce întreaga operațiune de răsturnare a uzurpatorilor d
Derg.

Capitolul VI

Malko înghiți în sec strâmbându-se de durere. Nu avea ecc chef să cadă din lac în puț.

— La ce se așteaptă tipa asta? Are pretenția să poleiesc cu ur tot orașul? Mai devreme îmi spuneați că cei din EPRP sunt ă tuiți de militari. Nu cred că este momentul potrivit ca să mă nuc în gura lupului. Oricum, nu am nici o veste bună pentru a. Șansele de recuperare a acestui aur sunt încă egale cu ero.

Dick Bruce îl ascultase scărpinându-se cu un deget în crânceana dreaptă.

— În privința aurului, mai avem încă speranțe, zise el. Omaz se va calma. Oamenii din EPRP duc o existență extrem e dură. Au mare nevoie ca să le ridicăm moralul. Sunt hărțuiți ră încetare. Chiar dacă nu aveți să le oferiți nimic concret, ceastă întâlnire îi va îmbărbăta. Nu uitați că ei au sosit la ddis Abeba speciat pentru operațiunea pusă la punc de noi. arah Massawa este un personaj extrem de important. Este o treeană care a luptat în rezistență timp de patru ani. A udiat sociologia. Militarii din Derg i-au măcelărit întreaga milie la Asmara. Mama, tatăl, sora și cei trei frați ai ei au murit toți în chinurile cele mai înfiorătoare.

— Nu credeți că venirea lor la Addis Abeba este prematură ând în vedere că nu avem încă nici o pistă pentru ecuperarea aurului? întrebă Malko indignat.

— Centrala are încredere în dumneavoastră, zise Dick cu el mai blajin ton posibil.

Malko mai auzise de multe ori acest refren. CIA îi gândărea pe dușmanii dușmaniilor ei și apoi îi lăsa baltă. Era

suficient să se gândească la cele întâmplate cu ungurii și d kurzii. Malko ar fi fost fericit să găsească mai repede acel aur.

— Cum vom putea să-l găsim?

Dick se uită la ceas.

— Vom aștepta aici până la ora cinci. După aceea n separăm. Eu nu voi fi de față. Deocamdată sunt singura surs de informații a companiei în Addis Abeba. În sfârșit, singu sursă serioasă. Mi-am creat o paravan de beton. Etiopienii m iubesc pentru că m-am obosit să le învăț limba. Securiștii d Derg mă consideră un fel de anarhist și mă tolerează.

— Dar unde vom sta până la ora cinci? Nu vom da c bănuit negustoresei dumneavoastră?

Dick Bruce râse.

— Nu, nu. I-am spus că aveți nevoie de odihnă. Ea ne aduce de mâncare. Este o bună prietenă. Când veți pleca c aici, mai târziu, veți urca strada și apoi veți coti la dreapta. Ap veți traversa zona negustorilor de pânzeturi și veți ajunge cea a frizeriilor în aer liber. Acolo își au sediul Sarah și oame ei. Sarah va afla imediat că ați sosit. Nu există prea mu *farangs* [1] pe aici. Vi se va propune să vă bărbieri Dumneavoastră vă veți instala într-un scaun și-i veți lăsa să radă... Asta e tot.

În acel moment, perdeaua se ridică și apăru negustoreas Ea îi dădu lui Bruce un pachet și se făcu nevăzută.

— A, a venit mâncarea, spuse vesel americanul.

El desfăcu ambalajul care conținea două sticle de *tala*, lipie de porumb și un vas ce conținea un sos roșu. Dick rup lipia în două.

— Luați și mâncați. Acesta este mâncarea națională etiopienilor. Se numește *injira*. Cât despre sos, nu vă sfătuie să-l gustați având în vedere stare gâtlejului dumneavoastră.

Malko încercă o bucată de lipie. Ca să o poată înghiți, încercă berea. O scuipă însă imediat. Era infectă! Dick mestecă porția de turtă cu poftă. Apoi dădu din cap.

---

1. Străini (n.a.)

— Desigur, *tala* are un gust cam ciudat, dar așa se face [illegible]. În zilele de sărbătoare, se mănâncă carne crudă plină cu [illegible]mi...

Tara asta era un adevărat paradis gastronomic!

După ce-și termină mâncarea, Dick îi spuse cu o bucurie [illegible]simulată:

— Imediat după ce ne despărțim, am o întâlnire cu un preot [illegible]are a reușit să fure o icoană foarte valoroasă și vrea să mi-o [illegible]re. Pentru asta a străbătut pe jos un drum de trei sute de [illegible]metri...

Uluitor om era acest Dick Bruce.

Curând îi cuprinse toropeala. Malko adormi. Când se trezi, [illegible] că Dick îl învelise cu o *chamma*. O durere ascuțită ca o [illegible]ură de fier roșu îi sfredeli piciorul în zona călcâiului. El sări, [illegible]ârlind cuvertura. Se uită atent și descoperi cu oroare un [illegible]ce mare cât un șoarece, care fugi imediat...

— O, Addis Abeba este plină de purici, zise Dick cu o [illegible]semnare filozofică. Doar *Hilton* este singurul loc *safe*. Ajungi [illegible] te obișnuiești cu timpul...

Normal, omul se poate obișnui cu orice. Soarele era deja la [illegible]sfințit și începuse să se facă frig. Dar Malko preferă să se [illegible]cească de *chamma* și de chiriașii ei. Un sfert de oră mai [illegible]ziu, Dick Bruce se uită la ceas.

— Trebuie să mergem. Lași dumneavoastră mai întâi. [illegible]allela va veni după noi la *Hilton*. Vom lua masa împreună.

Malko dădu perdeaua la o parte. Bătrână îi adresă un [illegible]mbet știrb. El apucă pe cărarea plină de gunoaie, apoi trecu [illegible]este un râuleț. Turta de porumb îi stătea în stomac ca o [illegible]iulea. Etiopienii întâlniți pe drum păreau să nu observe că [illegible]este un alb. Deodată, un personaj straniu începu să se țină [illegible]upă el. Era un cerșetor cu capul ras, îmbrăcat cu o veche [illegible]anta soldățească. El încetini pașii în mod voit. Celălalt îl [illegible]unse din urmă și se proțăpi în fața lui executând un salut [illegible]ilitar grotesc. Ca să scape de el, Malko îi dădu câteva [illegible]onede. Ideea se dovedi proastă, căci zdrențărosul se ținea în [illegible]continuare după el...

Din fericire, ajunse în raionul breslei frizerilor. Vreo [illegible]incisprezece scaune erau așezate direct pe pământul [illegible]ocirlos, în fața unor dughene mizere. Malko se opri.

* * *

Un bărbat mustăcios ce semăna mai degrabă cu u măcelar decât cu un frizer se frânse din șale înaintea lui Malk invitându-l să ia loc într-unul din fotoliile înfipte în noroiul d fața unei maghernițe în care își păstra instrumentele. Vizavi d ei, niște croitori lucrau de zor la niște mașini de cusut ce data din perioada Războiului de o sută de ani.

Malko se instală în fotoliu. Toată treaba asta nu-i inspir deloc încredere. Mustăciosul îi puse un șervet în jurul gâtului ș îi aplică o spumă rece pe față. Nimănui nu i se părea ciudat c un străin să se lase bărbierit sub cerul liber. Când dădu cu och de brici, Malko avu un șoc: lama acestuia era dantelată ca unui ferăstrău de tăiat metale... Din fericire, bărbierul nu reuș să-i taie decât jumătate din pielea bărbiei. Brusc se întreb dacă nu cumva căzuse în plasa unui frizer în căutare de clienți.

În clipa în care Malko își vâra mâna în buzunar după bani își făcu apariția un băiețel care-l apucă de mânecă.

— *Ato !* [1]

Frizerul îi adresă un zâmbet elocvent. Era vorba d mesagerul rebelei Sarah.

Lăsând frizerului doi dolari, el îl urmă pe puști. Cerșetoru era și el de față, tot salutând militărește. Era o apariție demn de toată mila.

Malko observă că ghidul său are în mână un teanc d manifeste pe care le semăna în drum. Malko ridică de jos unu din ele. Un desen grosolan reprezenta un militar care înfige baioneta în pântecele unei femei. Puștiul urca panta străzii ag ca o lama. Treceau acum printre tarabele vânzătorilor de peșt Peste tot domnea o duhoare pestilențială. Se apropiară d liziera imensei piețe, aproape de Omedia Square.

În momentul în care ajunse pe o stradă asfaltată, puștiul s opri și fluieră printre dinți. Trei fluierături scurte. Malko s întoarse și văzu cerșetorul ce continua grotescul lui salu

1. *Domnule! (n.a.)*

Descurajat de insucces, acesta intră într-un bistrou. Așteptau cu siguranță pe cineva. Mai apărură trei băieți cu manifeste. Păreau îngrijorați. Malko se întrebă ce oare așteptau. În fața lor clienții obișnuiți din *Mercato* își vedeau de treburile lor. Unii luau de jos manifeste și le vârau pe furiș în buzunar, dar cei mai mulți se fereau de ele cuprinși de frică. În cele din urmă, băiatul îl trase iar de mânecă. Ei pătrunseră într-o prăvălie, un fel de anticariat, plin cu icoane, suluri de hârtie și tot felul de obiecte valoroase sau imitații. Malko distinse silueta unui copil ce se îndrepta către el. Apucă mâna minusculă venită spre el. Vocea îl făcu să tresară. Era o voce de femeie, gravă și plăcută.

— Bună ziua. Sunt Sarah Massawa.

El încercă să-și ascundă surpriza. Sarah Massawa nu depășea un metru cincizeci. Nu era totuși o pitică, dar nici mult nu-i lipsea... Kalașnikovul din mâna dreaptă era mai mare decât ea. În ciuda aspectului ei, femeia nu era deloc urâtă. O coronă de păr creț aureola un chip armonios, cu trăsături fine, cu o gură mare și senzuală și cu ochi proeminenți, plini de viață.

Ea avea cizme negre, un pantalon de catifea asortat și o canadiană verde. Când veni mai în lumină, surpriza lui Malko crescu: Sarah avea tatuată pe frunte o cruce albastră și mare, cu brațele lungi de trei centimetri. Eritreeana zâmbi când îi văzu reacția.

— Mama mi-a făcut-o, zise ea. Nu voia ca lumea să creadă că sunt o musulmană... Așa se obișnuiește pe la noi.

Într-adevăr, orice dubiu era exclus... Trei bărbați, înarmați și-n se retraseră, lăsându-l singur cu rebela. Aceasta lăsă arma din mână și își aprinse o țigară, apoi își deschise canadiana. Lâna groasă a puloverului nu putea să-i ascundă sânii enormi, disproporționați în comparație cu statura. Când fata se întoarse cu spatele, Malko putu să-i admire crupa minunat subliniată de catifeaua pantalonului colant. Era ca o adevărată statuetă de canagra. Fata îi urmări privirea și în întrebă cu un glas rece:

— Când vom avea aurul?

Malko nu încercă să ascundă adevărul. Era o chestiune prea gravă.

— Nu știu încă nimic. Poate că niciodată.

— Niciodată?

Avea fața lui acum un copil supărat. De nu ar fi fos Kalașnikovul, ai fi crezut că e o joacă de copil. Dar încărcătoru acestuia era plin, iar alte două încărcătoare erau agățate la talia fetei în etuiuri de piele.

— Așadar ne-ați înșelat! spuse ea cu năduf. Ne-ați făcut să venim aici, unde suntem hăituiți zi și noapte de către oameni lui Tacho. Acum însă trebuie să ne ajutați. Știu că ați venit aic special pentru recuperarea aurului. Ce se întâmplă?

Malko nu știu ce să-i răspundă. Unul dintre partizanii lu Sarah țâșni din umbră în spatele dughenei. În același moment afară se auzi o împușcătură. Sarah Massawa apucă pușca și c pregăti de atac. Tovarășul ei trase un dulap care ascundea c portiță scundă.

— Am fost denunțați, zise Sarah. Să fugim!

El ieși între cei doi și pătrunse în curte. Afară era alți do partizani cu puști Kalașnikov. Alături de ei era întins un trup Malko avu un șoc. Era cerșetorul îmbrăcat militărește! Primise un glonț în mijlocul frunții! Ceva strălucitor îi atrase atenția: cerșetorul avea la mână ceasul Seiko, cel care îi fusese furat în prăvălia lui Teferi!

În mod instinctiv, el de aplecă și i-l luă de la mână. Imediat se auzi o rafală de mitralieră. Sarah îl îmbrânci către zidu scund.

— Stați asa, nu vă ridicați!

Malko se uită spre străduță. O grămadă de oameni fugeau care încotro. Singuri care nu păreau cuprinși de panică erau băieții cu manifestele. Un Land Rover își făcu apariția rulând în viteză. Era plin cu soldați în uniforme kaki. Țăcănitul surd a mitralierei se auzi și unul dintre copii se transformă într-o grămadă sângerândă. Enormele gloanțe de calibrul 12,7 î sfârtecaseră. El căzu pe spate pe un sac plin cu griș, ce se făcu roșu de sânge.

Țeava lungă a mitralierei se îndreptă către ceilalți copii care o luaseră la fugă. Land Rover-ul începu să trepideze sub șocu detunăturilor. Gloanțele nemiloase ciuruiau copiii, lovindu-chiar și pe cei culcați la pământ. Vreo șase trupuri zăceau

mobile, dar tirul continua crâncen asupra a tot ce era în mișcare.

La cealaltă extremitate a drumului apăru un al doilea Land Rover, ce izbi două femei ce traversau strada. Una din ele căzu în mijlocul șoselei, ținându-și cu amândouă mâinile pântecele în t. Țipere ei sfredelitoare acopereau zgomotul mușcăturilor. Soldații trăgeau ca la standul de tir.

Țeava unei mitraliere se roti către locul unde se aflau ascunși Malko și Sarah. Gloanțele explozive loveau zidul din spatele ei. un Kalașnikov scuipă o rafală lungă și asurzitoare. Alte două puști mitralieră începură să-l secondeze. În mod ciudat, lui Malko îi trecu prin minte gândul că Dick Bruce nu venise la întâlnire. Era ca o pură constatare. Acum trebuia să-și salveze pe ea. Țăcănitul sec al unui Kalașnikov răsună din cealaltă parte a șoselei. Se auziră strigăte urmate de o liniște de liniștitoare. Micuța Sarah se ridică de parcă ar fi fost acționată de un resort.

— Repede, acum să treversăm drumul!

Malko sări și ei. În penumbră zări Land Rover-ul din mijlocul drumului, imobil. Țeava de calibrul 12,7 era îndreptată către cer. Șoferul era prăbușit peste volan, iar pușcașul era și el mort, răsturnat pe spate. Ceva mai departe, cea de a doua mașină ardea ca o torță, scoțând un nor de fum negru. Mașinile fuseseră neutralizate de un alt grup de luptători în Rezistență.

Cei doi se strecurară printre două case, unde găsiră patru bărbați în ținută paramilitară, înarmați și ei cu câte un Kalașnikov, ce stăteau ghemuiți în umbră. Sarah le ordonă ceva, iar ei se deplasară în direcția de unde veneau ei.

— Ne vor asigura o acoperire, zise Sarah. Să mergem!

În ciuda pericolului iminent, ea părea destul de calmă. Aruncă încărcătorul gol și îl înlocui cu altul în timp ce străbătea în fugă labirintul de străduțe. Deodată, în fața lor apăru o mică piațetă. Între două vehicule de mare gabarit, se afla un Land Rover. Sarah Massawa se urcă pe bancheta din spate.

— Treceți dumneavoastră la volan, îi spuse ea lui Malko.

Ajunseră pe o stradă îngustă, plină cu cuiburi de păsări. Brutalitatea etiopienilor nu avea limite. Pentru a doua oară în

răstimp de o săptămână era hăituit în plin oraș. Era amestecat într-un conflict ai cărui actori îi erau în mare parte necunoscuți. Mașina se hurduca puternic la fiecare groapă, zgâlțâindu-i pe ocupanții ei. Deși era aruncată în aer de fiecare dată, Sarah nu dădea drumul armei din mâini. Malko avea încă în fața ochilor imaginea îngrozitorului masacru la care tocmai fusese martor. Ucigașul fusese un galla, din rasa cu pielea cea mai neagră din Africa. Cei din Derg se foloseau de negrii galla în acțiunile de represiune. Sarah îl ghida pe Malko însoțind cuvintele cu scurte interjecții și strigând ca să poată domina zgomotul mașinii. Când văzu că nu-i mai urmărește nimeni, ea se așeză lângă Malko.

— Am ajuns în Piața Omedia, spuse ea. Vom urcă spre nord ca să ajungem la râu.

Malko își dădu seama că se apropia de Bulevardul Winston Churchill ce tăia Addis Abeba în două, de la nord la sud, de la primărie la gară. Circulația era intensă pe marele bulevard. Rulau o mulțime de mașini aidoma celei în care se vedeau. Acum nu mai puteau atrage prea mult atenția. În cele din urmă, Malko intră pe un drum bordat cu case vechi și *bounabetts*. Drumul în pantă cobora către malul râului Kechene care străbătea Addis Abeba, paralel cu bulevardul Winston Churchill. La o intersecție, Sarah scoase o exclamație. Un Land Rover demară aproape de ei. Era decapotabil și în spatele lui se vedea o mitralieră cu țeava îndreptată spre ei...

* * *

— Mai repede, strigă ea.

Își reluase locul din spatele lui Malko și își îndreptase Kalașnikovul în poziție de tragere. Malko încercă să nu se mai gândească la nimic, concentrat asupra volanului și mâncând pământul cu lungi sunete de claxon. În fața lor, strada se bifurca. În momentul în care voi să o întrebe ceva pe Sarah, detonațiile Kalașnikovului zgâlțâiră mașina. Două cartușe goale se ciocniră cu zgomot de parbriz.

Cu totul la întâmplare, Malko intră pe banda din dreapta, rulând de-a lungul unui zid lung și fără ferestre.

Treizeci de secunde mai târziu, Sarah se întoarse cu o mucătură.

— Ați luat-o pe drumul greșit!

Ea se lăsă la podea și trase încă o rafală. Drumul cobora brusca. Ajunseră într-un loc cu pământ bătătorit unde se jucau mai mulți copii. De cealaltă parte a râului, drumul continua, urcând celălalt versant, către Vieux Guebbi. Partea proastă era că peste râu nu se vedea nici un pod! Numai un trunchi de copac era pus de-a curmezișul pentru cei ce doreau să treacă pe jos de cealaltă parte. Malko puse o frână bruscă, speriind copiii. Cu o privire rapidă văzu Land Rover-ul care-i urmărea. Sarah sărise deja din mașină scoțând de la cingătoare un încărcător plin.

— Veniți, îi strigă ea lui Malko.

Ei se repeziră către trunchiul de copac. În ciuda staturii ei mărunte, femeia alerga iute. Sânii ei voluminoși se balansau sub un forma de luptă. Ea strigă ceva copiilor care se risipiră imediat, urlând.

Țăcănitul mitralierei sfâșie tăcerea nopții în momentul în care ei treceau peste râu pe puntea improvizată. Un glonț ricoșă, smulgând o bucată din scoarță. Cei doi săriră în noroi și se apucară pe o cărăruie ce se pierdea în labirintul de maghernițe, din care se vedeau luminile gălbejite ale unor lămpare cu gaz lampant. Sarah mergea iute, fără să vorbească, cu arma în mână. Nimeni nu părea că le dă vreo atenție. Urmăritorii însă se lăsaseră păgubași. Malko nu putea să-și creadă. În cele din urmă, Sarah se strecură pe o cărare urât mirositoare și întunecoasă. În depărtare, sus, se puteau vedea luminile orașului, ca niște stele.

— Trebuie să ajungem acolo, spuse ea arătând către malul râului.

Ea fu prima care făcu un salt și dispăru în beznă. Malko o urmă la rândul său. Ateriză pe un strat de pietre ascuțite.

— Aici, se auzi vocea eritreenei.

Vocea venea dintr-o tufă ce creștea pe malul secat al râului. Când se apropie, Malko observă un intrând în rocă. El se strecură printre pereții uzi, simți o mână mică ce-l trăgea în interior, se izbi cu capul de ceva, înjură, clătinându-se în beznă

preț de vreo doisprezece metri. Până la urmă, la flacăr plăpândă a unei brichete se văzu o grotă plină cu lăzi umplu cu uniforme și tot felul de materiale.

Sarah își lepădă pușca și își șterse fruntea. În ochii ei d copil strălucea o bucurie infantilă.

— Aici nu ne va mai găsi nimeni! Nu pot ajunge cu mașini lor grele. Anul trecut au trimis o divizie întreagă ca să curef râpa asta, dar soldații au fost nevoiți să facă cale-ntoarsă. De-lungul râului Kechene există sute de grote ca asta. Derg nu a oameni destui ca să le poată supraveghea pe toate.

Ea apucă o sticlă cu *tala* dintr-o ladă, pe care o bău p nerăsuflate. Malko reuși să-și mai tragă sufletul. Era destul d neliniștit. Fusese văzut alături de Sarah, și asta nu era delo bine. Nu putea să rămână ascuns în grotele râului tot rest vieții sale. Simți privirea lui Sarah asupra lui.

— Îl cunoașteți pe tipul care ne-a trădat?

— Nu, zise Malko.

El îi povesti cu lux de amănunte ce i se întâmplase. Sara Massawa îl asculta împietrită.

— Dacă este vorba de Teferi, zise ea rar, voi avea grijă s nu mai trăiască mult. Pentru moment, trebuie însă să n odihnim. Cât timp suntem căutați vom rămâne aici neclintiți Nemernicii au de gând să ucidă încă multă lume.

O sclipire de ură trecu prin ochii ei vii.

— Când Mangestou va cădea în mâinile noastre, îl vom băga într-o cușcă și îl vom vinde ca sclav în Arabia Saudită.

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că mama lui a fost sclavă, zise Sarah cu u dispreț sideral.

Malko se uită în jurul său.

— Nu riscăm să fim luați prin surprindere?

— Nu. Oamenii mei stau de veghe, de jur împrejur. Da dacă vin, ne vom lupta.

— Veniți des la Addis Abeba?

— Aproape în fiecare zi! Altfel nu aș mai fi respectată d partizanii mei. Avem multă treabă de făcut.

— Ce fel de treabă?

Ea se scotoci în buzunarul jachetei și scoase o hârtie răsucită pe care i-o întinse lui Malko. El o desfăcu. Era o listă de nume, bătută la mașină. Multe dintre ele erau tăiate cu o cerneală roșie.

— Sunt cei care au trădat și susțin formațiunea Derg, spuse ea. În total sunt o sută cinci persoane. Am lichidat deja douăsprezece. Ultimul a fost ucis ieri. Eu însămi l-am doborât pe acela care venea la cafeneaua lui favorită. Este timpul să se știe cine sunt.

Dădând aerul reprobator al lui Malko, ea adăugă:

— Și ei au o listă, iar numele meu se află primul pe ea. Au ucis o grămadă de tovarăși, dar în cele din urmă tot noi vom ieși triumfători. Și asta, datorită ajutorului dat de dumneavoastră.

Mâna ei mică, cu unghii ascuțite se așeză pe brațul lui Malko. Acesta reușise să-i povestească toate peripețiile prin care trecuse din momentul sosirii sale în Etiopia. Sarah îl ascultase cu o furie crescândă.

— Această prințesă Elmaz, care a vrut să vă ucidă, va da socoteală pentru asta!

Malko dădu din cap.

— Este inutil. Probabil că militarii au avut deja grijă de ea.

— Trebuie să acționăm cât mai iute, zise rebela. Derg va fi în mișcare toată Divizia ca să ne vină de hac. Nu vom putea rezista la o ofensivă mai serioasă.

— Aveți un plan anume?

Sarah ezită un timp până să se decidă să vorbească.

— Da. Peste zece zile, Mangestou se va duce la Asmara ca să inspecteze frontul și pe trădătorii aliați cu el. Vreau să dăm lovitura chiar în acel moment. Trebuie să cucerim trei puncte strategice: Vieux Guebbi, Radioul și Divizia a patra. Acum, în oraș avem mai mult de două sute de oameni și încă mai aștept întăriri. Vor pieri mulți dintre noi, dar vom învinge. Ne trebuie însă arme de calitate. Armata este divizată, multe unități sunt în haosul anarhiei. Avem destui prieteni în poliție care îi urăsc pe ei din Derg. Au fost deposedați de arme, pentru că Mangestou nu avea încredere în ei.

Ea se însuflețise vorbind, iar ochii îi scânteiau. Era o adevărată Ioana d'Arc în miniatură. Malko avea tendința de a

se feri de femeile pasionale. Acestea confundau adesea vis cu realitatea. Dar Sarah reușea să fie convingătoare.

— Când mă luptam în Eritreea, eu mă ocupam de procurarea armamentului, continuă ea. Știți de la cine le cumpăram?

— Nu, mărturisi Malko.

— De la bulgari! făcu Sarah triumfătoare. Aceștia aveau nevoie de valută. Fabricau armament cu licență rusească. Cumpăram de la ei și alte lucruri: autobuze, materiale electrice... Până într-o zi, când o cutie ce trebuia să conțină mașini de cusut s-a deschis în mod accidental...

— Și acum?

— Păstrez în continuare legătura cu furnizorii mei, spuse Sarah. Eram sigură că voi primi aurul, așa că le-am făcut o comandă fermă. Au acceptat pentru că mă cunosc, fără să ceară bani în avans. Armele au fost debarcate la Mogadiscio în Somalia, de un cargou bulgăresc. Apoi au fost transportate pe cămile undeva, în sud. Sunt o mie cinci sute de arme automate cu muniția necesară, lansatoare de rachete antitanc, totul de fabricație ultramodernă. Eu am organizat totul, chiar și transportarea lor la Addis Abeba. Având toate aceste mijloace îi vom nimici pe cei din Derg.

Ea tăcu și mai bău o gură din berea infectă. Malko era aproape convins. Însă principalul nu depindea de el.

— Înțeleg, Sarah, zise el. Imediat după ce plec de aici, voi relua contactul cu Elmaz. Nu pot însă să vă promit nimic.

Femeia dădu din cap resemnată.

— Atunci suntem în mâinile Domnului. Să încercăm să ne odihnim câteva ceasuri. Apoi voi încerca să vă duc în centru dacă nu vor fi prea multe patrule.

Oboseala începuse să o biruie. Se ghemui lângă pușcă și adormi. Malko ar fi făcut același lucru dar furia îl împiedica. Leacul administrat de Dick Bruce reușise să-i aline suferința fizică, dar acum angoasa îl bloca respirația. Căzuse în capcană. Dacă nu reușea să găsească aurul negusului, avea să izbucnească un masacru. Iar dacă îi găsea, era același rezultat. Victimele aveau să fie însă diferite...

Liniștea din grotă îi amintea de un mormânt. Nu ai fi putut crede că te afli în plin centrul orașului Addis Abeba. Malko se întrebă dacă Dick era la curent cu noua sa aventură.

* * *

Pământul mocirlos era foarte alunecos și, la fiecare pas, Malko trebuia să-și încordeze toți mușchii pentru ca să nu cadă. În plus, singurul lucru după care se putea ghida era zgomotul pașilor lui Sarah. Ei părăsiseră grota cu un sfert de oră mai devreme, traversaseră râul aproape secat și se târâseră pe colina plină de magherițe mizere. Treptat zgomotul se se audă zgomotele circulației. Sarah își înlocuise Kalașnikovul cu un revolver automat polonez. Deodată intrară pe un teren viran, împrejmuit cu un gard din tablă ondulată. Sarah stătu la pândă câteva secunde, apoi îl traversă în fugă și ajunse la o portiță din lemn în care bătu de mai multe ori. Ușa se întredeschise imediat și apăru chipul unei femei cu trăsături negroide, cu un coc imens și cercei mari în urechi. Cele două femei se îmbrățișară vorbind în șoaptă. Intrară toți trei într-o cămăruță unde domnea un puternic miros de tămâie. Malko remarcă mâinile gazdei ce aveau inele pe toate degetele și picioarele scheletice.

— Am ajuns, făcu Sarah. Nu suntem departe de Piazza. Aici nu vă va remarca nimeni. Mâine să veniți la Elsi, la aceeași oră, ca să-mi spuneți ce se întâmplă. Nu luați taxiul, veniți pe jos. Vă urez mult noroc.

Ea îi întinse mâna. Îi ajungea doar până la piept... Însă degetele ei liliputane aveau o forță extraordinară. Elsi dădu la o parte o draperie și Malko întră într-o cameră ce avea ieșirea direct în stradă. Era o arteră îngustă și în pantă. Cu un zâmbet, ea îi făcu semn să iasă. Deasupra ușii era aprins un bec cu neon verde. Era o casă de prostituată. Strada era plină de ele. La fiecare ușă ardea câte o candelă cu mirodenii ca să alunge spiritele rele. Câțiva bărbați se plimbau în preajmă, examinând fetele prin ușile deschise. Malko își luă un punct de reper, o bojdeucă pe jumtate dărâmată, și se îndreptă către capătul străzii. Casele vechi, cu verande de lemn putrezite alternau cu

mici *bounabetts*, minusculele taverne conduse de foste prostituate. Era locul cel mai animat din Addis Abeba, în care se puteau număra aproape zece mii de cafenele.

Când ajunse în Piazza, în care se ridica enorma clădire a Municipalității, Malko se orientă, apoi o luă la dreapta. Era ora nouă seara. Circulația începuse să se rarefieze. Dick Bruce locuia de celaltă parte a bulevardului King George, la o depărtare de trei kilometri. El grăbi pasul.

Americanul avusese dreptate: stomacul încetase să-l mai ardă. Era destul de întuneric și astfel nu risca să fie remarcat de cineva. Ca să-și facă curaj, începu să se gândească la o baie fierbinte și la o cămașă curată. Aerul era rece și rarefiat. Malko fu nevoit să-ș încetinească pașii ca să-și poată domoli bătăile inimii.

* * *

— Malko!

Căldura din vocea Wallelei era ca un balsam. Abia se mai ținea pe picioare și în plus, murea de foame. Îi venea să plângă de bucurie la vederea Land Rover-ul americanului, parcat sub un bananier. Wallela venise să-i deschidă poarta. Era îmbrăcată cu un taior de pânză ce nu reușea să-i ascundă formele generoase.

— Dick este acasă?

— Da, da. Era neliniștit căci nu știa ce s-a întâmplat.

— Îi voi povesti eu, făcu Malko întunecat.

Wallela îl sărută brusc și îl strânse în brațe.

— Mi-a fost frică pentru dumneavoastră ieri seară, zise ea. Elmaz e destul de periculoasă. A suferit atât, încât, uneori, își pierde mințile. Avea de gând să vă ucidă. Acum însă, sunt sigură că îi pare rău.

— Lucrurile stau acum și mai prost, oftă Malko. Va avea o surpriză extrem de neplăcută.

* * *

Dick Bruce îl ascultă pe Malko cu aceeași expresie calmă ce-i era obișnuită, de parcă s-ar fi despărțit de el abia de cinci

minute. Wallela își scosese jacheta taiorului. Ceea ce oferea acum privirilor, ar fi înnebunit și pe un prelat. În timp ce fuma și ceea *guder*, ea își mișca picioarele întruna, în mod provocator.

Vila era foarte simplu mobilată. Peste tot se puteau vedea coane și grămezi de suluri de manuscrise vechi.

— Ce părere aveți despre toate acestea, întrebă Malko după ce termină de povestit.

Dick își mângâie barba un timp înainte de a răspunde cu voce sa melodioasă:

— Nu Elmaz este de vină. Ea îi urăște prea mult pe cei din Berg. Nu mai rămâne decât Teferi. Tipul este capabil de trădare.

— Dar de ce?

— Are interes să cumpere favorurile noilor stăpâni ca să-l lase să facă trafic în liniște. Militarii i-ar da tot piperul din Etiopia pentru capul lui Sarah Massawa.

— Și în acest caz, ce-i de făcut?

Dick răspunse cu același calm imperturbabil:

— Suntem amestecați într-o operațiune extrem de importantă pentru ca să ne permitem riscul.

Cu toată blândețea cu care fuseseră rostite aceste vorbe, Malko simți un fior rece pe șira spinării.

Capitolul VII

Brutalitatea ce domnea în Etiopia îi dădea lui Malko amețeli. De când sosise în țara asta, masacrele se țineau lanț, iar mitralierele jucau rolul primordial. Etiopienii își reglau socotelile cu o cruzime fără egal. El îl observă pe Dick Bruce. În ciuda privirii blânde, a glasului controlat și a bărbii mătăsoase, bărbatul acesta emana ceva înfricoșător.

Americanul își frecă mâinile.

— Oamenii din EPRP au încredere în mine, așa că trebuie să fiu la înălțimea acestei încrederi. Dacă Teferi a trădat cu adevărat, va trebui să facem ceva, altfel ar putea să ne bănuiască pe noi de trădare...

— Unde ați cunoascut-o pe Sarah? îl întrebă Malko.

Dick zâmbi.

— O, în Eritreea, când *Company* m-a detașat la Asmara.

— Asta înseamnă că Asmara intră de asemenea în calculele dumneavoastră, remarcă Malko.

Asmara era de mai mulți ani cea mai puternică bază americană de unde se operau ascultările și telecomunicațiile în Africa. Acolo fuseseră trimiși aproape trei mii cinci sute de specialiști, toți membri ai CIA.

Dick se strâmbă.

— O, Asmara nu mai este la fel de importantă ca înainte. Nu au mai rămas acolo decât vreo patruzeci de tehnicieni. Până la sfârșitul anului, pleacă și aceștia. Acum avem un satelit de serviciu pentru telecomunicații. Cât despre ascultările țărilor arabe, este suficientă baza noastră de la Diego Garcia, în Oceanul Indian. Nu acesta este motivul pentru care dorim distrugerea Derg-ului, credeți-mă.

El se uită la ceas.

— Cred că este timpul să mergem la Elmaz. S-a făcut ora zece.

— Dar nu ne paște nici un pericol?

— Nu, Elmaz este ultima persoană pe care Teferi ar denunța-o.

Cei trei se înghesuiră pe bancheta din față a Land Rover-ului, care mirosea a unt rânced. Malko regăsi cu plăcere scapsa caldă și cărnoasă a Wallelei. Fără ea, acum ar fi fost transformat într-o râșniță de piper...

Dogii săriră din întuneric îndată ce *zalagna* deschise poarta. Elmaz îi aștepta în prag. Încălțată cu cizme, cu pantalonul strâns pe trup și puloverul gros, și cu o lungă eșarfă albă. În mod vizibil surprinsă, ea îi întinse mâna lui Malko, cu un zâmbet puțin forțat. Îndată ce intrară în vilă, ea îl întrebă pe Dick îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat? Am auzit împușcături în *Mercato* în seara asta.

— Vă povestesc îndată, zise Dick.

Ei se instalară în micul salon cu perne împrăștiate peste tot. Se făcuse frig. Elmaz aduse o sticlă de Martini alb. Băură în tăcere. Atmosfera era mai degrabă lugubră.

Apoi, Dick începu să relateze cele întâmplate cu glasul lui monocord și abia auzit, jucându-se cu paharul gol. Buzele abia se mișcau. Malko o privea pe tânăra femeie. Ea ținea încă buzele strânse, dar privirea ce i-o adresa era mai îmblânzită acum. Părea că bea în mod mecanic. Din ochii ei scăpărară scântei. Dick tocmai îi vorbise despre Teferi.

— Dacă a trădat, trebuie să-l ucidem! exclamă ea în engleză. Imediat!

— Dumneavoastră îl cunoașteți mai bine, zise Malko. Ce credeți?

— Teferi este un om de interes, mărturisi Elmaz. A câștigat o uriașă avere. Dar se plânge mereu de militari.

— Unde locuiește?

— În prăvălia sa.

Urmă o lungă tăcere. Cu un gest de automat, Elmaz goli restul băuturii, se ridică în picioare, cu ochii sticloși, și luă o *chamma* din lână groasă și albă, pe care și-l puse în jurul umerilor.

— Să plecăm, zise ea. Avem exact timpul necesar.

Malko era convins că face o imprudență nebunească, însă îi era imposibil să o rețină.

* * *

Mercato era un univers mort. Doar câteva siluete se vedeau furișându-se în obscuritate. Malko era cu toate simțurile ascuțite. În această pustietate puteau fi reperați cu mare ușurință. Înainte de a ajunge acasă la Teferi, ei trecură pe lângă lumina roșie a unui *bounabett*, unde se înghesuiau vreo douăzeci de mușterii și târfe. Era singura insulă de viață în imensul *Mercato*.

Prăvălia negustorului de piper era întunecată și un lanț era pus la intrare.

— Va trebui să facem un ocol prin spate, zise Dick.

Nici în spate nu se vedea vreo lumină. Dick bătu la o ușă, dar fără nici un rezultat. Trecură cinci minute până să răspundă o voce somnoroasă și neliniștită.

Elmaz îi făcu semn lui Dick să tacă, apoi spuse ceva cu glasul uscat.

Ușa se întredeschise și apăru capul cu ochi bulbucați al lui Teferi. Acesta se schimbă la față când văzu că Elmaz este însoțită de două persoane. Era însă prea târziu. Elmaz reușise să pună piciorul în prag.

Când îl văzu pe Malko, ochii lui Teferi păreau că ies din orbite. Gura i se pleoști și pielea se făcu parcă și mai gălbejită. Malko observă procesul de descompunere de pe fața etiopianului. Era aproape sigur acum de vinovăția acestuia. Avea însă nevoie de o probă.

Elmaz îl împinse pe negustor în camera care îi servea de locuință. Se vedea patul desfăcut. Teferi încerca să pară indiferent bâlbâind câteva proteste molatice. Privirea sa derapa însă tot timpul la Malko. Acesta din urmă îi spuse lui Dick:

— Întrebați-l dacă îl cunoaște pe cerșetorul nebun, ras în cap, care salută militărește și este îmbrăcat cu o tunică militară...

Americanul se conformă. Sayoun Teferi asculta cu o atenție exagerată, cu capul aplecat într-o parte. Răspunse cu o frază foarte lungă.

— Spune că uneori vede pe omul descris de dumneavoastră, traduse Dick. Este un om sărac cu duhul care îi face rău nimănui...

— Întrebați-l atunci cum se face că acest om avea la mână ceasul meu Seiko? Cel care mi-a fost furat aici ieri?

Teferi încerca să înțeleagă ce spune Malko. Chipul îi era crispat. Răspunse cu o voce șovăitoare. Nici nu apucă Dick să-i traducă lui Malko cele spuse de el, că Elmaz se repezi la el și cravașa. Nimeni nu putu să o oprească. Șuieratul biciului se auzi ca o împușcătură.

Sayoun Teferi se dădu înapoi, apărându-se cu stângăcie de furia femei. Bine înfiptă pe cizmele ei, Elmaz îi lovea fața cu sete.

Ea se opri deodată cu buzele tremurând de furie și se întoarse către cei doi bărbați. Pieptul i se ridica spasmodic, mâna îi tremura, iar privirea îi scăpăra scântei.

— Minte! zise ea.

— Lăsați-l să se explice! pledă Dick Bruce.

Elmaz se domoli nițel. Cu același ton calm, Dick Bruce continuă interogatoriul, traducând din când în când lungile tirade ale negustorului de piper.

— Spune că puștiul a luat ceasul și că habar nu are ce a făcut acesta cu el.

— Unde este băiatul?

Dick traduse întrebarea. După expresia de pe chipul lui Teferi, Malko își dădu seama că a atins punctul sensibil. Negustorul se făcuse galben ca o lămâie. Bâlbâi că ar putea să-l găsească a două zi, că nu știe unde doarme copilul. Dick și încruntă sprâncenele. Fără să mai spună nimic, el ieși din încăpere. Malko se luă după el, lăsându-l pe Teferi în paza lui Elmaz. Americanul traversă curtea până la un mic hangar. Pe bâjbâite, el deschise ușa și găsi un comutator electric. Lumina rudă a unui bec uriaș lumină sacii așezați în grămezi. Lângă ușă, pe niște saci goi, dormea un băiat. Se trezi speriat din cauza luminii bruște. Era puștiul care îl chinuise în ajun pe

Malko. Când își recunoscu victima, copilul se făcu mititel cu o expresie de groază pe chip. El își acoperise fața cu un braț ca pentru a se apăra. Dick i se adresă cu vocea lui blândă.

El se apropie și puse o mână pe capul ras. Încerca să-i explice că Malko nu venise să-i taie capul... După tonul interogator cu care continuă să vorbească, Malko înțelese că îi pune o întrebare.

— L-am întrebat ce a făcut cu ceasul furat, pentru că ai venit să-l recuperați.

Copilul răspunse cu o voce plângăreață și indignată. Dick Bruce repetă întrebarea, dar băiatul nega cu încăpățânare, clătinându-se de pe un picior pe celălalt.

— Spune că Teferi i-a luat ceasul, așa că nu poate să-l ma dea înapoi.

Urmă o tăcere apăsătoare. Americanul bătu ușor cu palma pe scăfârlia băiatului, apoi se scotoci în buzunar și-i întinse o bancnotă de cinci dolari.

— Vino, zise el. Nu te teme.

Ei traversară curtea în liniște și pătrunseră în camera unde rămăseseră Elmaz și negustorul. Când îl zări pe băiat, Teferi păru că e lovit de apoplexie. Timp de o secundă, rămase cu gura deschisă, apoi se puse pe înjurat. Puștiul care nu scosese nici un cuvânt începu să plângă.

Dick Bruce îl interpelă pe negustor fără să ridice tonul, dar vocea sa nu mai era deloc blândă.

— De ce îl faci mincinos? Doar copilul nu a spus încă nimic.

Elmaz înțelese. Se albi la față... Imobilitatea ei era încă și mai înfricoșătoare. Sayoun Teferi căzu în genunchi, iar lacrimile ii curgeau din belșug pe obrajii brăzdați de loviturile cravașei.

* * *

Trebuia să ai o ureche fină ca a lui Dick ca să înțeleg torentul de cuvinte ce se revărsa din gura lui Teferi. Elmaz se uita la el de parcă ar fi avut în față o reptilă... Acum era calmă. Numai paloarea accentuată îi trăda emoția. Cu o voce calmă ea puse o întrebare în amarik. Sayoun dădu un răspuns cam încurcat.

— Spune că militarii l-au amenințat că dacă nu colaborează cu ei îl vor împușca, traduse Dick Bruce.

— Este mult timp de când ne-a trădat? întrebă Elmaz cu voce alterată.

Dick răspunse fără să-și piardă calmul:

— Pot să fie patru luni de atunci. A acceptat să-i denunțe pe militanții din EPRP care se ascundeau în *Mercato*. Făcea asta de fiecare dată când putea.

El se întoarse către Teferi și îi puse o întrebare în amarik. Acesta zis că este vorba de un fapt monden. Celălalt înclină capul fără să răspundă. Buzele lui Elmaz se subțiaseră într-o linie.

— Le-a spus ceva despre aur?

Americanul traduse întrebarea. Teferi părea din ce în ce mai prăbușit.

— Se jură că nu avorbit niciodată despre aur și nici despre CIA. Spune că nu îi voia răul prietenului nostru, dar credea că militarii îi vor fi foarte recunoscători dacă îi ajută să o prindă pe Sarah Massawa.

Până la restricția circulației mai era o oră. Malko și Dick schimbară o privire între ei. Ce aveau să-i facă trădătorului? Malko nu suporta execuțiile brutale. Lumea era plină de canalii în fel cum pădurea este plină de mușchi.

— Să plecăm, zise el. Altfel nu vom putea ajunge la timp la adăpost.

— Așteptați! zise Elmaz. Vreau să știu ce a făcut cu aurul cumpărat de la mine.

Ea repetă întrebarea în amarik. Imediat, negustorul de piper începu să vorbească cu volubilitate. Cu mâinile tremurătoare, se se îndreptă spre un perete unde se afla încastrat un seif. Malko crezu că nu va putea să-l deschidă, atât de tare tremura. Când se întoarse cu față către ei, ținea în mână un sac din pânză ce părea să cântărească circa cincisprezece kilograme. El făcu un pas înainte și puse sacul la picioarele lui Elmaz, apoi se retrasă, uitându-se la ceilalți ca să vadă ce efect produsese ofranda sa... Puștiul căscă ochii mari. El abia dacă primea zece dolari pe lună...

Elmaz părea că nici nu vede aurul. Ochii ei erau ațintiți la gura flască a negustorului. Treptat, ca și cum o idee i s-ar fi

înfiripat în minte, ea începu să surâdă. Cu o voce lipsită d inflexiuni i se adresă lui Teferi. Acesta păru mai întâi surprin apoi începu să protesteze cu o voce speriată, ascuțit neîncrezătoare. Elmaz lovi furioasă cu cravata în cizmă.

Maxilarul lui Sayoun Teferi păru că se dezarticulează. mai bâlbâi ceva. Când Dick Bruce vru să-i traducă lui Malko, ochii americanului licărea o luminiță de amuzament.

— Elmaz dorește ca el să înghită tot aurul din sac, zise cu glasul calm. O să-i rămână cu siguranță în gât...

Capitolul VIII

Groarea transformă pe loc trăsăturile lui Teferi. Cu gura căscată, el o privea țintă pe Elmaz. Era mirat dar totodată înspăimântat. El se dădu cu un pas înapoi de parcă în loc de sac ar fi văzut o reptilă. Elmaz îi spuse lui Dick:

— Vârâți-l pe viermele ăsta într-un sac.

Cu chipul impenetrabil, Dick luă de pe jos un sac gol și se apropie spre negustor. Ca și cum ar fi fost vorba de o formalitate lipsită de importanță, el rulă marginile sacului, îl făcu pe Teferi si pășească peste marginea lui și pe urmă îl apăsă pe Teferi ca să se ghemuiască. Derulă marginile sacului până ce copilul rămase doar cu capul afară. Teferi nu opunea nici o rezistență, mulțumindu-se să geamă și să se zbată ușor. Nu putea să creadă încă în amenințarea lui Elmaz. De altfel nici Malko nu credea.

Deodată Elamaz se întoarse spre copil. Îi ordonă ceva, iar acesta se repezi să ia dintr-un cui o bucată de sfoară cu care legă sacul strâns la gură, în jurul gâtului stăpânului său.

Ochii bulbucați ai bărbatului ieșiseră aproape în întregime din orbite. Malko văzu că se îngroașe gluma. Copilul nu ar fi îndrăznit să intre în joc dacă nu ar fi fost convins că stăpânul lui nu se va mai putea răzbuna... Teferi scoase un țipăt puternic. Văzuse că Elmaz ia dintr-un ungher o scafă pentru piper. Ea se răsturnă și deschise sacul plin cu pulbere de aur.

Scoase din sac o grămăjoară de pulbere. Copilul se repezi și îi luă scafa din mână. Cu mânuțele lui mici, îl strânse de nas pe Teferi până ce acesta deschise gura, sufocat. Elmaz întinse vrațul și turnă pulberea în gura deschisă. Măsura era acum goală, iar Elmaz o vârî din nou în sac.

Sayoun Teferi era scuturat de un acces puternic de tuse, scuturându-se cu sac cu tot. Se sufoca. Deschise gura să

respire, dar Elmaz, cu o mișcare abilă, îi administră cel pu
încă o sută de grame de aur. Negustorul se înecă. Din gâtle
lui țâșni o spumă aurită. Limba lui era poleită cu aur. Dacă
ar fi fost atât de oribilă, scena ar fi putut fi comică... Nefericit
se sufoca de-a binelea! Acum se lupta din răsputeri, încercâ
să-și elibereze mâinile din sacul capcană, dar fără succes.

— Atenție, făcu Malko. Ați putea să-l omorâți ! protestă el.

El făcu un pas ca să o împiedice pe Elmaz să contin
Dick Bruce întinse însă mâna și-l opri. Gestul lui era blând, c
ferm.

— Lăsați-o. Nu vă va înțelege. Oricum, omul acesta
poate să mai rămână în viață.

Mâna care îl reținea nu-i dădea drumul. Încetul ce înceti
Dick Bruce își arăta adevărata sa față. Era un agent rece, d
ca un ordinator. Era deja programat pentru aur. Malko încerc
să-și stăpânească senzația de dezgust.

Elmaz simți că tusea se calmează. Teferi deschise gura c
să spună ceva, dar pe loc se umplu cu aur. Malko văz
expresia crudă și decisă de pe chipul femeii. Ea aștept
pregătită cu o nouă porție, ca un scorpion gata să înțepe.

După cum arăta acum victima, cu venele gâtului gata s
plesnească și cu ochii dați peste cap, Malko își dădu seama c
bărbatul se sufocă. Dick continua să-l țină de braț. Elmaz n
mai era decât un robot demonic ce administra moartea în doz
mici. Părea o preoteasă ce oficia într-un ritual nemilos
feroce.

Acum, aurul se lățise pe tot sacul. Elmaz profită de o criz
de tuse și-i administră o altă doză. Aceasta fu însă ultima. D
astă dată, nefericitul nici nu mai încercă să o evacueze. Trup
acestuia păru că se destinde, iar ochii i se încețoșară. Î
cameră se lăsă o tăcere apăsătoare, grea, insuportabilă. Elma
se ridică încet, măturând cu mâna paietele prinse de pantalon.

— Așa erau pedepsiți pe vremuri sclavii care furau aur d
minele regelui Solomon..

— Este timpul să plecăm, zise Bruce cu vocea sa enerva
de blândă. Este ora unsprezece și jumătate.

Elmaz ieși prima din încăpere, abandonând sacul cu aur
rămas, ce constituia o mică avere. Malko ieși ultimul, după c
mai privi o dată victima. Puștiul încerca să se facă nevăz
într-un ungher. Afară se făcuse frig și pe cer străluceau stele

a de obicei, se auzeau câinii lătrând peste tot, făcând ca atmosfera să fie încă și mai sinistră. Ei se deplasară în tăcere printre pustii din *Mercato*.

— Este cam periculos să mergem la Elmaz, zise Dick Bruce. Am la mine cheia apartamentului unui prieten. Este [illegible]nul din *bungalow-urile* hotelului *Ghion*. Locul se bucură de [illegible]tate diplomatică. Vă conduc acolo.

Nimeni nu protestă. Elmaz părea încremenită ca și cum tot [illegible]ăcuse o lăsase fără vlagă. Douăzeci de minute mai târziu, [illegible] Rover-ul se oprea în grădina hotelului *Ghion*, în fața unui [illegible] *bungalow*. Cei trei gardieni publici, *kebele*, în uniforme [illegible] de la intrare, nu-i băgară în seamă. Pe un indicator de [illegible] superb era scris: THIS PLACE IS PROTECTED BY DIPLOMATIC IMMUNITY.

Ei intrară într-o încăpere imensă ce dădea în grădină. [illegible]ri mai era o cameră.

Elmaz se lăsă să cadă pe divan. Wallela scoase din bar o [illegible] și servi toată lumea. Malko își goli imediat paharul, dar fu [illegible]urat de o tuse puternică. Băuse alcool pur!

— Este *katikala*, îi explică Dick Bruce. După trei pahare, [illegible] sub masă.

Elmaz își golise paharul ca și cum ar fi fost cu lapte. Malko [illegible]servă că femeia își strângea mâinile cu putere ca să nu [illegible]ure... Ea făcu un semn Wallelei, care îi umplu iar paharul [illegible] otrava locală: Dick părea să meditează adânc. Malko se [illegible]opie de el.

— Acum, chiar că am intrat în rahat, zise el.

Americanul făcu un gest de neputință.

— Am intrat până-n gât. Nu puteam însă să o împiedicăm. [illegible]le cunoașteți pe fetele astea.

— Mâine dimineață se va trezi cu militarii peste ea.

— Nu este chiar așa de sigur. Puțin le pasă militarilor de [illegible]feri. Dacă nu ar fi aurul la mijloc, poate că i-ar veni de hac lui [illegible]maz, dar cum au tot interesul să afle unde se ascunde [illegible]rul... Au tot atâta nevoie de arme.

— Și Sarah are nevoie de arme și, cu toate astea, am [illegible]as-o în masacru.

El se gândea cu tandrețe la micuța eritreeană cu o pușcă [illegible]ai mare decât ea. Dick spuse cu o voce tristă:

— Știu. Tocmai din cauza asta nu am intervenit ca să-l s pe Teferi.

Deși părea că doarme, Elmaz avea ochii deschiși. Wal pusese un disc cu muzică etiopiană care acoperea zgomo conversației lor. Malko avea inima amară și se sim neputincios. Era în impas.

— Sayoun Teferi nu știa nimic? întrebă el.

— Nu, zise Dick. Altfel aurul ar fi fost de mult furat. Eu l- cunoscut pe negus. Era foarte neîncrezător. Sunt sigur că s luat toate măsurile de precauție pentru ca să-l pună bine adăpost. De altfel, au trecut doi ani deja decând toată lum încearcă să dea de comoară. Bun, este timpul să mă retra Sunt la limită cu timpul. Astă seară, nu mai este nimic de făc Când va trebui să vă întâlniți din nou cu Sarah?

— Mâine.

Americanul zâmbi înghețat.

— Să sperăm ca va mai fi un mâine.

El o strigă pe Wallela în amarik. Tânăra îi răspunse fără se mișe. Dick ridică din umeri.

— Vrea să rămână aici. Pe mâine deci. Nu vă mișcați aici până nu vin eu să vă iau. Dacă sună telefonul, răspundeți. Nu vă serviți deloc de telefon.

Treaba suna extrem de încurajator... Se auzi zgomotul făc de mașina care se îndepărta. Malko se uită la cele două fem ce vorbeau în șoaptă. Păreau că se ceartă. Elmaz continua tragă la măsea, în mod mecanic. Wallela se ridică în picioare veni lângă Malko.

— Haideți să ne culcăm. Ea vrea să rămână singură.

Malko o urmă. Cealaltă cameră îl surprinse, cu imensul p cu baldachin și plafonul albastru pe care străluceau ste aurite! Wallela închise ușa și începu să se dezbrace în timp imaginea ei era reflectată de o oglindă uriașă ce acoperea perete întreg.

Combinezonul alb căzu la pământ cu un foșmet de mătas Wallela se întoarse spre el. Era complet goală, cu excep pantofilor escarpen. Sânii ei superbi și molatici er încântători. O tufă neagră și mătăsoasă domina net coapse lungi și pântecele plat.

Fata se purta de parcă s-ar fi cunoscut de o veșnicie. Ea lungi pe pat, cu un picior pe dușimea, uitându-se la Malko cu

dezbracă. Cu un gest senzual, ea se lăsă pe spate și cu degetul mare de la picior îi atinse pântecele gol. Fără să-l privească, femeia întrebă:

— Știți de ce am eu chef acum?

Nu era prea greu de ghicit. Malko se culcă încet peste ea și pătrunse imediat printr-o mișcare amplă. Wallela făcea dragoste fără pasiune, dar cu senzualitate. Ea ajunse curând la orgasm, lăsându-l pe Malko cam nemulțumit. După seara pe care o petrecuse, el avea nevoie să-și spele creierul. Cu mișcări lente, el alunecă alături de Wallela și începu să o mângâie. Când simți că-i trezește din nou dorința, el a prinse-o de șolduri încercând să o întoarcă cu fața în jos.

Fata opuse rezistență.

Crezând că glumește, Malko o forță. Dar în momentul în care încercă să o penetreze, ea se scutură cu putere și o auzi scunând în limba italiană:

— *Peccato, peccato!*[1]

Acest lucru i se păru atât de neașteptat, încât izbucni în râs. Fără a mai insista, o lăsă să se întoarcă cu fața spre el.

— Nu ar trebui să-mi ceri un asemenea lucru, spuse Wallela. Nu este bine. Religia interzice perversiunile.

— Da, dar eu nu voiam să...

— O, nu, bineînțeles, făcu ea cu un ton îngrozit. Trebuie să facem dragoste privindu-ne față în față, nu ca animalele.

Malko ar fi avut chef să-i spună că, din când în când, acest lucru era destul de plăcut, dar știa că împotriva anumitor prejudecăți era greu de luptat... Văzând starea în care se afla Malko, Wallela îl atrase asupra ei. Da, asta nu era un *pecatto*...

Cei doi rămaseră pe pat, în lumina pâlpâitoare a șemineelor, bine incastrați unul în celălalt... Brusc, Malko tresări. O mână încerca să se strecoare ușurel între trupurile la nivelul pântecelor. Îi trebui o secundă ca să se asigure că este mâna partenerei sale. Brațele Wallelei erau încolăcite în jurul gâtului său... Ea nu dormea, căci simți cum se ambrează ca să lase mâna străină să intre. Lângă pat se deslușea o siluetă.

Elmaz mai purta încă cizmele și pantalonul, dar era goală pe sus de brâu. Numai părul lung și negru i se revărsa pe spate.

---

[1] Păcat, păcat. (n.a.)

Malko își ținu respirația întrebându-se ce avea să n urmeze... Mâna continua să se deplaseze pe pântecele sa apoi îi atinse sexul. Această situație insolită declanșă o reac imediată ce nu putea să-i scape intrusei. Sângele îi clocot vene. Dar mâna își continuă drumul, ignorându-i virilitatea se înfipse ușurel ceva mai jos.

În ciuda altruismului său caracteristic, Malko se si decepționat. Mai curând vexat în amorul propriu. Walle începu să reacționeze, ondulându-și bazinul în mișcă imperceptibile. Ochii lui se obișnuiră cu întunericul. Elmaz lungise alături de ei. El puse o mână pe scobitura spatelui e o mângâie până la fesele cambrate. Dar ea fremătă, apoi refuză mângâierii, iar Malko își opri mângâierea. Se întreba vrea Elmaz. Mâna ce se strecurase între ei se activase și mișca cu regularitatea unui metronom. Malko vru să se retra și să-i cedeze terenul intrusei... Dar imediat, cealaltă mână femeii îi apucă sexul. Era un gest atât de neașteptat, în puțin lipsi ca să explodeze pe loc.

Fu nevoit să se gândească la nefericitul ce murise sufoc cu aur, ca să reziste. Era pentru prima dată în viața sa că făcea dragoste în acest mod. Nu era nici vulgar, ni necuviincios, ci semăna mai degrabă cu un fel de ritual. Acu Wallela gâfâia sub povara lui. Pântecele ei se agita spasmoc din ce în ce mai repede, in pragul orgasnului. Cealaltă mână strângea sexul gata să explodeze. Capul lui Elmaz se ciocni capetelelor, iar el îi simți răsuflarea amestecată cu alcool. Ap simți o limbă dulce și arzătoare, ce nu-i căuta însă gura lui. pătrunse în gura Wallelei, cu un geamăt disperat. Era aproa un plânset.

Dură numai o secundă. Căci Wallela juisă. Atunci întâmplă un lucru extraordinar. Mâna care îi ținea sexul ghidă către sexul Wallelei și îl ajută să o penetreze. Era pr de tot pentru Malko. El nu putu să mai reziste și exploc Elmaz se îndepărtă de ei, se ridică și părăsi încăperea.

— Nu trebuie să i-o iei în nume de rău, zise Wallela. Du cum ți-am mai spus, are clitorisul extirpat din copilărie. Atun încearcă anumite plăceri prin intermediul meu. Totul se petre în creierul ei.

Cei doi rămaseră rămaseră culcați unul lângă celăl adormind așa.

* * *

Elmaz își pieptănase părul într-un coc și părea gata să iasă. Se venise să-l scoale pe Malko.

— Vă rog să mă ascultați, zise tânăra femeie.

Malko se supuse, intrigat. Ce voia de la el? Elmaz nu zâmbise prea mult, căci era trasă la față și cearcăne mari îi umpleau ochii.

— Am luat o hotărâre foarte importantă, îl anunță Ecoianca.

— Care anume?

— Vreau să vă ajut să intrați în posesia aurului, îl anunță ea.

Era prea frumos ca să poată fi adevărat!

— De ce?

Ea își umezi buzele.

— Din cauza lui Teferi. Acum, militarii știu deja prea mult. Aș sinucide dacă, din cauza mea, ei ar reuși să găsească aurul. Atunci este mai bine să îl luați dumneavoastră. Acum sunt sigură că nu sunteți un aventurier și că veți face astfel ca să se cumpărate armele necesare rebelilor.

Malko era pe deplin treaz.

— Unde se află aurul? Unde?

Capitolul IX

— Aurul? Nu știu unde este.

— Cum?strigă Malko simțind cum îngheață iar, dar tocm mi-ați spus că...

— Că vă voi ajuta să-l obțineți. Este foarte adevărat. Da chiar dacă m-ar tăia cineva în bucăți, tot nu aș putea să spu unde se află. Mi se aduce sau mă duc eu să ridic câte cantitate, la intervale regulate. De la cineva care locuiește Addis Abeba. Știu însă că și acea persoană este u intermediar. Am de gând să mă duc să vorbesc cu el ca să-m facă legătura cu următoarea verigă.

— Cine este acea persoană?

— Un pastor suedez, Jorgensen. Se ocupă de o stație d radio a Bisericii luterane. Aceasta se află undeva, afară d oraș, lângă spitalul prințesei Tsihal. Oricum, voiam să plec d Addis Abeba. A început să-mi fie frică. Știu că există niște filiere cu ajutorul cărora se poate fugi în deșertul Djibouti. Spe să pot lua cu mine o mică cantitate de aur.

— De ce nu ați făcut asta mai de mult?

Elmaz oftă.

— O, din mai multe motive. Trăiam destul de confortabil î casa mea... și apoi întotdeauna mi-a fost frică să trăiesc î străinătate. Acum însă...

Ea se juca cu eșarfa sa albă. Ochii îi înotau în lacrimi Malko ar fi vrut să-i pună mii de întrebări.

— Dar cum se face că, timp de doi ani, *nimeni* nu a reuș să ajungă la comoară?

Elmaz zâmbi cu tristețe.

— Negusul era foarte prudent, foarte secretos. Pe când trăia încă, i-a suprimat pe toți cei care știau prea multe despre această comoară. Numai un grup mic de credincioși erau la curent cu secretul. Mulți au dus secretul cu ei în groapă, pentru că Derg i-a executat. Ceilalți formează un fel de societate secretă, ai cărei membri au jurat să se se ajute reciproc până la moarte. Celor mai slabi, ca mine, care ar putea dezvălui secretul sub tortură, nu li se spune nimic, tocmai ca să nu aibă de ce să trădeze. Am cunoscut un bărbat care s-a sinucis izbindu-se cu capul de pământ în celula sa, pentru că se temea că nu va rezista torturii. Chiar dacă militarii nu știau că el descoperise secretul...

Cei doi rămaseră tăcuți câteva momente. Dincolo, în living, Wallela pusese un disc nou. Un soare strălucitor lumina grădinarii și trandafirii din grădină.

— Voi merge să-l văd pe Jorgensen, zise Elmaz. Pe urmă mă voi întorc aici să vă spun ce trebuie să faceți. Între timp, Wallela se va duce acasă la mine ca să-mi strângă niște lucruri. Ea va merge cu mine în străinătate. Pe curând.

Ea se sculă, schță gestul de a-i întinde mâna, apoi îl sărută pe obraz lângă colțul buzelor. Inima lui Malko se strânse când cele două femei se făcură nevăzute. Nu avea prea mulți aliați în acest oraș ostil. La gândul că avea să se întâlnească cu Sarah Massawa, se mai încălzi un pic. Mai avea încă destule obstacole de trecut până la aurul negusului. El zăvorî ușa și se hotărî să facă o baie. Era singurul lucru util pe care-l putea face în moment.

* * *

Câteva lovituri ușoare în pervazul ferestrei îl făcură pe Malko să tresară. Numai când îl recunoscu pe Dick Bruce, i se calmă pulsul. Americanul pătrunse în încăpere, la fel de impenetrabil ca de obicei, dar Malko fu izbit de expresia ochilor lui. Înainte ca acesta să deschidă gura, el știu.

— Wallela a forst arestată, îl anunță americanul cu vocea sa egală. Au dus-o la garajul poliției, dar va fi transferată la Divizia a patra, unde o vor interoga. Nu mai puteți rămâne aici.

O mulțime de întrebări se îmbulzeau în mintea lui Malk
Era un adevărat dezastru.

— Dar Elmaz?

Dick scutură din cap.

— Nu știu unde este .

— Eu unul știu. Trebuie să se întoarcă aici.

Repede, îl puse pe Dick la curent cu totul. Americanul
împinse către fereastră.

— Să mergem, mașina mea este în Ras Desta. Vo
încerca să mergem la stația de radio.

— Dar dacă Elmaz se întoarce între timp?

Dick dădu din cap.

— Cu atât mai rău. Nu ne putem asuma riscul de a
aștepta.

Malko fu obligat să-l urmeze. Logica rece a americanulu
inspira oroare. Elmaz nu era decât o verigă indispensabilă, d
putea fi sacrificată...

Îi făcea bină să meargă, să vadă lume. Se simți însă mai
siguranță când se văzu în vechiul Land Rover.

— Ce s-a mai întâmplat de aseară? Cum de sunteți
curent cu cele întâmplate?

Dick se scărpină nervos în barbă.

— Am un prieten în C.I.D [1], care nu se are bine cu cei d
Derg. De arestări se ocupă poliția. După aceea îi timit p
arestați la Derg, la Divizia a patra, condusă de sergent
Tacho. Aurul găsit la Teferi a declanșat totul. O vor pe Elmaz
pe dumneavoastră. Nici eu nu mai sunt la adăpost. A
arestat-o pe Wallela numai pe motiv că este prietena lui Elma

Un fior rece îi trecu lui Malko pe șira spinării. Asta era de
Pentru prima dată, Dick își pierduse calmul. El conduc
nervos, uitându-se neîncetat în oglinda retrovizoare. După cir
minute, ei rulau la periferia orașului. În cele din urmă, Mall
văzu antena postului de radio ce se ridica pe o colină mică.

— Am ajuns, spuse el.

Trecură pe lângă un post de control fără să aibă vr
problemă, apoi urcară un drum ce trecea printre căsuțele m
și elegante, înconjurate de flori. Pe o tăbliță înfiptă într
peluză, era era scris „D.Jorgensen".

---

1. Criminal Investigation Department (n.a.)

— Așteptați-mă aici, îl sfătui Malko. Nu se știe niciodată...

Jack Bruce rămase în mașină, cu motorul în funcțiune. Malko sună la ușă. Se auziră niște pași apăsați și ușa se deschise. În pragul ei apăru un bărbat corpolent de vreo douăzeci de ani, cu ochii ascunși după niște ochelari cu ramă de aur.

— Sunteți pastorul Jorgensen?

— Eu sunt. Ce...

Malko pătrunse hotărât în holul casei.

— Sunt prietenul lui Elmaz. Știu că a venit să vă vadă. Vreau să știu dacă mai este încă aici căci o caută poliția...

— Dumnezeule!

Pastorul era înspăimântat. El îl cercetă cu atenție pe Malko.

—Cum vă numiți, domnule?

— Prințul Malko Linge.

Pastorul dădu din cap.

— E în regulă. Ea mi-a spus că s-ar putea să veniți. A părăsit Addis Abeba, sau cel puțin cred că a încercat s-o facă. Puteți să o regăsiți la Awasa, la hotelul *Bellevue*.

— Unde se află Awasa?

Pastorul se apropie de o hartă ce atârna pe un perete și îi arătă un punct roșu la sud de Addis.

— Este aici, la trei sute de kilometri distanță de Addis.

— Ce caută ea acolo?

— Nu știu, răspunse pastorul.

Malko încercă să-i întâlnească privirea.

— Domnule Jorgensen, știu că dumneavoastră sunteți cel care asigură în mod regulat o cantitate de aur lui Elmaz și, până nu de mult, lui Chewaye. Există vreo legătură între acest aur și plecarea lui Elmaz la Awasa?

Pleoapele bărbatului clipiră des în spatele ochelarilor. Pastorul ținea încă degetul pe Awasa. El coborî încet brațul, se uită la Malko și spuse repede.

— Da. Dar nu trebuie să mai afle nimeni. Avem de-a face cu niște sălbatici. Ieri au măcelărit în *Mercato* zeci de persoane, iar pe autostrada Debre-Zeit, au fost găsite cadavrele a douăzeci și cinci de studenți. În Danakil au fost omorâți sute de oameni luna trecută. (El arătă către telefonul

acoperit în mod straniu cu o husă) Vedeți telefonul acesta? S poate asculta ce se vorbește într-o casă chiar când recepto se află în furcă. Din cauza asta l-am acoperit. Din fericire, care ascultă nu înțeleg decât amarik...

Era teroare în stare pură, ca o ciumă care contamina toată lumea. Malko se uită la bărbatul din fața lui ce păr gârbovit, copleșit de evenimente. El îi întinse mâna.

— Vă mulțumesc.

Pastorul îl conduse cu o grabă suspectă, împingânc afară din casă..

— Dumnezeu să vă aibă în pază, spuse el.

Ușa se închise în urma lui Malko. Acum avea un refug mai puțin. Spera ca Elmaz să fi reușit să scape de militari. Di Bruce demară imediat. Malko îi relată spusele pastorul Americanul conducea cu viteză maximă.

— Ar trebui să o prevenim pe Sarah. Am întâlnire cu e peste o jumătate de oră. Era un pic după ora patru și jumăta Soarele începuse să coboare în spatele munților.

— Foarte bine, zise Dick. Vă voi lăsa în apropiere d Piazza. Ne vom întâlni din nou la ora cinci și jumătate la hote *Itege*, de pe strada Omar Khayyam. Există o ieșire prin spat care dă în Mahatma Gandhi. Acum am de rezolvat o problem urgentă. Priviți.

Dick arătă cu degetul la indicatorul nivelului benzinei. Era zero.

— Aici benzina este rationalizată, îi explică el. Trebuie s fac rost de o cantitate mai mare ca să pot ajunge la Awas Așa că am nevoie de cel puțin o oră.

— Cum veți putea ieși din oraș? Cu siguranță că drumuri sunt supravegheate...

— Cu un Land Rover, se poate merge pe drumuril lăturalnice. Barajele se ridică numai pe marile artere.

După cinci minute, Dick Bruce oprea mașina la intersecț cu strada Haile Selassie. Malko coborî și intră în mulțime. Ma ales femeile se îngrămădeau în fața vitrinelor cu bijuteri încărcate cu cruciulițe bizantine. Se lăsa noaptea.

Luând-o pe străduțe mai mici, el ocoli Piazza. Luminile roș și verzi ale micilor *bounabetts* erau deja aprinse. Fetel

[illegible]ceau fitilele candelelor cu tămâie. Malko coborî strada [illegible] Khayyam. După ce mai parcurse vreo două sute de [illegible] ajunse în fața casei lui Elsi. Atunci avu un șoc. Neonul [illegible]ons și ușa era încuiată.

* * *

Malko avea în gură un gust de leșie. Ca un automat, el își [illegible]nuă drumul până la capătul străzii, scrutând cu atenție [illegible]e căsuță. Nici unul din chipurile văzute nu semăna însă [illegible] lui Elsi. Când ajunse la capăt, făcu cale-ntoarsă ca să [illegible] din nou strada, dar se răzgândi. Poate că Elsi era în [illegible]ziere. Traversă strada și intră în primul *bounabett*. Era un [illegible]ocal în care se afla o casieriță foarte apetisantă și trei fete.

[illegible]na din ele veni să ia comanda. O *tala*. Ea se îndepărtă [illegible] să mai insiste. În aceste *bounabetts*, clientul făcea [illegible]gerea: să rămână singur sau să invite o fată. Fetele avau [illegible] salarii de mizerie, așa că nu puteau fi condamnate pentru [illegible] Un etiopian bea singur la o masă. Nu era deloc vesel. Malko ar fi preferat să bea o cafea, dar aceasta era singurul [illegible] care nu se servea în cafenelele acestea... El își înmuie [illegible]ele în berea infectă, din ce în ce mai preocupat.

Brusc, își dădu seama că fata de la cassă îl privește cu un [illegible] ciudat. Plăti și ieși în stradă. Cartierul era în mod sigur plin [illegible] delatori.

Frigul care se lăsase îl dădea fiori. Din întuneric se ivi o [illegible]etă ce alerga către el. Voia tocmai să o evite, când [illegible]unoscu cerceii mari ai lui Elsi.

Ea dădu din cap și-i întinse mâna, apoi începu să țină un [illegible]g discurs din care Malko nu înțelese nici o iotă. Când el rosti [illegible]mele „Sarah", fata puse un deget la buze. Nu știa ce să facă. Fața teribil de înfricoșată la auzul numelui rebelei. În cele din [illegible]mă, îl luă de braț și îl trase către casa ei. Acolo mirosea a [illegible]mâie rece. O fotografie a părinților fetei era așezată la [illegible]pătâiul patului în care ea își primea clienții... După ce îl [illegible]stală pe Malko, fata se făcu nevăzută. Acesta începu să fie [illegible]rigat. Intervenise ceva... Iar timpul trecea implacabil. Până la [illegible]tâlnirea cu Dick Bruce mai erau zece minute. Dacă îl rata, nu

mai știa locul următoarei întâlniri. Din ce în ce mai nelin
Malko mai așteptă încă cinci minute, apoi ieși din casă.

Cel puțin avea să-l prevină pe Dick.

Strada urca într-o pantă atât de abruptă, încât abia
respira când ajunse la hotelul *Itege*. Nici urmă însă de La
Rover.

Malko traversă curtea și intră în clădire. Străbătu ho
vechi, apoi câteva saloane. O scară mare din lemn de ma
se deschidea pe dreapta, urcând la primul etaj. Domnea
atmosferă asemănătoarei anilor 1890... El pătrunse în ba
pustiu, se instală și comandă o cafea.

Nu trecuseră decât cinci minute când în hol se auziră pa
repezi. Doi bărbați își făcură apariția în ușa barului. Erau tin
prost îmbrăcați, cu trăsăturile aspre. Unul din ei îi făcu un se
grăbit, apoi se făcu nevăzut.

Ce putea să însemne asta? Barmanul se purta de parcă a
vorba de niște fantome. Malko se ridică, puse doi dolari
masă și trecu în hol. Cei doi necunoscuți se aflau acol
supraveghind ușa de la intrare. Când îl văzură pe Malko
făcură iar semne disperate, ca și cum l-ar fi îndemnat să
grăbească.

Necunoscutul care se angajase deja pe ușa turnantă, fă
un salt înapoi.

Celălalt se făcu ghem la pământ, scoțând un imens revol
din căptușeala hainei. Ei îl îndreptă către ieșire. Împușcătur
făcură să se cutremure geamurile holului. Unul din ele zbură
țăndări într-un zgomot puternic. Bărbatul de la ușă bătu iute
retragere. Ajutat de tovarășul său, el închise cu putere ușa.

În același moment, din afară se auziră detonațiile unei arm
de calibrul 12,7. Geamurile începură să sară țăndări peste t
Angajații hotelului încercau să scape care încotro.

Ce se întâmplase oare cu Dick Bruce? Acum singurul gâ
al lui Malko era cum să scape din acel viespar. Ascuns du
unul din stâlpii din hol, el văzu cum grelele porți din le
tremurau sub impactul cu gloanțele mitralierei. Nu pute
rezista prea mult. Cei doi necunoscuți trăgeau ca niște neb
în adversarii din curte. Unul din ei se repezi la Malko și urlă:

— *Me Sarah, you come*, zise el.

Mitraliera trăgea fără încetare. Partizanul lui Sarah îl părăsi pe Malko câteva secunde ca să poată ochi în direcția unei silhuete ce se profila în dreptul ferestrei. Malko începu să se gândească cum aveau să se termine toate acestea.

O explozie formidabilă zgudui clădirea, ușa turnantă se pulveriză într-un nor de sticlă fină, așchii de lemn și carne sfâșiată. În mijlocul unui fulger roșu. Stâlpul îl protejase de suflul exploziei, dar când îndrăzni să privească, văzu cum un Land Rover urca peronul. Mitraliera din el scuipa flăcări scurte. Roțile îl zdrobiră ceea ce mai rămăsese din rebelul spulberat de explozie.

Covorul vechi din hol începu să zboare făcut bucăți. Partizanul lui Malko apăru din spatele unui fotoliu, dar fu nimerit de următoarea rafală. Malko reuși să se strecoare de-a lungul zidului către grădină. Land Rover-ul se opri brusc, înțepenit între doi stâlpi prea apropiați. Adăpostit într-un unghi mort, cu mâinile pline de fumul acru al corditei, Malko putea să-l vadă pe omul ce trăgea cu mitraliera. Când văzu că tocmai vrea să schimbe încărcătorul, el se repezi către scara ce ducea în grădină. El alergă în zigzag printre bungalowuri și ajunse la un zid nu prea înalt ce dădea în strada din spatele hotelului. Locașii din Derg nu se jucau deloc. Să ataci un hotel în plin centru al orașului cu o bazooka și cu mitraliera nu era o nebăgatelă...

El reuși să sară zidul în momentul în care de pe terasa hotelului răsunară mai multe vociferări. Reușise să vadă niște bărbați în uniforme kaki. El se lăsă în patru labe, văzu oameni care alergau în toate direcțiile, mașini oprite și avu impresia că-i trece un buldozer în cap. Trei sau patru indivizi tăbărâseră peste el, strivindu-l de pământ și călcându-l în picioare. Apoi cineva îl ajută să se ridice. Un Land Rover bara drumul blocând accesul mulțimii.

Îl așteptaseră pe el. Se blestemă în gând că fugise, dar dacă ar fi rămas în hotel, ar fi fost cu siguranță ciuruit de pocanțe...

Singura soluție era să facă pe clientul idiot, surprins de o situație ce nu-l privea. Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă rău. Fu împins către un Mercedes alb ce staționa în mijlocul

drumului. Cu o brutalitate greu de imaginat, unul dintre soldați
încătușă mâna dreaptă de una din portierele Mercedesului.

La volan stătea un bărbat cu geacă din piele. El trăg
portiera. Fața lui turtită avea o expresie de brută vicleană
strigă ceva, iar Malko observă că îi lipsea un dinte din fa
Bruta se întoarse spre el, rânji amenințător și-i trase un pu
în stomac.

Capitolul X

Malko se îndoi din șale, cu gura larg deschisă, inundată de gust amar, de bilă revărsată. Bărbatul cu geacă din piele îl [illegible]ă, sprijinindu-l de portieră. Se legăna de pe un picior pe [illegible]alt ca un boxer pregătit să atace. Cu un deget gros cât un [illegible]. el îl împunse pe Malko în stomac.

— *You CIA!*

Tipul izbucni în râs, cu capul dat pe spate, apoi se așeză iar [illegible] volanul Mercedesului. Dincolo de baraj, mulțimea se [illegible]crăștiase.

Se auzi huruitul motorului. Cu oroare, Malko îl văzu pe tip [illegible] bagă mașina în viteza întâi. Etiopianul îi adresă un surâs [illegible]inos. Mașina făcu un salt, iar Malko începu să fugă pe [illegible]gă mașină. Principalul era să nu se dezechilibreze, căci ar fi [illegible]merit sub roți.

Trecătorii defilau pe lângă el ca niște umbre. În fața Mercedesului, era un Land Rover plin cu soldați. Malko alerga [illegible]fâind. Drumul părea fără sfârșit, iar pașii săi loveau din ce în [illegible] mai repede asfaltul. Mușchii brațului încătușat de portieră [illegible]cepură să-l doară îngrozitor. Singurul gând era să alerge, să [illegible] cadă. Mercedesul accelerа din nou, iar el trebui să forțeze [illegible]asul, cu gura larg deschisă, cu ochii încețoșați, cu urechile [illegible]ăjâind.

La un moment dat se împiedică și, timp de o fracțiune de [illegible]ecundă, teama îi îngheță măruntaiele. Reuși însă să se [illegible]edreseze în ultima clipă. Fugea ca un automat, cu gâtlejul ars, [illegible]ind că nu va putea face față la infinit în acest ritm. Ajunseră [illegible] capătul străzii Mahatma Gandhi. Mercedesul făcu un viraj, la [illegible]el și Malko. Acesta avu impresia că brațul îi este smuls din [illegible]mâr. Mașina frânase brusc.

În momentul în care își pierdu cunoștința îi răsună în urec râsul dement al bărbatului în geacă de piele. O femeie ca traversa drumul se grăbi să dispară cât mai repede.

Malko se redresă cu greu. Îl durea tot trupul și în pie simțea ace de foc. Toată voința sa se concentra într-un sing gând: să supraviețuiască, să reziste.

După ce-i trecu pofta de râs, șoferul porni din nou motor pătrunzând pe bulevardul Winston Churchill. Malko începu s să alerge, încercând să-și economisească forțele.

* * *

El se împiedică de o bară metalică, iar șocul îi smulse toc de la pantoful drept. Din cauza diferenței de nivel, începu să doară coloana vertebrală. Se apropiaseră de sediul Divizie patra unde Land Rover-ul din fața lor intrase deja. Mai avea c rezistat doar câțiva metri. Pașii lui izbeau asfaltul în caden Malko încerca să ignore prezența masivă a Mercedesului d dreapta sa, să se concentreze doar asupra mușchilor lui, ca păreau niște vietăți ce îi devorau carnea. Îl susținea ura față c individul cu chip turtit, instalat în mod confortabil la volan, ca în loc de inimă avea un sloi de gheață. Acesta dăduse drum la radio și bătea darabana cu degetele în ritmul muzicii, vreme ce Malko alerga dându-și sufletul. Străbătuseră mai m de doi kilometri. La fiecare stop, mașina se oprea, nu ca s permită să se odihnească, ci pentru a-i lăsa pe zecile c cerșetori să-și manifeste simpatia față de Derg. Lui Malko veni să vomite după ce fu scuipat de un lepros. Celelal automobile se îndepărtau de ei cu prudență.

La capătul bulevardului, ei viraseră la stânga, intrând Ras Mekonnen și trecând pe lângă Vieux Guebbi, care fuse închis după moartea negusului. Nu mai circulau mașini stradă, așa că Mercedesul acceleră brusc. Malko nu-și dăd seama cum de putuse rezista. Erau deja la Divizia a patra.

Mercedesul încetini viteza ca să pătrundă în cazarm Malko strânse din dinți. Acum era doar o chestiune de câți metri... Curtea era plină de vehicule militare. Convoiul se o lângă gardul clădirii. Epuizat, Malko se prăbuși pe ari

Mercedesului alb. Credea că nu va mai reuși să-și recapete conștiința. Cu gura deschisă și cu ochii închiși, el se concentra asupra respirației. Simți cum este dezlegat de mașină și cum este târât fără menajamente.

Fu vârât într-o mică gheretă de lemn ce ce afla în fundul curții. Fiecare pas era o tortură. Încăperea era luminată de un bec. Soldații îl îmbrânciră într-un colț și-l lăsară acolo.

Nu voia să se gândească la nimic. Voia să-și recapete forțele.

* * *

Dick Bruce întră în cafeneaua de la *Hilton*, ascunzându-și emoțiile. Riscase enorm venind aici, dar nu avusese de ales. Tranzacțiile pentru procurarea benzinei duraseră mai mult decât prevăzuse și era deja ora șase când ajunse la ceea ce mai rămăsese din hotelul *Itege*...

Singura persoană care putea să-i spună ce se întâmplase era Elsi, contactul lui cu EPRP. Or, Elsi era chelneriță în fiecare zi, începând cu ora șase dupămasa. Când îl văzu, ea se apropie de el, impasibilă, cu eternul ei coc și cerceii imenși.

Cafeneaua era practic goală.

— Doriți să stați la o masă, domnule?

Ea îl conduse pe american într-un separeu, îi dădu meniul și începu să-i vorbească aproape fără să-și miște buzele.

— Au venit la *Itege* pentru că i-au urmărit pe oamenii noștri care veniseră după prietenul dumneavoastră. L-au dus la Diviția a patra. Se pare că este încă în viață.

— Aș vrea o omletă, spuse Dick cu voce tare

El rămase mângâindu-și barba, încercând să evalueze dezastrul. Se gândea ce ar putea să facă pentru a-l salva pe Walko. Până acum, nimeni nu ieșise cu viață din ghearele sergentului Tacho.

Când apăru Elsi cu *scrambled eggs*, Dick Bruce îi făcu semn să rămână.

— Spuneți-i lui Sarah că el este singurul om care știe cum poate fi găsit aurul. Trebuie să încerce ceva...

În mod automat, Elsi șterse masa cu un șervet.

— Dar este închis la Divizia a patra, repetă ea. Es imposibil.

— Spuneți-i. Altfel, sergentul Tacho ar putea să-l facă s vorbească. Știți doar cum lucrează Tacho.

Chelnerița lăsă capul în jos fără să răspundă, apoi s îndepărtă. Dick începu să mănânce fără poftă. Numai Sara Massawa ar mai fi putut face ceva pentru Malko. Oricum, da nu putea să-l salveze, trebuia să-l lichideze, ca să vorbească sub tortură. Viața unui agent CIA era infinit mai pu importantă decât răsturnarea Derg-ului. Era ca raportul din Zero și Infinit.

* * *

Sergentul Tacho își umplu pafarul cu *tej* și îl dădu pes cap, apoi se ridică și se proțăpi în fața lui Malko. Un tic scutura în mod regulat umerii, ca și cum ar fi vrut să s debaraseze de o greutate invizibilă. Ochii lui negri aveau expresie crudă și vicleană. El pocni din degete, iar interpret oficial se grăbi să se apropie. Era un bărbat subțirel, c trăsături lipsite de energie. Încă nu-l privea pe Malko. Își une și își desfăcea degetele nehotărât. Ascultă ordinele șefului să cu atenție, apoi se întoarse către Malko.

— Sergentul vă sfătuiește să vorbiți. În caz contrar va c ordin să fiți executat.

— Nu înțeleg nimic din ce mi s-a întâmplat, explică Malk Sunt străin și am fost arestat și maltratat fără motiv. Vreau s fie anunțat imediat consulatul meu.

Cu ochii în pământ, interpretul bâlbâi o versiune prescurta în mod considerabil. Prin ochii sergentului Tacho trecu u fulger. Dintr-un salt, el se repezi la Malko și-l pocni cu pumn în plină figură, ratând gura, dar lovind maxilarul. Malko s prăvăli pe o parte, cu mâinile și picioarele legate fedeleș. Câr reuși să se redreseze, Tacho scuipă niște cuvinte. Frecându-întruna mâinile umede, interpretul spuse:

— Sergentul spune că, dacă mințiți, vă va ucide. Spune c sunteți un agent CIA, că vă urmărește din clipa în care ați ve în Etiopia și că ați fost tot timpul în contact cu trădătorii d

[illegible]. Spune că încercați să favorizați manevrele lor diabolice. [illegible]ea să știe de ce ați venit în Etiopia...

— Am venit aici ca să achiziționez biblii vechi și icoane, zise Malko cu hotărâre.

Interpretul traduse, vizibil îngrozit. De astă dată, Tacho nu [illegible]ționă. El începu o serie de întrebări, traduse imediat.

— Ce făceați cu prințesa Elmaz?

— Este o femeie frumoasă. Am cunoscut-o prin intermediul [illegible] prietene.

— O prietenă care se numește Wallela. Sergentul știe acest [illegible]. A arestat-o pe această prostituată.

— Ce faceți pentru CIA în Etiopia?

— Eu nu lucrez pentru CIA, repetă Malko.

Sergentul se repezi din nou asupra lui Malko. Lovitura [illegible]ernică dată în ficat îl plie în două. Urmară alte lovituri. Malko [illegible] prăvăli pe podea.

— Mărturisește! urla vocea. Mărturisește odată!

Marko își recăpătă treptat conștința. Sergentul Tacho îl [illegible]ea, cu mâinile puse în șolduri și cu chipul răvășit de furie.

— Ce doriți să vă mărturisesc? întrebă Malko.

— Sergentul spune că sunteți un spion american și că el îi [illegible]pușcă pe spionii care refuză să colaboreze.

— Ce înțelege el prin colaborare?

— Vrea să-i spuneți unde se ascunde periculoasa teroristă Sarah Massawa.

— Habar n-am, răspunse Malko cu sinceritate. Nici nu [illegible]am că este vorba de o teroristă. Aveam o întâlnire ca să [illegible]mpăr niște icoane și...

Era cusut cu ață albă, dar nu vedea alt mijloc de a se [illegible]ăra.

Din nou situația se înrăutăți. Tacho sări asupra lui și îl apucă [illegible] gât proferând tot felul de insulte pe care interpretul se feri să [illegible] traducă. Brusc, sergentul păru că se calmează și puse o [illegible]trebare.

— Spuneți unde se află aurul, traduse interpretul.

Malko abordă un aer mirat.

— Care aur?

Tacho îi arse o scatoalcă pe care nu putu să o evite. Fu
și amețit din cauza șocului, el văzu cum sergentul scoate
buzunar un săculeț, pe care i-l vârî sub nas. Era săculețu
pulbere de aur.

Malko reuși să rămână indiferent și să scuture din cap ca
cum nu ar fi înțeles nimic. Smulgându-și pistolul de le centu
Tacho îl încărcă brusc și-i lipi țeava de frunte. Atingerea
metalul rece îl calmă pe Malko. Era vorba de o cacialma. A
fost ultimul lucru pe care Tacho l-ar fi făcut. Așa că putea
facă pe eroul fără șă rișteș. După o vreme Tacho lăsă arma
jos. Dar în clipa în care se aștepta mai puțin, glonțul îi șuieră
la ureche.

Malko făcu un salt înapoi, asurzit de detonație, iar glon
nimeri în perete.

Agitând întruna pistolul, sergentul încerca să-l convingă
la următoarea încercare nu va mai greși ținta.

Cum Malko se încăpățâna să tacă, Tacho îl luă pe interp
afară din încăpere. Un soldat îl înlocui imediat. Acesta s
așeză pe un scăunel, cu o carabină de fabricație americ
între genunchi. Tipul părea total indiferent.

Malko se așeză într-un colț, încercând să-și recupere
forțele și să reflecteze la situație. Într-un stat ca Etiopi
protestul diplomatic era foarte limitat. El se întrebă cu teamă
avea să urmeze.

* * *

Ușa se deschise cu brutalitate, iar soldatul sări speriat.
prag apăru chipul îngrozit al Wallelei. Sergentul Tacho
împingea de la spate. Trăsăturile femeii erau schimonosite
groază și privirea ei era cea a unui animal hăituit.

Nu avea pe ea decât o cămașă de noapte scurtă pân
deasupra genunchilor, adânc decoltată pe sânii generoși. Ave
mâinile încătușate, dar cătușele erau distanțate cu o bar
metalică, pentru ca să nu poată să-și unească mâinile.

Sergentul Tacho o împinse sub becul strălucitor și îi puse
întrebare. Malko nu înțelese răspunsul. Putu însă să-și de
seama că torționarul nu era mulțumit. Cu mâna stângă, el

[illegible] poalele cămășuței până în talie. Cu dreapta, începu să o [illegible]ească de pântece deasupra ombilicului, răsucind carnea cu [illegible]ele. Tânăra scoase un țipăt ascuțit, încercă să scape, se [illegible] cu lacrimi în ochi, apoi căzu pe spate.

Când Malko schiță gestul de a-i sări în ajutor, soldatul îl [illegible]se îndărăt cu patul puștii. Când se ridică în picioare, [illegible]ela întâlni privirea lui Malko.

— Ei nu știu nimic. Nu vorbiți.

Sergentul Tacho scoase un răcnet înfiorător repezindu-se la [illegible] și lovind-o sălbatic cu genunchiul în pântece. Femeia se [illegible] în două cu un țipăt răgușit. Atunci Tacho îi dădu un pumn [illegible] gură, plesnindu-i buzele.

Zgomotul făcut de teribilele lovituri era insuportabil. Până și [illegible]catul care îl păzea pe Malko părea stânjenit. În curând [illegible]ela încetă să mai țipe, alunecând leșinată lângă perete. [illegible]cho îi mai trase o lovitură de picior în șale. Apoi se întoarse [illegible]e Malko și îl apucă de gât. Pe fața lui stacojie de furie, [illegible]ia sudoarea, iar ochii îi erau înjectați cu sânge. El se [illegible]arse spre interpretul care tocmai revenise în cameră și lătră [illegible]a.

— Sergentul vrea să știe ce v-a spus această teriristă.

Tacho îl fixa cu un aer amenințător.

— Ea nu știa că sergentul nu știe engleza, afirmă Malko. [illegible]-a spus că nu are nimic să-și reproșeze.

După ce i se traduse răspunsul, Tacho numai că nu [illegible]plodă.

— Sergentul zice că mințiți. Vrea adevărul.

Wallela își revenise în simțiri și gemea încet cu mâinile [illegible]spate pe pântece.

— Dar acesta este adevărul.

De astă dată, sergentul nu se mai înfurie. Cu un calm [illegible]parent, el își scoase geaca de piele și o aruncă pe birou. [illegible]cordarea crescu. El se apropie de Wallela, o înșfăcă de păr [illegible]a pentru a o ridica, apoi o izi cu capul de zid cu o violență de [illegible]edescris. Femeia leșină din nou. Acum, Tacho o izbea cu fața [illegible]e ciment. Malko făcu un salt înainte, scăpând de soldat, dar [illegible]n cauză că avea gleznele încătușate, nu putu să facă mare

lucru. Soldatul îl izbi cu pușca între umeri, doborându-l. Ca
fie și mai sigur, acesta îi strivi gâtul sub călcâiul cizmei.

— Încetați odată! urlă Malko în engleză.

Fără să se uite la el, Tacho zise ceva.

— Vrea adevărul. Ce v-a spus fata?

Sergentul continua să izbească capul inert al fetei, apo
opri cu o grimasă de oboseală pe față. Fata zăcea nemișca
Sergentul scoase atunci din sertarul biroului un bas
noduros, lung de vreo cincizeci de centimetri. Se apropie
Wallela și o lovi cu toată puterea în moalele capului. Sânge
țâșni în toate părțile, iar fata, brusc trezită din leșin, scoase
țipăt atroce. Tacho era acum dezlănțuit. Începu să o loveas
cu o sălbăticie incredibilă, căutând locurile cele mai vulnerab
Wallela nu mai reacționa. Malko își zise că a murit.

Luate în parte, loviturile nu erau letale, dar acumularea
putea fi. Fata nu mai reacționa deloc. Chipul ei maltra
devenise de nerecunoscut.

Cu capul aplecat, interpretul încerca să nu o priveas
Deodată, sergentul Tacho trase o ultimă lovitură cu bastonu
pântecele descoperit, apoi îl aruncă și se lăsă să cadă într-
fotoliu.

Camera se umplu de o duhoare insuportabilă
excremente și urină. Cu un aer dezgustat, sergentul se răsti
soldat. Acesta apucă trupul Wallelei și îl târî afară din încăper
În urma ei se lățea o dâră verzuie. Malko înțelese. Moart
produsese relaxarea sfincterelor. Fata murise sub lovitur
primite...

Sergentul Tacho își aprinse o țigară, uitându-se urât
Malko. Acesta înțelese: calvarul său era abia la început.

O omorâse pe Wallela ca să-l sperie pe el. Tacho apucă
sticlă cu bere neagră, o bău până la fund și o aruncă pe jo
Apoi ieși din încăpere izbind ușa după el. Era un mir
insuportabil. Afară se auzi zgomotul făcut de un camion.

Ușa se deschise și apăru din nou torționarul. Imedi
soldatul îi desfăcu cătușele lui Malko. Nimeni nu părea să
mirat de prezența lui. La Divizia a patra, torturile erau un luc
obișnuit. Uneori venea chiar și generalul Mangestou ca
asiste la ele.

Sergentul îl apucă de guler și-l îmbrânci în curte. El strigă la [illegible] catul ce stătea la volanul Land Rover-ului său. Când [illegible] seră în dreptul santinelei de la poarta cazarmei, se opriră. [illegible] nile defilau prin pasajul de nivel de pe strada Nazareth. Pe [illegible] gă cazarmă trecea calea ferată, perpendicular pe stradă. [illegible] zidul ce înconjura cazarma și calea ferată exista un drum [illegible] ul de lat ca să poată trece pe el un vehicul. Uneori soldații [illegible] Divizia a patra îi executau acolo pe anumiți deținuți, ca să [illegible] resioneze populația.

Pământul era acoperit cu iarbă și cu pietriș. Malko simți [illegible] i se strânge stomacul. Venise momentul adevărului.

Cu țigara între buze, soldatul se apucă să lege o funie de [illegible] a din spate a Land Rover-ului, apoi se urcă la volan. Alți trei [illegible] patru soldați ieșiseră și se amuzau copios urmărind scena. Sergentul Tacho bătu cu palma peste capota mașinii, ca și cum [illegible] îndemnat un cal să plece, și-i strigă ceva șoferului.

Acesta băgă mașina în viteza întâi, ambreiă și apăsă până [illegible] nd pedala de accelerație.

* * *

Malko își încordă toți mușchii încercând să nu bage în [illegible] eamă arsura ce-i sfâșia încheieturile mâinilor. Funia nu era [illegible] rea lungă, doar de vreo doi metri. Zmucitura resimțită stârni [illegible] uriaș val de adrenalină în trupul său. Solul era foarte [illegible] enivelat, așa că era foarte greu să-și mențină echilibrul. [illegible] pătul pe care-l scoase din cauza durerii nu fu auzit de nimeni.

Malko nu mai vedea nici cerul, nici zidul, ci era singur cu [illegible] rerea lui. Tap-tap-tap, picioarele sale loveau pământul din ce [illegible] ce mai repede. Șoferul băgă mașina în viteza a doua. Malko [illegible] cepu să țipe. Acum alerga îndoit din mijloc ca un moșneag. [illegible] antoful drept, fără toc, izbi o piatră și fu aproape să cadă.

Avea impresia că are o tonă. Fiecare pas, însemna o arsură [illegible] creier. Brusc își dădu seama că în subconștientul său voia [illegible] să cadă, să renunțe la luptă, să se odihnească, să se lase târât.

Reuși însă să lupte cu această slăbicine încă o bucată de [illegible] mp. Deodată, piciorul său păși în gol. Cerul se făcu violet

închis, apoi negru, iar el simți cum se prăbușește plutind parcă
izbindu-se de pământ. Brațul său era întins deasupra capului

Un șoc și mai violent îl trezi smulgându-i un țipăt, apoi u
val de gaz de eșapament îl sufocă și o piatră îl izbi. Fără să s
cum, trupul lui se roti, se pomeni cu fața în jos și își piere
cunoștința.

* * *

Șoferul simți după rezistența întâmpinată de mașină c
prizonierul căzuse, dar sergentul Tacho îi dăduse ordin să n
micșoreze viteza. El acceleră și mai tare. Cazarma dispăruse
după cotitură, iar el își spuse că ar fi timpul să întoarcă
deoarece drumul se înfunda. El încetini și opri mașina.

În același moment, observă un Land Rover ce încerca s
escaladeze taluzul căii ferate, venind din cealaltă parte a
drumului.

Mașina trecu peste șine și începu să coboare spre partea în
care se afla el. Își zise că este vorba de o mașină ce o lua pe
scurtătură ca să ajungă la cazarmă. Celălalt Land Rover s
îndrepta către ei. În ea se aflau mai mulți soldați și o mitralieră
ca de obicei.

Vehiculul ajunse în dreptul lor. Din cauza ochelarilor și a
fularelor, nu putu să distingă chipurile ocupanților.

Deodată, în loc să-și continue drumul, celălalt Land Rove
frână brusc. Țeava mitralierei se roti, ochindu-l pe șofer, de la
un metru depărtare. Acesta văzu gaura neagră, cartușel
strălucind în cartușiere... iar lumea sa se termină într-un vârte
roșu în timp ce gloanțele îi ciuruiau pieptul. Muri instantaneu
fără să înțeleagă ce se întâmplă cu el.

Trei dintre ocupanții noului Land Rover săriră jos di
mașină. Din cauza fularului și a ochelarilor nu puteau
recunoscute trăsăturile fine ale lui Sarah Massawa. Numai tali
de viespe o putea trăda. Tânăra teroristă fugi către spatel
mașinii și se aplecă deasupra trupului inert al lui Malko. Cu u
cuțit, ea reteză frânghia ce-l lega de vehicul și îl întoase cu fa
în sus. Chipul îi era de nerecunoscut, plin de pământ și d
sânge. Doi dintre oamenii ei îl ridicară și îl transportară cătr

mașină. Unul dintre ei se opri, aruncă o grenadă între picioarele șoferului mort și se urcă la rândul său în mașina morții. Land Rover-ul urcă iar taluzul căii ferate. Singura cale de scăpare era pe șoseaua ce ducea la Nazareth. Trebuiau să treacă însă prin fața sediului Diviziei a patra.

Land Rover-ul se zgâlțâi pe șinele de fier, coborî taluzul de cealaltă parte. Malko se dezmetici urlând de durere. Cu viteză mică, mașina mergea acum alături de calea ferată. Sarah Massawa își scoase fularul și își verifică pușca.

* * *

Sergentul Tacho tresări la auzul împușcăturilor. Se trăgea foc la Addis Abeba. În ciuda acestui fapt, el începu să se uite în curba de unde trebuia să apară Land Rover-ul.

Încă treizeci de secunde și intuiția îi spuse că ceva nu este în regulă. El fugi în cazarmă. Urletele lui acoperiră hărmălaia din înăuntru. Din fericire, trei vehicule tocmai se pregăteau să plece în patrulă. La strigătele sergentului, soldații se bulucirăîn mașini. Servanții începură să-și încarce mitralierele, în timp ce mașinile demarau. În aceeași clipă o explozie formidabilă zguduiacazarma.

Tacho sări în prima mașină. Micul convoi porni în trombă de-a lungul căii ferate. La o sută de metri mai încolo se opriră în fața Land Rover-ului cuprins de flăcări. Stând în picioare, sergentul putu să vadă vehiculul ce rula în viteză de cealaltă parte a căii ferate. Înțelese brusc ce se întâmplase și urlă din rărunchii:

— Urmăriți mașina aceea!

Din cauza înălțimii balastului din care era format taluzul, nu putea trage după fugari.

Dură ceva timp până când cele trei mașini reușiră să treacă și ele peste calea ferată. Fugarii erau însă departe, la pasajul de nivel. Sergentul Tacho putea să zbiere mult și bine. Cu toată supărarea lui, sergentul găsi un motiv de consolare: teroriștii urcau spre centrul orașului unde circulația avea să fie mult mai densă. Avea șanse mari să-i ajungă din urmă.

— Pune sirena în funcțiune și aprinde farurile, urlă el către șofer.

El stătea în picioare cu mâinile crispate pe mitralieră. Sa
că nu va putea să o folosească așa cum ar fi vrut. Evada
trebuia prins viu.

* * *

De la prânz, Gebachew Dilla dirija traficul în intersecția Ra
Mekonnen-Ras Desta și abia aștepta să termine serviciul. E
una dintre cele mai aglomerate intersecții din oraș din cau
bulevardului Nazareth. Polițistul își petrecea timpul degajân
circulația și scuipându-și plămânii în fluierul său. Ca mulți al
polițiști, el refuzase să își schimbe chipiul „vechiului regim" c
cel nou, impus de Derg. Seria de împușcături îl făcu să tresa
Un lung convoi de mașini era oprit în Ras Desta și unii șoferi m
nervoși începuseră deja să claxoneze, în ciuda calmu
etiopian.

Gebachew Dilla întoarse capul către pasajul de nive
încercând să vadă ce se întâmplă. Nu reuși să-și de
seama.Tocmai voia să oprească fluxul de mașini de pe Ra
Mekonnen, când auzi explozia asurzitoare dinspre Divizia
patra. Deși era obișnuit cu asemenea evenimente, tresări. E
prea aproape...

Încă ezita cu fluierul în mână, când văzu un Land Rov
țâșnind de pe calea ferată și îndreptându-se ca o furtună sp
el! Întâi crezu că este unul dintre vehiculele celor din Derg, d
când mașina ajunse în dreptul său văzu un chip de femei
bărbații în civil și manifestele zburând.

Erau deci militanții din EPRP!

Era pentru prima dată când îi vedea. Land Rover-
traversă intersecția în trombă, îndreptându-se către Ra
Mekonnen. Abia se făcu nevăzută că din pasajul de nivel
iviră alte trei mașini Land Rover, cu sirenele în funcțiune. D
data asta era Derg-ul.

Gebachew Dilla nu ezită decât o fracțiune de secund
Liniștit, ca și cum nici nu ar fi auzit sirenele, el se răsuci, fluie
și cedă trecerea lungului șir de mașini ce așteptau
intersecție... Când primul Land Rover al Derg-ului sosi, cal
era barată de fluxul continuu de mașini ce veneau ca o turn

ce bizoni. Sergentul Tacho sări din mașină cu spume la gură, ncercând să oprească mașinile. Cu un zel tardiv, polițistul îi eni în ajutor, dar nimeni nu mai asculta de fluierul său.

— Opriți-le ! țipa ca nebunul sergentul Tacho.

Gebachew Dilla se repezi în mijlocul intersecției, suflând în fluier din răsputeri. Nu mai avea importanță: teroriștii erau deja departe.

Capitolul XI

— *Malko, wake up, wake up, please!*[1]

Vocea venea parcă de departe, dar era încurajatoare. Malko întredeschise ochii, dar la început nu văzu nimic. Simțea numai cum îl doare spatele. Toți mușchii săi păreau sfâșiați. Timp de o clipă se întrebă dacă nu cumva orbise, dar își dădu seama că era noapte. Observă lângă el un punct luminos în mișcare. Era o lampă. Mai văzu niște siluete neclare, apoi umbrele unor arbori. Era lungit pe pământ, cu capul sprijinit de o haină făcută sul.

Chipul îngrijorat al lui Sarah Massawa era aplecat deasupra lui.

— Nu vă mișcați.

Nici nu ar fi fost capabil. Treptat îi reveni memoria. Își aminti de Land Rover, de funie, de căderea sa. Se trezea ca dintr-o anestezie. Cum ajunsese aici? Când își pierduse cunoștința se afla în mâinile lui Tacho.

— Unde suntem? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Suntem în grădina Ambasadei Franței, zise eritreeana. Am pătruns înăuntru sărind peste zid. Îi cunosc pe *zabagnas* care păzesc intrarea. Nu ne vor denunța. Nimeni nu ne va găsi aici în cincizeci de hectare de parc.

Malko își aminti că la începutul sejurului său fusese mirat de proporțiile ambasadelor marilor puteri, instalate în zona rezidențială de la periferia orașului. Cele mai multe se aflau în mijlocul unor parcuri enorme primite cu un secol în urmă de la împăratul Menelik. Nu știa pe atunci că asta îi va salva viața...

---

1. Malko, trezește-te, trezește-te, te rog ! (n.t.)

Avea senzația că este paralizat, atât de mari dureri avea. Fața ardea îngrozitor. La încheieturile mâinilor era bandajat, iar degețele dispăruseră. Maxilarul umflat îl împiedica să articuleze normal.

— Dați-mi, vă rog, o oglindă, ceru el.

Se temea că a fost desfigurat. Sarah scoase dintr-un buzunar o mică oglinjoară și i-o întinse.

Malko se uită în ea. Era plin de zgârieturi și avea o mulțime de hematoame în locurile în care fusese lovit. Abia putea deschide gura, dar mai avea încă o figură umană.

— Am trimis pe cineva în *Mercato* ca să caute niște alifii pentru răni, zise Sarah. După aceea vă veți simți mai bine.

— Cum ați putut să mă găsiți? întrebă Malko cu glasul stins.

Dinții îi clănțăneau în gură de frig. Hainele îi erau făcute zdrențe și fusese acoperit cu o *chamma* din lână groasă, dar aceasta nu era suficientă ca să-l încălzească. Locul în care se afla era parcă în fundul pădurii. Mai mulți bărbați erau grupați pe o suprafață de vreo douăzeci de metri pătrați, împreună cu armele lor. În apropiere nu se vedea nici o construcție. Sarah își aprinse o țigară.

— Dick a fost cel care v-a salvat, zise ea. El mi-a spus că știți unde se află ascuns aurul. Fără asta, nu aș fi avut curajul să risc viața oamenilor mei. Aveam o șansă de unu la sută ca să vă putem salva de acolo. Trebuia să traversăm tot orașul ca să ajungem aici. Am atacat Land Rover-ul pe malul râului Kechene. Doi dintre oamenii mei au fost uciși.

Ea clătină din cap.

— În sfârșit, acum va trebui să rămânem aici un timp ca lucrurile să se liniștească. Locul ăsta se bucură de imunitate diplomatică.

— Încă nu știu unde se află ascuns aurul. Dar cred că vom reuși să-l găsim, spuse Malko articulând cu greu fiecare cuvânt

El îi spuse despre Awasa. Ochii lui Sarah sclipeau. Ea îl apucă de braț atât de tare că îi smulse un țipăt de durere.

— Vom merge după el. Imediat ce vom putea.

— Unde este Dick?

— Nu știu. Ne va căuta el. Trebuie să vă aducă niște îmbrăcăminte. Trebuie să fie foarte precaut. Agentul Tacho a pus toată potera lui după noi...

Se auzi un zgomot de pași. Sarah sări să-și ia Kalașnikov, dar se liniști imediat.

— A sosit medicamentul pentru dumneavoastră, spuse ea.

Un tânăr cu barbă îi întinse un pachet pe care îl desfăcu. Înăuntru se afla un fel de pastă cafenie, într-o punguliță de plastic. Avea un miros grețos și usturător. Îngenuncheată lângă el, Sarah îi zâmbi.

— Trebuie să vă ungeți cu el pe tot corpul. Vă va ușura durerile cu mâna. Peste două ore veți uita de ele. Pasta este făcută dintr-o plantă lecuitoare, *galla*. Pentru noi este o adevărată binefacere, pentru că suntem săraci...

— Dar eu nu pot să mă ung, obiectă Malko.

— Nu-i nimic, vă voi unge eu.

Unind vorba cu fapta, Sarah începu să-l dezbrace de ceea ce mai rămăsese din cămașa sa. Cu mânuțele ei gingașe, reuși să-i scoată totul de pe el. În ciuda luminii foarte scăzute, se puteau vedea vânătăile nenumărate. Eritreeana nu părea deloc stânjenită de goliciunea lui Malko. Acesta începu să strănute și să tremure și mai tare. Nu era numai din cauza frigului, ci și din cauza reacției nervoase. Sarah luă o bucată din pastă în mâna dreaptă și o întinse pieptul lui Malko. El scoase un urlet de durere.

— V-am făcut rău?

Cu respirația tăiată de durere, Malko încuviință cu capul. Părea să aibă o coastă fracturată. Cu multă gingășie, Sarah începu să întindă alifia maronie pe piele. El strângea din dinți ca să nu țipe. După un sfert de oră, era brun din cap până în picioare. Sarah îl ajută să se întoarcă cu fața în jos. Supliciul o luă de la capăt. Când femeia îi atinse spatele, Malko înjură ca un birjar. Ea îi vorbea cu blândețe, în timp ce-l masa ușor. Lui Malko îi era rușine de slăbiciunea sa. Și femeia era cu siguranță obosită. Ceilalți rebeli se așezaseră în jurul lor. Noaptea era senină și silueta lui Sarah se vedea clar.

Ea îl întoarse din nou cu fața în sus și începu să-l maseze. Încetul cu încetul, Malko simți cum mușchii încep să i se relaxeze și că durerea i se risipește. Senzația de bine nu dură însă prea mult. Fiecare centimetru pătrat începu să se inflameze! Era de nesupartat. Sarah continua să-l maseze cu

ceva mai puține menajamente. Parcă ar fi fost o maseuză profesionistă. Malko se simțea acum ca un pui la rotisor.

— Opriți-vă, strigă el, la capătul puterilor. Nu mai pot, simt că iau foc.

Sarah izbucni într-un râs vesel.

— Așa și trebue! făcu ea încântată. Principalul este să nu faciți.

Ea luă o sticlă și îl forță să-i dea conținutul pe gât. Era foc și chid. Faimoasa *katikala*. De astă dată, incendiul îl cuprinsese în întregime. Sarah își contempla opera satisfăcută. Malko rabar nu avea cât e ceasul. Totul se petrecuse atât de repede.

— Acum, trebuie să dormiți, zise femeia. Mă voi culca lângă dumneavoastră. V-am dat învelitoarea mea...

Lui Malko îi era atât de cald, încât ar fi putut rămâne în cielea goală. Fără să se dezbrace, Sarah se lungi alături de el având la îndemână Kalașnikovul.

— Mi-e frig, spuse ea, ghemuindu-se și lipindu-se de el.

După moliciunea sânilor, Malko își dădu seama că nu purta sutien. În atitudinea femeii nu era nimic sexual. Era doar dorința firească de a se încălzi.

* * *

Un lătrat se auzi lângă el, trezindu-l. Se ridică puțin, crispându-se de durere, și văzu silueta unui animal care fugea. Sarah nu se trezise. Puțin jenat, Malko observă că atingerea ei îi provocase o erecție puternică. Era așezat cu fața în sus. Mușchii îl dureau atât de tare, încât trebuia să-și schimbe neapărat poziția. Din cauza coastei maltratate, nu putea să se întoarcă decât cu fața spre Sarah. Încetișor, el reuși.

Tânăra oftă în somn. Brațul cu care îl îmbrățișase alunecă și îi atinse sexul. În mod automat, mâna îl strânse, de parcă ar fi fost patul armei. După ritmul regulat al respirației, Malko își dădu seama că femeia doarme. Cu toate acestea, această mână imobilă înnodată în jurul său îi provoca o senzație atât de insolită, încât făcea eforturi supraomenești ca să nu explodeze. Se mișcă încet, dar mâna nu îi dădu drumul. El rămase în aceeași poziție ceva timp; era tulburat. Se uita la stele

gândindu-se la focarul de violență în mijlocul căruia căzuse, la durerea din tot corpul său, la toate ororile din ajun.

Sarah făcu o mișcare. Fără să-i dea drumul din mână, ea ridică ochii, realiză brusc situația și îl lăsă imediat.

Femeia se îndepărtă ușor, râzând. Fără nici cea mai mică jenă, ea remarcă:

— A trecut multă vreme de când nu am mai ținut în mână sexul unui bărbat. Vă rog să mă iertați. Acum nu prea avem timp să ne mai gândim și la astfel de lucruri.

Cerul începea să se lumineze înspre zid. Doi luptători ghemuiți la poalele unui copac mâncau ceva. Sarah se ridică în picioare, își trase în jos puloverul și se întinse. În ciuda staturii ei mărunte, era extrem de atrăgătoare. Malko simți un fior de dorință. Încă mai simțea căldura mâinii ei.

— Trebuie să vă sculați și să vă mișcați, zise Sarah. Altfel riscați să vă anchilozați.

El făcu întocmai, înfășurat în grosul *chamma*. Îi venea să urle la fiecare mișcare, dar reuși în cele din urmă să facă câțiva pași.

— Diseară vă voi unge iar cu crema aceea, îi spuse Sarah.

Un zgomot se auzi printre tufișuri. Curând își făcură apariția doi bărbați.

— A venit Dick! strigă Malko.

Americanul se apropia însoțit de un rebel. Era la fel de calm ca întotdeauna. El îi strânse îndelung mâna lui Malko, cu ochii plini de emoție.

— V-am adus haine, spuse el cu un glas grav.

Îi înmână un pachet voluminos.

— Dumneavoastră ce vă mai rămâne?

— O, eu am o grămadă de prieteni. Dar din păcate nu am vești prea bune.

Malko simți un nod în gât.

— Elmaz?

— Nu, nu sunt probleme în privința ei. Am aflat însă că, timp de trei zile, Derg va instaura restricția de circulație de la ora șase seara. Au de gând să scotocească toate casele străinilor și ambasadele. Vor veni și aici.

* * *

Malko digeră informația primită timp de mai multe secunde.

— Unde vom putea pleca? întrebă el gâtuit de emoție.

— Va trebui să părăsim Addis Abeba, deși nu va fi deloc ușor. Trebuie să ne întâlnim cu Elmaz. Ne așteaptă la Awasa.

— Cu siguranță, drumurile sunt supravegheate. Iar eu abia acum să merg.

— Știu asta. Am un plan. Vom pleca separat. Cineva mi-a adus Land Rover-ul pe șoseaua Nazareth. Voi ajunge acolo pe ocolș. Cât despre dumneavoastră, am găsit pe cineva care vă va ajuta să treceți peste baraje. Desigur, treaba asta nu este garantată sută la sută.

Delicat mod de a vorbi...

Sarah se apropie și spuse:

— Vreau să merg și eu cu el. Nu poate rezista de unul singur. Oricum, persoana care se ocupă de transportul armelor se află aproape de Awasa.

— Nici nu aveam de gând să vă lăsăm aici. De fapt pentru dumneavoastră ne luptăm: sper numai să putem trece. Cel puțin, unul dintre noi...

— Ce plan aveți?

— Un prieten ambasador, are o mașină CD. În mod normal este interzis de a controla porbagajul unei astfel de mașini. Acolo vă veți ascunde.

Malko nu făcu nici un comentariu. Aveau mâinile legate. Simpla prezență a lui Sarah îl reconforta. Era ca o mascotă. Prea trecuse multe obstacole...

— Cine este acel prieten?

— Moncogo, zise americanul fără să zâmbească.

— Moncogo! sări Malko ca ars. Dar tipul acesta nu mă poate înghiți, după figura pe care i-am făcut-o. Și apoi...

Dick Bruce îi tăie vorba cu răceală.

— Moncogo este un tip de nădejde, zise el. Nu are nici o vină că șeful lui este un nemernic și că s-a încoronat împărat. Dimpotrivă, asta ne ajută. Moncogo voia să-i facă un dar și nu avea posibilitatea să-l cumpere. Atunci eu i-am promis că dacă

vă trece prin baraje, îi voi dărui o Biblie. Astfel, șansa sa de a deveni Ministrul Afacerilor Externe crește simțitor...

— Credeți că este o motivație suficientă?

Dick Bruce își trecu degetele prin barbă.

— Nu dispunem de altceva. Moncogo știe că militarii au asasinat-o pe Wallela. O iubea foarte mult. Arde de nerăbdare să le plătească pentru asta. Adevărul este că nu poate suferе pe *amharas* pentru că sunt rasiști, iar el are o piele foarte neagră. Abia a reușit să găsească oameni pentru personalul de serviciu, dar și aceștia sunt aroganți față de el.

— Ce se va întâmpla dacă nu reușește? Diplomat sau nu...

— Moncogo are toate șansele să vă poată trece printre baraje, făcu Dick. Are o prietenă la Debre-Zeit, la care se duce regulat. Soldații îi cunosc mașina. În plus, el este ambasador și deține un post în OUA. Or, etiopienii nu au nici un interes să strice relațiile cu OUA. Ar dăuna actualului regim. Așa că riscurile nu sunt prea mari. Să sperăm că nu vom da de un agent al dracului. Evident, se poate întâmpla și așa ceva...

Sarah ascultase în tăcere. Liniștită, ea își luă Kalașnikovul și întrebă:

— Când plecăm?

— Peste o jumătate de oră, zise Dick. Moncogo va veni să ne caute în parc. La ora aceea nu este nimeni prin preajmă. Până atunci trebuie să vă îmbrăcați.

Malko luă pachetul și îl desfăcu. Avea tot ce-i trebuia. Cu greu reuși să se îmbrace. Avea noroc că Dick avea aceeași talie ca și el. Sarah își adunase oameni și le comunica ultimele ordine. Dick se plimba nervos dintr-o parte în alta. Curând Malko își recăpătă o înfățișare cât de cât omenească, în ciuda bărbii care îi invadase chipul. El îl prinse de braț.

— Să mergem. Nu trebuie să întârziem.

— E păcat să-l lăsăm pe ticălosul acela de Tacho în viață, spuse Malko.

Pe chipul lui Dick Bruce apăru un zâmbet rece.

— Fiecare lucru la timpul său. Pentru moment suntem noi cei hăituiți. Dacă vom reuși să punem mâna pe tot aurul acela, chiar Derg-ul se va ocupa de Tacho. Tipilor nu le place deloc să piardă.

Se părea că nimic nu-i putea tulbura calmul. Nici măcar evocarea supliciului la care fusese supusă Wallela. Malko se întrebă dacă omul acela încerca vreodată emoții umane. Dick Bruce îl ajută să traverseze parcul ambasadei. Ei ocoliră ccuința ambasadorului, apoi coborâră către partea de jos a mensului parc. Malko se simțea groaznic. Praful, sudoarea, murdăria și alifia, toate formau o crustă groasă și urât mirositoare. Ar fi dat o aripă întreagă a castelului său de la Liezen în schimbul unei băi cu apă fierbinte.

Din nefericire, era un vis imposibil de realizat. Un obiect neobișnuit apăru brusc printre copaci. Era un imens Mercedes de culoare verde măr, ce staționa singur în parchimgul de ciment amplasat lângă niște cabane.

— Am ajuns, spuse Dick cu ușurare în glas.

El înaintă primul. Când îl văzu, soția lui Amin Dada coborî din mașină. Purta o cravată de culoarea căpșunii strivite și un costum perfect asortat la pantofii roșii. Dick Bruce și el avură o scurtă conversație, apoi americanul se întoarse spre Malko și-i făcu semn să se apropie. Acesta ieși din desiș, înaintând cu pași mici, ca un moșneag, ajutat de Sarah.

Ambasadorul negru ca smoala clătină din cap când îl văzu. El îi întinse mâna. Pe față i se putea citi mila.

— Bine v-au mai aranjat sălbaticii aceia, nu? Sunt niște brute abjecte ! Să mergem.

El dădu un ocol mașinii și deschise portbagajul. Scosese din el roata de rezervă și era loc destul. Malko păși primul înăuntru, încercând să ocupe o poziție cât mai confortabilă, apoi se urcă Sarah. Cei doi erau acum perfect lipiți unul de celălalt ca niște linguri. Moncogo râse cu poftă.

— Să fiți cuminți, acolo înăuntru. Nu trebuie să faceți excese.

Era ceea ce ce numește umor negru. Malko simțea pe pântecele lui fesele rotunde ale lui Sarah, dar nu-i trecuse prin cap vreun gând erotic. Tot ce dorea era să scape și să facă o baie.

Precaut, Dick așeză pușca Kalașnikov în fața lui Sarah.

— Pe curând, spuse el. Totul va fi bine.

Era o urare, nu o evidență.

Capacul portbagajului fu lăsat în jos, cu un pocnet care lu Malko i se păru sinistru. Înăuntru mirosea a cauciuc nou și a ulei. Mercedesul demară ușor și foarte repede, pătrunse pe un drum desfundat. La fiecare hop, el era împins în Sarah. F nevoit să o cuprindă cu mâna de talie ca să o țină lipită de el.

Era singura mișcare pe care o putea face. Călătoria nu se anunța prea confortabilă. Era mai bine însă decât într-un sicriu... Dick Bruce îi explicase că trebuiau să ajungă într-o zonă nepatrulată de armată, aflată la vreo sută de kilometri de oraș. Până acolo însă, ei se aflau în mâinile Excelenței Sale ambasadorul Moncogo. Curând Mercedesul prinse viteză, dar încă se mai aflau în Addis, pentru că se opreau din când în când. Demarajele și frânele puse îi provocau lui Malko dureri cumplite. La un moment dat, mâna lui atinse sânii lui Sarah Eritreeana se prefăcea că nu bagă de seamă. Din cauza oboselii, Malko ațipi.

* * *

Tânăra femeie era lungită alături, cu spatele întors la Malko pe marginea unei canapele din catifea albastră. Purta pantofi negri cu tocuri înalte și cu câte o bridă împrejurul gleznelor. Niște ciorapi fini din mătase neagră se mulau pe picioarele lungi și fuselate, prinși cu jartiere subțiri ca niște șerpi. Deasupra marginii se vedea pielea goală. O crupă somptuoasă se ivea din caliciul negru.

Malko întinse mâna ca să o forțeze pe necunoscută să se întoarcă spre el. Dar în ușă se auziră lovituri puternice. Pentru o fracțiune de secundă voluptuasa apariție se evaporă și îl înconjură întunericul. O voce cunoscută spuse în șoaptă:

— Atenție! Nu spuneți nimic!

Timp de câteva secunde, Malko se luptă ca să o facă pe femeia în negru să apară iar, apoi fu nevoit să revină în realitate. Era cald, iar în portbagaj domnea o beznă totală. Inima îl bătea să-i spargă pieptul. De afară se auzeau galsurile etiopienilor. El își lipi gura de urechea lui Sarah.

— Unde suntem?

— La ieșirea din Addis. Stați cuminte.

Din nou, cineva bătu în portbagaj și sunetul vocilor se apropie și mai mult. Malko simți cum Sarah se chinuie să-și ia Kalașnikov-ul.

— Ce se întâmplă, întrebă el.

— Vor să deschidă portbagajul, zise Sarah cu vocea sfâșiată.

Capitolul XII

Soldatul se uita grav la pașaportul diplomatic pe care-l ținea cu susu-n jos, neștiind încă ce hotărâre să adopte. Primise ordin să verifice toate mașinile. Avea o noțiune foarte vagă în legătură cu imunitatea diplomatică, deoarece se înrolase în armată doar cu trei săptămâni înainte, fiind de fel din satul Ogaden. Singurul care putea să ia decizii pentru el era doar caporalul său, dar acesta din urmă era ocupat cu controlul unui camion... În timp ce soldatul ezita, diplomatul negru de la volan spuse cu entuziasm:

— *Ethiopia Tikden !*[1]

Soldatul zâmbi molatic, apoi dădu din cap cu încăpățânare.

— Trebuie să deschideți portbagajul, făcu el.

Furios la culme, Excelența Sa Moncogo întinse brațul și smulse pașaportul din mâna soldatului. Luat prin surprindere, soldatul nu avu timp să reacționeze. Diplomatul sărise din mașină fluturând documentul și urlând cu vocea sa de stentor:

— Ești un vierme de pământ! Cum de îndrăznești să vorbești astfel cu un reprezentant de-al împăratului? Lasă-mă să plec imediat!

Satisfăcut, el se urcă la volan și intră în viteza întâi. Dar etiopianul se înfipse bine în fața mașinii, cu carabina în poziție orizontală, hotărât să tragă. Mancogo simți acest lucru. Întrerupând contactul, el coborî iar din mașină și strigă:

— Să vină un ofițer!

Prin apropiere nu se vedea picior de ofițer. În schimb, acum un alt soldat se opintea să desfacă portbagajul cu baioneta.

---

1. *Trăiască Etiopia ! (salutul celor din Derg) (n.a.)*

Mancogo făcu un salt în spate. Cu o singură mână, el îl azvârli în șanț, se așeză pe capacul portbagajului și răcni:

— Invadator nenorocit, mașina asta face parte integrantă din teritoriul inalienabil al țării mele!

Cei doi soldați se îndreptau acum spre el și mai înverșunați. Moncogo era impresionant. Negrii respectă în general forța fizică și, în privința asta, diplomatul nu ducea lipsă.

În acel moment, atras de zgomot, își făcu apariția și caporalul care terminase de scotocit camionul.

Moncogo îi întinse pașaportul diplomatic cu un gest plin de demnitate.

— Ca autoritate responsabilă, vă rog să aplicați legea. Sunt diplomat și nimeni nu are dreptul să-mi controleze sau să-mi inspecteze mașina. Este ordinul dat de guvernul dumneavoastră! Grăbiți-vă căci mă grăbesc!

Caporalul se uită repede la pașaport. Știa că diplomații trebuiau respectați, dar ordinele Diviziei a patra erau să controleze *toate* mașinile.

— Excelență, sunt dezolat, dar va trebui să deschideți portbagajul. Noi căutăm niște teroriști periculoși.

— Niciodată! făcu Moncogo. Voi depune plângere la guvern... Nu mai am timp.

— Vă rog, deschideți, ordonă caporalul.

Moncogo se decise brusc.

— Foarte bine, zise el. Voi deschide portbagajul.

Ușurat, caporalul îl zâmbi. Diplomatul continuă cu vocea sa de stentor:

— Mai înainte însă, vreau să-mi dați o declarație pentru Împăratul meu că mi-ați violat teritoriul național!

El spuse acestea cu un aer arogant, cu brațele încrucișate. Caporalul medită un timp. Era clar că nu știa să scrie, dar chiar și dacă ar fi știut, tot nu ar fi îndrăznit. Moncogo uitase de conținutul portbagajului său. Prins în joc, el își apăra acum cu sinceritate prerogativele.

— Nu pot face așa ceva, răspunse pe un ton nesigur caporalul. Trebuie totuși să deschideți portbagajul!

Moncogo era sincer înfuriat. El sări jos.

— Foarte bine! Deci ne declarați război!

El se îndreptă spre portiera deschisă. Cum un soldat vo să-i taie calea, vocea de bronz a negrului îl țintui pe loc.

— Înapoi, vierme de pământ! Împăratul meu te va preface în pulbere!

Speriat, soldatul făcu un pas înapoi. Profitând de situație Moncogo se așeză la volan. Scoțând capul pe fereastra deschisă, el îi strigă caporalului:

— Îmi voi continua drumul. Nu voi accepta niciodată să fi despuiat de privilegiile rangului meu. Și acum, trageți în mine dacă îndrăzniți! Voi fi primul martir din imperiu. Acest fapt va declanșa un holocaust ce va însângera Africa!

Băgă mașina în viteza întâi și demară atât de brusc, încât soldatul ce-i bara drumul fu nevoit să facă un salt în lături ca să nu fie izbit!

Caporalul luă la ochi Mercedesul cu carabina lui americană. Apoi ezită. Nu știa ce înseamnă cuvântul „holocaust" și asta nelinișteа un pic... Își spuse că trebuie să fie ceva tare rău s lăsă arma în jos. Totuși, chiar și în Etiopia era periculos să trag într-un diplomat. Cu un aer scârbit, el se îndreptă spre un autobuz plin până la refuz, care venea dinspre oraș.

— Toți pasagerii trebuie să coboare și să deschidă valizele ordonă el cu un ton fără replică.

În acest timp, Mercedesul de culoare verde ca măru dispărea la orizont.

* * *

Capacul portbagajului se ridica lăsând să se vadă cerul albastru și strălucitor. Malko clipi din ochii, orbit, anchilozat distingând cu greutate silueta masivă a diplomatului. Trecuseră două ore de când rulau cu viteză maximă. Cu mișcări greoaie el reuși să iasă din mașină. Cu greu reuși să-și stăpânească stupoarea.

Mercedesul era oprit într-un cadru feeric, în mijlocul unui platou noroios, dar neted ca-n palmă. Era un veritabil peisaj suprarealist. În spatele lor, în depărtare, se vedeau arborii savanei, dar înaintea ochilor săi era o minune. Mii de păsări de toate culorile zburau în toate părțile, la marginea unui lac de

ceștar. Pelicani, marabu uriași, cocori, și, mai ales, păsări flamingo roșii ce se deplasau ca niște nori purpurii.

În afară de țipătul păsărilor, tăcerea era absolută. Nu se vedea nici o șosea prin apropiere. Roțile Mercedesului lăsaseră urme lungi în stratul de noroi ce înconjura lacul. La rândul ei, Sarah sări din portbagaj.

— Unde ne aflăm?

— Este lacul Abiata, zise Moncogo. Se află la o depărtare de două sute de kilometri de Addis. Dick a spus că ne vom întâlni aici.

Era greu să mai găsești un loc atât de feeric ca acesta, unde turismul de masă încă nu pătrunsese. Malko privea cu încântare păsările. Uitase de toate durerile. Moncogo scoase o țigară enormă din costumul său, o aprinse și spuse cu un ton satisfăcut:

— Ați auzit ce voiau să facă maimuțele acelea? Nemernicii nu mai respectă nimic. Nu au avut însă curajul să se înfrunte cu furia împăratului meu!

— Ați fost formidabil, zise Malko. Fără dumneavoastră, acum am fi fost morți.

Sarah era de aceeași părere. Diplomatul se uită la ceasul său de aur. Avea dimensiunile unei grenade.

— Dick încă nu a sosit. Trebuie să se grăbească, pentru că micuța mea prietenă se va înfuria dacă ajung târziu.

Malko se uita la suprafața netedă a lacului, cu o aprigă poftă de a se scălda. Făcu câțiva pași în direcția apei, dar picioarele i se scufundară în stratul de noroi până la glezne. Soarele ardea mai tare decât în Addis Abeba. Brusc îl lună o amețeală. Simți că îl dor toți mușchii și lumea începu să se învârtească în jurul său.

— Ce alb v-ați făcut, remarcă Sarah.

Malko se lăsase moale, cu ochii închiși, pe bancheta din spate. Sarah se apropie de el.

— La Awasa vă voi frecționa din nou, zise ea, dar vă mai trebuie câteva zile ca să vă vindecați.

Malko nu avea curajul să răspundă. Revedea cu ochii minții chipul înțepenit de moarte al Wallelei, cu gura deschisă, cu ochii ficși.

Moncogo era din ce în ce mai nervos.

— Trebuie să ne întoarcem la marginea șoselei, zise e Astfel vom mai câștiga ceva timp. Trebuie să ajung cât ma repede la Debre Zeit...

Rulară cam un kilometru pe suprafața noroioasă înainte de a găsi un drum ce șerpuia de-a lungul unui râu. Locul era la fel de pustiu. În curând ajunseră la șoseaua de Awasa, la Moncogo opri Mercedesul lângă un panou publicitar.

Pe șosea trecu un camion care mergea la Addis Abeba Malko moțăia. Cu gesturi automate, Sarah își mângâ a Kalașnikovul, iar Moncogo scruta drumul.

* * *

— Iată-l!

Malko se întoarse atât de brusc încât gemu de durere. Bătrânul Land Rover al lui Dick Bruce se apropia. Mașina părăsi șoseaua și se opri alături de Mercedes. Malko simți cu- i se ridică o mare povară de pe inimă. Îl așteptau de două ore îngrijorați de moarte.

Americanul se dădu jos din mașină și se îndreptă spre e Strânse îndelung mâna diplomatului, ascultă relatarea lui Malko și spuse zâmbind:

— L-am ales pe amicul meu, Moncogo, pentru că este un excelent actor.

Negrul se umfla în pene încântat, dar brusc, se posomorî.

— Trebuie să vă părăsesc.

Nu se putea gândi acum decât la un singur lucru. Dick se urcă în Land Rover și scoase un pachet cenușiu și un vas mititel. El le înmână diplomatului, explicându-i ceva în amarik Negrul desfăcu pachetul și răsfoi repede Biblia, cu ochi strălucind de bucurie.

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult. Împăratul va fi extrem de mulțumit. Îi strânse cu putere mâna lui Malko.

— Pe curând, ne vedem la Addis, zise el.

El urcă la volanul Mercedesului, strălucind de bucurie, și demară imediat.

— Ce i-ați mai dat în afară de Biblie? întrebă Malko.

— Nişte *alablabit*, un pireu preparat în mod special. Un afrodisiac... Moncogo este mereu îngrijorat în privinţa asta.

— Cum a fost călătoria?

— Destul de bine, făcu americanul. Am fost obligat însă să parcurg o distanţă pe jos şi din cauza asta am întârziat. Să plecăm, nu vreau să ajungem prea târziu la Awasa.

După portbagaj, bancheta Land Roverului era minunată. Peisajul era nespus de monoton. Nu întâlniră nici un vehicul, iar, din când în când, le ieşeau în cale cirezi de vaci şăbănoage sau de zebus, păziţi de păstori zdrenţăroşi. Erau pe unul din puţinele drumuri construite de italieni în perioada în care au ocupat Etiopia. Treptau, pe măsură ce înaintau către sud, savana devenea mai deasă. Traversară mai multe sate unde se foloseau căruţe trase de cai.

Pe jumătate adormit, Malko văzu un călăreţ care galopa lângă ei, cu o lance în mână. Era un galla. Vocea lui Dick îl smulse din toropeală.

— Am ajuns.

Malko se redresă. Ieşiseră de pe şoseaua asfaltată şi erau pe un drumeag ce mergea şerpuind pe malul mocirlos al unui lac. În depărtare se zăreau munţii. Dick Bruce făcu un viraj la dreapta şi pătrunse printr-un portal pe care era scris cu litere pe jumătate şterse: *Bellevue Hotel*. El opri maşina în faţa unui chioşc, cu un gen de acoperiş ţuguiat. Pe o tăbliţă scria RECEPŢIE.

— Aşteptaţi-mă spuse americanul.

El dispăru în interior. Malko ieşi din maşină să-şi mai dezmorţească picioarele. Era un loc straniu. Un amestec de chioşcuri cu acoperişuri ascuţite şi de bungalow-uri părăginite, risipite într-un parc cu arbori uriaşi. La marginea parcului se întindeau apele lacului.

— Sunt *toucouls*, zise Sarah.

— Dar nu este periculos să stăm la acest hotel, acum când suntem căutaţi?

— O, suntem departe de Addis. Telefoanele nu funcţionează şi nu au decât un singur radio, în casa guvernatorului. Acesta are la dispoziţia sa un mic număr de soldaţi, care se răfuiesc din greu cu Frontul de Eliberare sidalo

și cu bandiții kiftas. Aici vom sta liniștiți. Dar... (aici ea ezită u-pic)... nu înțeleg de ce am venit tocmai aici pentru aur. Nu sunt decât sate sidalo în jur.

— Știu la fel de mult ca și dumneavoastră, mărturisi Malko. Sper că Elmaz este aici. Ea ne va explica totul.

Dick Bruce ieși din chioșc și veni direct către ei. O lumină veselă îi juca în priviri.

— Este aici, în *toucoul* 32, spuse el, întinzându-i o cheie lui Malko. Dumneavoastră aveți numărul 36. Este un *toucoul* mare, așa că Sarah poate sta cu dumneavoastră. Eu unul voi sta într-un bungalow.

Malko abia aștepta să de cu ochii de Elmaz. Dick îi lăsă lângă un superb baobab care adăpostea un *toucoul*.

— Aici este, făcu el.

Malko îi întinse cheia lui Sarah.

— Vin și eu imediat.

* * *

— O, sunteți aici!

Elmaz sări în sus de bucurie și se repezi în brațele lui Malko. El strânse trupul ei suplu, apoi se îndepărtă puțin. Părul despărțit în două de o cărare în mijlocul frunții, curgea în cascade până la talie. Purta aceleași cizme roșcate și pantalonul din postav bej. Ochii căprui aveau o expresie serioasă care deveni îngrijorată.

— Dumnezeule, ce ați pățit? V-au bătut cumva...

— Am fost arestat, zise Malko. Fără ajutorul lui Sarah, n-aș mai fi fost acum aici.

El se așeză pe un pat de campanie și începu să-povestească cele întâmplate. Elmaz îl asculta mușcându-și buzele. Când Malko îi povesti ce pățise Wallela, ea începu să plângă în tăcere, cu mâinile încrucișate, clătinând din cap de parcă ar fi refuzat să creadă.

— Este oribil, șopti ea. Niciodată nu ar fi trebuit să o las să se întoarcă în oraș.

— Nu este vina dumneavoastră. Mai bine nu vă mai gândiți la asta, făcu Malko.

Cei doi rămaseră tăcuți. Camera era destul de precar mobilată. Paturi de campanie, cuie bătute direct în pereți, pe cost de cuiere pentru haine. Niște paravane divizau încăperea în mai multe separeuri. Elmaz îi mângâie fața tumefiată și murdară.

— Va trebui să vă îngrijiți, zise ea.

— Da, promise Malko. Spuneți-mi, ce se va întâmpla în continuare?

Ochii căprui avură o expresie plină de teamă.

— Nimic. Sunt în așteptare.

— Cum adică, nimic?

Lui Malko îi venea să plângă de ciudă. Trecuse prin atâtea ca să ajungă aici și nu se știa încă nimic...

— Nu, nu este vorba de ce credeți, se grăbi Elmaz să spună. Când am plecat din Addis, pastorul Jorgensen mi-a spus că îl va anunța pe cel ce controlează aurul și că mă va contacta aici, la *Bellevue Hotel*. Nu mi-a precizat însă ziua și ora.

— De ce?

— Cred că se temea că aș putea fi prinsă pe drum.

— Bine, oftă Malko. Nu ne rămâne decât să așteptăm. Am de gând să fac o baie și să mă odihnesc. Mai târziu vă voi face cunoștință cu Sarah. Trebuie să ne rugăm pentru reușită.

În glasul său se ghicea amărăciunea. Aurul negusului era un fel de fata morgana.

* * *

Malko căscă. După un somn de câteva ore, reușise să se spele și să se radă, dar se simțea încă extrem de slăbit.

Se lăsase noaptea, iar ei își omorau timpul așteptând să li se servească masa. Sarah și Elmaz făcuseră cunoștință. Trebuiau acum să aștepte resemnați ca misteriosul deținător al comorii să se arate.

Dacă într-adevăr exista. Oricum, după atâtea zile de coșmar, liniștea de la *Bellevue* era ca un balsam și ca o binecuvântare. Chiar dacă confortul lăsa destul de mult de dorit. Toate insectele de pe scoarța pământului își dăduseră întâlnire aici.

Barul acoperit cu beţe de bambus, tăiate in două pe lungime, nu era nici el mai presus. Pe fiecare din mese e scunde se afla o lampă cu ulei în jurul căreia plutea în permanenţă un nor de ţânţari. Barmăniţa era o negresă ce nu depăşea vârsta de şaisprezece ani, şi era dotată cu un fund atât de cambrat, că ar fu putut susţine o farfurie pe el. Malko strivi un gândac uriaş care începuse să ia cu asalt cracul pantalonului său, apoi o întrebă pe Elmaz:

— Cine este frumuseţea asta?

Elmaz măsură cu o privire dispreţuitoare sânii mari care tronau deasupra barului. Pentru ea, o amhara sau o galla era în fel ca un animal.

— O, este o ţărancă amărâtă. Trăieşte cu un bătrânel care ocupă un *toucoul* de la marginea lacului. Este un alb, o adevărată epavă umană. Este întreţinut de ea, pentru că nu mai poate lucra.

— Ce caută tipul acela aici? se minună Malko. Şi de ce ar accepta o fată ca ea să-l întreţină?

— Pentru că este nevasta lui, preciză Elmaz. S-au căsătorit acum trei ani. El lucra în slujba împăratului. Un fel om la toate. Împăratului îi plăcea să se înconjoare de personaje ciudate. Acesta era fiul uneia din bucătărese. Era înnebunit după poezie. Îl fascina pe împărat recitându-i poezii. A trebuit să iasă la pensie imediat după răsturnarea negusului. S-a instalat la Awasa şi de atunci trăieşte ca sidalos. Este un personaj caraghios. Spune mereu că va pleca înapoi în ţara lui, dar nu-i adevărat. Nu are bani nici pentru biletul de avion.

— Dar ce face el cu splendoarea asta de fată? întrebă gânditor Malko.

— O, o foloseşte ca pe o plapumă. Pe aici nopţile sunt destul de friguroase.

Malko strivi un alt gândac şi mai mare decât primul. Abia aştepta să se termine odată şi misiunea asta. Era dornic să plece cât mai curând din ţara asta şi să se întoarcă la zăpezile lui de acasă, de la Liezen, unde îl aşteptau castelul şi superba sa logodnică, Alexandra. La plecare, ca să se amuze, ea organizase o petrecere la care venise deghizată în cocotă a anilor 1900, cu portjartier şi cu toate celelalte. Se încăpăţâna

să nu se căsătorească cu el până ce nu renunța la CIA și la viața de aventurier. Nu că i-ar fi displăcut statutul de văduvă, dar nu voia să rămână văduvă tânără.

Perdeaua din spatele barului se dădu la o parte și apăru o cerucă albă. Chipul bărbatului era foarte ridat, cu un nas coroncănat și roșu. Apariția era îmbrăcată cu niște haine fără formă. Era un *tropical tramp*[1] tipic.

— Uite-l, spuse Elmaz cu glas scăzut. El este Hans, bărbatul micuței.

Malko nu putea să-și creadă ochilor. Hans avea peste saptezeci de ani!

Bătrânul schimbă câteva cuvinte cu soția lui și se opri lângă masa lui Malko. Era cu ochii țintă la un pachet de țigări Winston.

— Scuzați, aveți cumva o țigară? întrebă el cu un aer cofticios. A trecut o săptămână de când nu au mai venit țigări de la Addis Abeba. Până și guvernatorul a rămas în pană.

Malko îi întinse pachetul întreg.

— Luați-l, eu mai am și altele.

Bătrânul se pierdu în mulțumiri și se făcu nevăzut, luând cu el pachetul. Ei se mutară în sala de mese și mâncară repede. În afară de pește, nu era nimic bun de mâncat. Malko nu înțelegea de ce nu fusese încă contactat. Grupul se întoarse la căsuțe pe întuneric. Insectele bâzâiau prin toate ungherele. Elmaz îi strânse mâna lui Malko într-un mod ceremonios. Își recăpătase deja ținuta ușor arogantă. Malko era prea obosit ca să-i mai explice că faptul de a sta împreună cu Sarah nu era decât o problemă de amiciție. Un bec cu lumină gălbuie lumina camera cu zgârcenie. Nici nu îndrăznea să se gândească la miile de gângănii avide, care mișunau peste tot. Nici nu se dezbrăcă bine, că Sarah se apropie de el cu unguentul său.

— Acum trebuie să vă doftoricesc!

El se lăsă în voia ei, pe trei sferturi adormit. Simți iar cum trupul îi ia foc, murmură un gen de mulțumire și adormi.

---

1. Vagabond tropical (n.a.)

* * *

În *toucoul* domnea o atmosferă destul de tensionată. Așezat pe unul din paturi, Dick tăcea, dar se vedea că este și e încordat. Lui Malko îi venea să urle. După trei zile de totală inactivitate, își recăpătase forțele, putea să meargă bine și nu mai resimțea urmările torturii. Dar această vacanță forțată îl înnebunea.

— Elmaz, trebuie să facem ceva. Nu putem sta aici cu mâinile încrucișate așa, până la infinit.

— Oamenii mei mă așteaptă la Addis, adăugă Sarah. Nu pot lăsa să mă aștepte mult timp fără vești.

Elmaz își aprinse nervoasă cea de a cincea țigară. Ochii e mari erau plini de deznădejde.

— Nu pot să vă spun nimic, mărturisi ea. Suntem într-o țară dificilă. Ar trebui să ne întoarcem la Addis ca să-l căutăm pe pastorul Jorgensen.

Tăcerea se lăsă din nou. Nu exista nici o soluție. De trei zile erau la pândă după un semnal cât de mic, contemplând apele liniștite ale lacului. Fără a mai pune la socoteală posibilitatea ca Tacho să le dea de urmă...

— Bine. Vom mai aștepta până diseară, zise Malko. Dacă nu se întâmplă nimic, va trebui să luăm o hotărâre.

Enervat, el părăsi încăperea ca să ia puțin aer, luând-o pe cărarea ce ducea către lac. Când ajunse la malul lacului, dădu peste o scenă ce-l făcu să-și uite toate necazurile.

Bătrânul Hans, era așezat, gol pușcă, în apă, aproape de ponton, cu capul protejat de o pălărie de pai. Firele albe de păr i se distingeau cu greu pe pielea decolorată și flască. Fața îi era plină de negi negricioși. Tânăra sa soție, îl săpunea și îl spăla. Bătrânul îi făcu lui Malko un semn prietenos.

— Și dumneavoastră ar trebui să faceți asta!

Rochia femeii scotea în evidență niște curbe ce nu ar fi putut fi găsite în nici un manual de geometrie. Parcă erau sculptate în marmură neagră. Femeia avea un chip placid și fericit. Sânii obraznici împungeau provocatori pânza subțire.

Malko zâmbi în mod automat. Era ceva ce îl izbea în ochii de un albastru spălăcit ai bătrânului. Un fel de luminiță malițioasă, vicleană și lucidă, ce nu-și avea locul acolo. În nici un caz la această presupusă victimă a viații, la acest biet incapabil să-și plătească un bilet de avion până în Europa... Gândul că Hans Meyer își bătea joc de el îl izbi cu brutalitate.

Brusc în creierul său se făcu lumină. Dar era clar ca lumina zilei. Cum de nu-și dăduse seama până acum? Hans Meyer era contactul său!! Bătrânul fusese în slujba negusului și era un străin la fel ca Jorgensen. Existau desigur și elemente contradictorii, dar era sigur de intuiția sa. Vocea batjocoritoare a bătrânului răsună din nou.

— Hai, veniți! Walli vă va freca pe spate.

Treizeci de secunde mai târziu, Malko era în apă până la genunchi, alături de bărbat. Cu ochii mari de surpriză, negresa se oprise din săpunit.

— Bravo ! strigă încântat bătrânul. Asta va fi cea mai bună baie din viața dumneavoastră.

Malko se lăsă săpunit de ascultătoarea nevestică. Moșului nu-i tăcea gura nici o secundă. Vorbea ba despre negri, ba despre lac... de *kiftas*... de cât de scumpă este viața, amețindu-l pe Malko. Dar nici o clipă nu se stinse acea undă de batjocură din ochii albaștri. Pe cărare își făcură apariția Elmaz și Dick, care rămaseră blocați în fața scenei din fața lor. Malko observă cum Elmaz strânge din dinți înciudată. Ea se întoarse și plecă, trăgându-l după ea pe Dick. Hans se clăti și începu să se șteargă. Apoi își puse o cămașă veche și decolorată, un pantalon fără formă, niște șosete găurite. Malko începu și el să se îmbrace.

Cum ar fi putut fi amărâtul ăsta de moșneag posesorul cheii unei averi atât de fabuloase? Simți o ciudă împotriva lui însuși că a putut da frâu imaginației sale. Și dacă totuși... dacă totuși ar fi așa, cum ar face ca să-l determine pe tip să recunoască?

Negresa se îndepărtă, cu mișcări unduitoare. Rochia udă se lipise perfect pe crupa ei incredibilă. Malko se uită fix la Hans Meyer.

— Domnule Meyer, știți din ce motiv mă aflu aici, la Awasa?

Bătrânelul îl privi cu veselie.

— Păi, în vacanță. Doar sunteți cu o femeie încântătoare. Majoritatea etiopiencelor sunt așa, și...

— Nu, nu sunt în vacanță, îi tăie vorba Malko cu o voce calmă. Aștept să fiu contactat de cineva. De o persoană pe care nu o cunosc.

Spunând acestea, el nu-și dezlipi ochii de pe chipul lui Hans. Bătrânul îl întrebă însă cu o voce perfect naturală și veselă:

— Un contact? De ce? Aveți de gând să cumpărați o tânără sidalo?

— Nu, făcu Malko. Vreau doar să găsesc persoana care știe unde se află aurul negusului. Eu cred că acea persoană sunteți chiar dumneavoastră!

Un pelican își luă zborul undeva în spatele lor, făcând un zgomot puternic. Hans Meyer privi în jurul său, își scărpină nasul, îl ațintì cu ochii săi albaștri și spuse liniștit:

— Aveți dreptate.

Capitolul XIII

Malko dorea să-l audă repetând acest lucru. O emoție puternică puse stăpânire pe el. Nu putea să creadă că avea un asemenea noroc. Totul dispăruse din fața sa. Nu mai vedea nici lacul, nici arborii, nici păsările. Numai privirea albastră care îl privea cu o expresie total diferită. Curiozitatea îl făcu să vorbească.

— Dar de ce ați tăcut? Ce anume ați așteptat? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu v-aș fi abordat eu?

Hans Meyer râse vesel.

— Nimic, poate. Bineînțeles că am știut cine sunteți. Prietenul meu, Jorgensen, mi-a trimis un mesager. Dar am ezitat. Știți, eu am o imensă responsabilitate și nu am voie să mă înșel. Așa că am decis să vă studiez. Apoi, am așteptat un semn. Ceva care să-mi spună că pot să vă încredințez povara pe care o port. (El oftă.) În fond, poate că ați ajuns la momentul potrivit. Sunt un om bătrân și obosit. Trebuia să găsesc pe cineva care să mă înlocuiască. Mă gândeam la Jorgensen, dar lui i-a fost frică.

— Dar cum de... dumneavoastră...

Hans Meyer ghici întrebarea lui Malko. Apucându-l de braț, îl conduse pe cărarea de la marginea lacului. Erau doar ei și păsările.

— Negusul m-a onorat cu prietenia sa de multă vreme. Eu l-am urmat în exil în Anglia, de unde ne-am întors împreună la Addis Abeba... A fost extraordinar... Domnule, când mergeam în provincie, țăranii se aruncau în genunchi în fața mașinii. Uneori nu mă aflam decât eu înăuntru... Hi-hi-hi...

Râdea ca un copil. Malko îl asculta stupefiat. Ce căuta acest personaj aerian în această poveste sângeroasă?

— Ce făceaţi dumneavoastră la curtea împăratului?

Celălalt spuse umflându-se în pene:

— Eu eram poetul Maiestăţii Sale Imperiale şi mă ocupam de lei... Întotdeauna am iubit aceste animale inteligente şi blânde, împotriva celor spuse despre ele. Eram poreclit Bitwodded, adică mult iubitul, atât de mult mă onora Maiestatea Sa Imperială.

Malko îl asculta răbdător. Nu era momentul să-şi întrerupă interlocutorul. Acesta schimbă brusc subiectul.

— De când aţi venit aici vă supraveghez întruna. Oamenii se descoperă când nu se simt observaţi. Părerea mea este că sunteţi un om cinstit. Asta este foarte important. Eu sunt paznicul acestui aur de care trebuie să răspund doar în faţa lui Dumnezeu, pentru că stăpânul meu a murit... Nu trebuie să mă înşel. Există o mulţime de oameni care ar face orice pentru aur...

— Nu cred, zise Malko cu sinceritate.

Hans Meyer clătină din cap cu o gravitate aproape comică.

— Nici eu nu cred. Sper ca şi cei pentru care lucraţi să fie din aceeaşi stofă... Nu trebuie ca aurul acesta să servească unor interese necurate...

Malko se gândi la micuţa Sarah şi la curajul ei.

— Părerea mea e că va fi bine folosit.

Bătrânul se apropie de el şi-i şopti cu tristeţe:

— Am dat deja din el. Am ajutat pe cei ce au emigrat. Ei mi-au spus că se vor bate ca să readucă familia regală pe tron. Nu au făcut însă nimic. Au pierdut aurul în cazinouri.

Malko asculta fascinat. Cine ar fi putut crede că acest bătrân original ar fi putut fi gardianul acelei comori de dimensiuni fabuloase? Fără mărturia lui Elmaz şi Chewaye, l-ar fi putut lua drept un mitoman.

Cei doi erau acum în faţa colibei bătrânului. Acesta se opri şi, cu o plăcere nemaipomenită, îşi vârî degetul în nas. În acelaşi moment, din *toucoul* îşi făcu apariţia negresa, cu o altă rochie pe ea. Hans se întoarse către Malko.

— Acum trebuie să ne despărțim. Willi mi-a pregătit un purgativ și trebuie să-l iau imediat pentru că sunt puțin constipat. După aceea trebuie să mă odihnesc. Ne revedem mâine dimineață. Somn ușor!

Malko era stupefiat. Încerca un straniu sentiment de bucurie, amestecată cu frustrare. Încă nu-și putea da seama dacă visează sau nu.

* * *

— Este imposibil, oftă Dick, de-a dreptul de necrezut!

— Tot așa am spus și eu, zise Malko.

— Dar dacă nu este vorba decât de un biet nebun? zise Elmaz.

Sarah nu spunea nimic. Curăța cu o cârpă culasa nelipsitei sale arme. Se aflau cu toții în coliba lui Malko. Cele spuse de Elmaz stăruiau încă în mintea lor. Nu aveau însă nici un mijloc de a afla adevărul până ce Hans se hotăra să-i conducă la comoară. Asta, în cazul în care el era paznicul ei.

— Nu-mi dau seama unde poate fi tot acest aur, zise neliniștit Dick Bruce. Suntem într-o zonă în care sătenii se ocupă mai ales cu creșterea vitelor. Dacă aurul există într-adevăr, ar trebui să ocupe un loc de proporții uriașe.

— Și cum de se explică faptul că trăiește astfel? adăugă Elmaz. Nici măcar haine ca lumea nu are pe el. Și își pescuiește singur peștii din lac. Pare de necrezut. Și apoi, doar ați văzut-o pe femeia sa. Nu are nici măcar o singură bijuterie în afară de *tchele* [1].

Se lăsă o tăcere grea. Malko aproape că regreta faptul că le relatase conversația avută cu bătrânul. Nu voia să-l deranjeze pe bătrân până a doua zi de dimineață. Era inutil să-l bruscheze. Dacă era într-adevăr omul pe care îl căuta, risca să-l facă să se răzgândească, iar dacă nu era decât un mitoman, oricum, nu mai conta... Deodată, vocea lui Sarah sparse tăcerea.

— Eu una cred că spune adevărul. Este un bătân intelect căruia nu i s-au urcat la cap onorurile. Doar v-a spus că este

1. *Amuletă (n.a.)*

poet. După mine, a acționat ca un adevărat poet. Mâine, vom afla cu siguranță unde este ascuns aurul.

— Eu nu cred asta, făcu rece Elmaz. Acum vreau să mă culc.

Ea se ridică, urmată de Dick Bruce, și ieșiră din *toucoul*.

— De ce spuneți asta? o întrebă Malko pe Sarah când rămaseră singuri.

Eritreeana puse jos Kalașnikovul și se uită la el cu ochi strălucitori.

— Pentru că simt și știu că este așa. Ieri noapte am avut un vis. Găsisem aurul. Eu cred foarte mult în vise.

— Ei bine, acum credem în vise, oftă Malko.

Când vru să se scoale de pe pat, scoase un geamăt. Șoldul stâng îi era total anchilozat. El se lăsă pe pat cu o strâmbătură de durere.

— Cred că am un nerv răsucit, făcu el.

Sarah era deja lângă el.

— Vreau să vă îngrijesc. Dezbrăcați-vă.

Cu greu reuși să-și scoată hainele și pantofii. Nu putea să se aplece. Cu mânecile suflecate, Sarah îl aștepta cu teribila alifie pregătită. După ce-l văzu cu fața în jos, ea începu să-l maseze pe șale. Treptat, treptat, căldura începu să-l pătrundă, mai întâi supărător, dar, în cele din urmă, extrem de plăcut. Cu ochii închiși, Malko se lăsă în voia femeii.

— Întoarceți-vă cu fața în sus, ordonă Sarah.

O ascultă supus. O nouă senzație puse stăpânire pe el. Masajul lui Sarah se schimbase, devenise local. Dar extrem de eficace. Mâinile alergau pe el, ușoare ca niște insecte, dar mângâierea deveni mai precisă, apoi ceva mai lentă. Sarah stătea îngenuncheată la marginea patului. Își scosese blugii și își descheiase cămașa. Sânii ei grei se legănau ușor în ritmul masajului. Ea se uita fix la pântecele lui Malko, cu gura întredeschisă și cu ochii visători. Apoi îl privi drept în ochi zicând:

— Sunt mai mult de șase luni de când nu am mai făcut dragoste. În seara asta am sufletul liniștit.

Ea îl mai mângâie câteva minute, apoi, în tăcere, îl încălecă și se lăsă străpunsă. Fiind prea mică de statură, nu putea să

ajungă la gura lui. Malko avea impresia că face dragoste cu un copil. Cu mâinile ei minuscule prinse strâns de șolduri, ea începu să se miște într-un du-te-vino lent.

— Vreau să fiu a ta, șopti ea.

El îi cuprinse sânii plini în căușul palmelor. În ciuda mărimii lor, erau foarte tari. Sarah avea o piele extrem de mătăsoasă, de un bej deschis, care se potrivea de minune cu părul negru ca tăciunele.

Ea se ridică brusc, sprijinindu-se în mâini, și se lungi deasupra lui, fără ca practic să-l atingă. Doar sfârcurile sânilor îi gâdilau pieptul, în timp ce era adânc înfiptă în sexul lui. Era o senzație delicioasă și agasantă ca un fruct verde. Era clar că Sarah nu-și petrecuse tot timpul făcând instrucție militară. Făcea dragoste fără să se jeneze, cu naturalețe și senzualitate. Ea alunecă încă mai jos, smulgându-se din el. Malko nu avu timp să protesteze. Se simți prins între sânii fierbinți ce se mișcau cu precizie. Malko simți că nu va mai rezista mult. Ca și cum femeia ar fi ghicit, îl strânse brusc, iar el explodă. Sarah spuse amuzată:

— La un moment dat, am început să urmez un regim de slăbire pentru că eram convinsă că am niște sâni prea mari. Acum știu însă că servesc și ei la ceva.

Malko se simțea puțin jenat de o ejaculare atât de precoce. Înțelese însă repede că Sarah nu avea de gând să renunțe cu una cu două. Ea omorî câțiva țânțari, verifică ușa dacă este încuiată, și, lungită alături de el, începu să-l mângâie din nou.

În curând obținu ce voia. Când simți că ia mâna de pe el, Malko deschise ochii.

Sarah, așezată în genunchi, cu fața vârâtă în cuvertură, aștepta ca el să o penetreze.

Malko îngenunche și el în spatele ei și o penetră dintr-un singur elan. Femeia gemu, cu mâinile crispate pe Kalașnicovul pus la capătul patului. Făceau dragoste în tăcerea întreruptă doar de gemetele somierei, până ce Sarah se prăbuși cu fața pe patul armei. Tremura din tot corpul și pielea îi era acoperită cu perle fine de sudoare. Cum Malko voia să se retragă, ea șopti:

— Așteaptă.

Mâna ei dreaptă scotoci sub pat și găsi o cutiuță din argint mare cât o piesă de cinci franci. Ea i-o întinse lui Malko, după ce o deschise cu unghia. Înăuntru era o cremă incoloră. Era ceea ce se putea numi premeditare.

Ea își reluă poziția inițială, prinsă bine de patul armei ca de un colac ce salvare. Când Malko o luă așa cun voia ea, se îndoi ca el să o poată penetra cât mai adânc.

Gâfâitul femei se transformă curând într-un geamăt întretăiat și răgușit. Apoi, cu capul prins între mâini, ea rămase prosternată, ca înaintea unui zeu invizibil, cu degetele încă crispate pe oțelul puștii de asalt.

* * *

Bătăile puternice din ușă îl treziră pe Malko din somn. Sarah Masawa, goală, care dormise pe patul alăturat, se ridică și înșfăcă pușca. Fără să deschidă ușa, întrebă:

— Cine-i acolo?

O voce de femeie spuse ceva, Sarah sări ca arsă.

— E Walli, nevasta lui Hans Meyer.

Malko își trase pe el pantalonul și deschise imediat ușa. Tânăra negresă intră și începu să vorbească repede, într-un șuvoi neîntrerupt.

— Dumnezeule! făcu Sarah. Zice că bărbatul ei a luat un *kosso* foarte puternic și că este foarte bolnav. Se teme să nu moară!

Era tot ce le mai trebuia acum. În graba mare, ei o urmară pe femeie până la coliba ei. O lampă lumina slab interiorul locuinței. Malko avu un recul când intră. Hans Meyer stătea lungit pe un fel de laviță, iar lângă el trona o oală plină cu fecale. Era atât de galben la față, încât Malko crezu că a dat deja ortul popii. El se apropie de bolnav și-i luă pulsul. Abia dacă se mai simțea. Bătrânul se contractă și, deschizând ochii, îl văzu pe Malko.

— Mă golesc de tot, șopti el. Toanta asta mi-a dat un purgativ prea puternic. Cred că o să crăp.

Era în pericol de a muri prin deshidratare. Un om de vârsta lui putea să moară foarte repede.

— Să caut repede un medic, făcu Malko speriat.

Încerca să-și păstreze sângele rece. Risca să se înece ca țiganul la mal! Hans Meyer clătină încet din cap și zise:

— Nu merită. Nu cred că mai am mult de trăit. Vreau să vă explic unde e aurul...

Tăcu, epuizat, iar Malko crezu că nu mai poate continua. Dar bătrânul redeschise ochii și spuse:

— Este alături. Negusul avea un pavilion de vânătoare, nu departe de Awasa. Toată lumea îl știe. Acum pavilionul este transformat în han. Venea acolo adesea cu elicopterul. Am luat odată masa acolo cu mareșalul Tito...

— Și aurul se află acolo?

— Nu. Așteptați.

El trebui să se oprească, cu nările larg deschise. Walli se uita la el încremenită, pasivă și aproape resemnată, așa cum sunt negrii în fața catastrofelor naturale. Sarah asculta fără să intervină.

Hans Meyer se crispă.

—Aș fuma o țigară. Mă simt rău.

Malko îi aprinse o țigară și i-o așeză între buzele uscate.

Hans trase un fum care îi provocă o îngrozitoare criză de tuse. Malko crezu că-și dă duhul. Bătrânul se calmă în cele din urmă. El continuă să vorbească:

— După ce treceți de pavilion veți vedea o colină. Continuați să mergeți încă vreo doi kilometri prin junglă. Pe coama acelei coline se află rămășițele unei fortificații vechi, construite de către italieni în timpul ocupației. Acolo este aurul...

Bătrânul își trase răsuflarea.

— Este o falie în colină, înconjurată de un zid ruinat. Este o grotă cu *tcheles*. Acolo este depozitat aurul.

Lui Malko îi pierise tot entuziasmul. Cum de nu l-a găsit nimeni până acum, dacă era depus acolo? Hans Meyer îi ghici reacția și adăugă:

— Colina este scobită și adăpostește o imensă grotă preistorică, cum sunt o grămadă în regiunea aceasta. Oamenii sidalo se duc acolo doar ca să se debaraseze de *tchele*. Din cauza asta, este un loc blestemat pentru ei. Ah, mi-e rău, foarte rău...

El se chirci, pradă unei dureri înfiorătoare, ţinându-se cu amândouă mâinile de burtă. Walli se repezi la el şi îi şterse faţa. Când aceasta se ridică, Hans Meyer părea că se liniştise. Timp de o clipă, Malko avu impresia că doarme. Apoi văzu imobilitatea trăsăturilor şi înţelese.

— A murit, zise el.

Walli scoase un ţipăt sfâşietor şi începu să plângă în hohote. Malko şi Sarah se uitară unul la celălalt. Nu mai era nimic de făcut. După o ultimă privire către Meyer, cei doi părăsită coliba urmăriţi de zbieretele femeii. Fără să vrea. Malko se îndreptă către malul lacului. Acolo unde îl văzuse pe Meyer scăldându-se cu o zi înainte.

— Ce înseamnă toată povestea asta despre *tchele*?

Tânăra eritreeană nu părea deloc surprinsă.

— Este vorba despre un obicei al rasei galla, îi explică ea. Toate femeile galla poartă câte o amuletă, numită *tchele*, care le apără de ghinion şi de boli. După ce le salvează însă de vreun pericol, *tchele* devine malefic, fiind încărcat de spiritul rău, şi trebuie aruncat. Obiceiul cere ca să fie aruncat într-o groapă adâncă, iar cel ce-l aruncă peste umăr să nu se uite acolo, căci poate muri. Bătrânul a avut dreptate. Dacă aurul se află acolo, nici un om galla nu s-ar duce să-l caute. Aceşti oameni sunt încă foarte primitivi...

Treaba părea destul de verosimilă...

— Trebuie să verificăm cât mai curând posibil. Să mergem după Dick.

Era aproape ora cinci dimineaţă. Curând avea să se crape de ziuă. Ei bătură la uşa colibei lui Dick. Acesta deschise uşa. Era somnoros şi neliniştit.

— Am aflat unde este aurul, făcu Malko.

Dick se trezi ca prin senin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, intraţi.

În timp ce americanul se îmbrăca, Malko îi povesti despre moartea lui Hans Meyer. Acesta împărtăşea pe deplin opinia lui Sarah.

— Totul este posibil, făcu el. Oamenii gallas sunt extrem de superstiţioşi, ca să nu mai vorbim de sidalos. Nici unul nu ar

intra într-o grotă cu *tcheles* nici pentru tot aurul din lume. Împăratul știa bine acest lucru.

Malko rămase pe gânduri. Era de necrezut ca deținătorul unei atât de fabuloase bogății să moară în mizerie și sărăcie, fără un medic la căpătâiul său.

Frumoasa Walli habar nu avea că este o văduvă de aur masiv. O îndoială oribilă îl cuprinse deodată pe Malko. Și dacă toate astea erau doar o păcăleală, o farsă pusă la cale de negus, cu complicitatea bătrânului său prieten?

Ardea de nerăbdare să descopere adevărul. Dick Bruce era gata îmbrăcat.

— Este inutil să o mai trezim și pe Elmaz, sugeră Malko. Nu aș vrea să-și facă speranțe deșarte....

Cei trei se grăbiră către parching, unde se suiră în Land Rover. Zgomotul motorului părea asurzitor în tăcerea nopții. Farurile mașinii luminau drumul pustiu. Aveau să afle adevărul în mai puțin de o oră.

Capitolul XIV

Mașina urca acum o pantă de treizeci de grade, iar farurile ei luminau vegetația luxuriantă, cu copaci uriași. Drumul îngust și neasfaltat șerpuia în largi serpentine pe coasta unei coline acoperite de junglă. În depărtare ei putură distinge lumina vagă a zorilor ce apărea din spatele unei mici construcții ridicate pe o platformă ce domina peisajul.

— Iată pavilionul de vânătoare al negusului, anunță Dick. Știam despre existența lui, dar l-am crezut abandonat. Suntem pe drumul cel bun.

Ei continuară să urce panta încă doi kilometri, hurducându-se prin gropile ce presărau drumul din belșug. Era clar că nimeni nu mai trecuseră de mult timp pe aici. Pista se termină brusc, după o curbă, într-un platou. Se aflau la o treime distanță de vârf. Cei trei se dădură jos din mașină, iar Dick cercetă cu lanterna sa împrejurimile. În cele din urmă descoperi ceva ce aducea cu o cărăruie ce se îndrepta către culmea dealului.

— Cred că pe aici își duceau amuletele la grotă, zise el.

Luă un colac de frânghie din portbagaj și o secure. Sarah cu nelipsitul ei Kalașnikov, mergea în spatele lor. Jungla îi înghiți imediat. Înaintau cu greutate, aplecându-se pe sub lianele groase și ferindu-e de crengile ce le zgâriau fețele. Nu se putea vedea nimic la trei metri. Se auzea doar maceta cu care Dick își croia drum.

Urcară astfel zece minute ce li se părură interminabile. Malko simțea că-i ard tâmplele de efort. Erau la o altitudine de două mii de metri. Deodată, Dick se împiedică de un zid.

Examină locul cu lanterna. Pietrele erau înghițite de vegetația tropicală. Era vestigiile fortăreței ridicate de italieni!

Se crăpa de ziuă și se vedea din ce în ce mai bine. Ceea ce cândva fusese un fort italienesc, era reprezentat de un zid în formă de patrulater, cu latura de cincizeci de metri, invadat de pădurea tropicală. Cei trei începură să caute faimoasa falie despre care le vorbise bătrânul.

La început nu găsiră nimic. Treptat, excitația se transformă în decepție. Deodată, Dick scoase un strigăt:

— Este aici! Veniți!

Sarah și Malko se repeziră într-acolo. Americanul lumina zidul acoperit cu plante. De cealaltă parte a acestuia, se putea zări o deschidere întunecată. Malko sări peste creasta zidului și împunse cu maceta, dar nu întâlni nici o rezistență. El se întoarse și spuse emoționat.

— Cred că am reușit, Dick. Dați-mi, vă rog, lanterna!

Lungit pe pământ, el introduse lanterna în interiorul fosei. Era un soi de puț vertical, de patru sau cinci metri adâncime, care părea să se lărgească la bază pentru că nu se mai vedeau pereții. Nu putea însă desluși nimic altceva.

—Trebuie să coborâm înăuntru.

Dick Bruce fixă un capăt al funiei de o rădăcină groasă înfiptă în zid. El aruncă restul funiei în fosă.

— Eu voi ține lanterna.

Malko se lăsă primul, cu un picior răsucit împrejurul corzii ca să poată frâna. Nu era deloc o treabă ușoară. De multă vreme nu mai obișnuia să facă genul acesta de exerciții. După patru metri, simți pământul tare. Era mult mai frig decât afară. Simți ceva ciudat sub tălpi. Când lanterna lumină solul, se dumiri: erau faimoasele *tcheles !* Malko începu să pipăie pereții. Cât vedea cu ochii, numai rocă negricioasă. Părea să se deschidă o mare cavitate. În partea dreaptă, se vedea o întăritură. El se repezi, dar se opri brusc. Fusese cât pe-aci să cadă în gol. Acolo se deschidea un al doilea puț și mai adânc. Avea cel puțin zece metri adâncime. Lanterna lumină o nișă făcută în rocă, în care se afla o scară de speolog, făcută sul, din corzi metalice și trepte de oțel. Scara era fixată de un gen de bară rabatabilă, ce îi permitea să se îndepărteze de perete.

Malko se întinse și trase de capătul scării ce se derulă cu u-zgomot metalic. Lui Malko îi venea să chiuie de bucurie. Acea scară era primul semn concret în favoarea celor spuse de Hans Meyer. Punând lanterna bine la brâu, Malko se avântă în go Acum era suspendat în vid. Cu multă grijă, el începu sa coboare. Barele din oțel îi tăiau mâinile, iar scara începu să se rotească în aer, provocându-i amețeală. Trebui să coboare patruzeci și opt de trepte până să simtă sub tălpi pământul tare Lanterna lumina pereții abrupți și negri. Grota avea forma unu clopot gigantic. La început, nu văzu nimic pe jos, apoi rămase împietrit de groază: mai multe schelete umane erau puse într-o grămadă, ca într-un osuar! Numără șapte cranii și își aminti de ce-i spusese Elmaz. Negusul se debarasase de lucrătorii care construiseră ascunzătoarea! Bieții oameni nici nu ma apucaseră să vadă lumina zilei!

Dar unde era aurul?

Cu lanterna îndreptată către pământ, el continuă sa exploreze locul. La douăzeci de metri mai departe văzu un morman de saci din pânză albă, prinși la gură cu fire de oțel și pecetluiți cu ceară verde și galbenă. Examină un sigiliu și văzu un desen extrem de complicat. Malko încercă să ridice un sac. În ciuda dimensiunii reduse, sacul părea de vreo douăzeci de kilograme. Fascicolul de lumină mătură un mormar impresionant. Erau acolo sute de saci! Aurul Regelui Regilor era în fața sa. Era aurul pe care Derg îl căuta de doi ani. Totul părea atât de fabulos, încât toată emoția se stinse brusc. Era ca un copil care și-a căpătat jucăria dorită. Malko încercă sa deschidă un sac. Închizătoarea era imposibil însă de deschis fără un clește adecvat, iar pentru a spinteca pânza i-ar fi trebuit un cuțit.

Așadar Hans Meyer spusese adevărul. Malko regăsi scara și începu să se cațere. După șase trepte, trebui să se oprească. Mușchii îi erau crispați și refuzau să-l asculte. Cu greu reuși să ajungă la suprafață. Toate puterile i se sleiseră. În cele din urmă, Sarah și Dick îl apucară de umeri ca să-l tragă din puț. Afară era deja ziuă.

— Aurul este acolo, făcu Malko.

* * *

Nici dacă ar fi escaladat Everestul nu ar fi fost mai dărâmat! Mușchii îl dureau îngrozitor. Land Rover-ul frână când ajunse în sat. Acolo era multă agitație. Cei trei trecură destul de puțin observați. Adesea veneau acolo vânători sau medici.

Dick accelerа și spuse dând din cap.

— Negusul era un mare ticălos. A chemat oameni din nord ca să-i transporte aurul, iar apoi i-a ucis fără milă.

— Nu contează ce a făcut, principalul este că acest aur va servi acum revoluției, îi tăie vorba Sarah.

Malko remarcă:

— Mai sunt încă ceva probleme de rezolvat. Aurul trebuie scos din puț, apoi trebuie cărat. Pentru asta ne trebuie un camion. După aceea, trebuie schimbat pe arme. Nu este deloc un lucru ușor să traversezi țara asta cu un camion plin cu aur. Poate doar în cazul în care ai o armată la dispoziție. Dar noi nu suntem decât patru...

— De arme și de contact mă ocup eu, zise Sarah. Ivanov, contactul meu, se află în Yrgalem, în sud. Așteaptă acolo de mai multe zile. Mă voi duce acolo cu autobuzul. Nu cred însă că pot face acest drum pe timp de ziuă. De aceea, va trebui să ridicăm aurul mâine seară și să facem schimbul în zorii zilei de sâmbătă.

Land Rover-ul ajunse la țărmul lacului Awasa. Soarele umina miile de păsări încă adormite. După ce-și ascunse un căscat, Malko întrebă:

— Unde sunt armele?

Sarah zâmbi.

— Nu prea departe. Omul ce face legătura cu bulgarii spune că au intrat deja în țară. O parte din aur va fi dată în schimbul lor, iar cealaltă parte ne va rămâne nouă.

— Unde aveți de gând să ascundeți armele?

— La vreo douăzeci de kilometri de aici, sunt niște abatoare uriașe, cele mai mari din Africa. Directorul îmi este bun prieten. M-a lăsat deja să folosesc camioanele sale ca să transport arme ascunse între conservele cu carne. Astfel nu pot fi găsite.

Teoretic, lucrurile păreau puse la punct în momentul în care ajunseră în fața hotelului *Bellevue*. Nu le mai rămăsese decât să-i dea veste și lui Elmaz.

* * *

— Mâine, totul va fi gata, zise Malko. Noi doi nu ne mai putem întoarce la Addis. Vom trece împreună frontiera pe la Djibouti, iar Dick ar putea să ne întovărășească până la granițe în cazul în care Sarah nu are nevoie de el. Dumneavoastră veți lua suficient aur ca să vă puteți descurca mai departe.

— Nu știu ce să fac, mărturisi Elmaz. Acest aur...

— În egală măsură cu Sarah, aveți dreptul la el. Datorită dumneavoastră am putut să-l găsim. Cred că este suficient de mult pentru toată lumea.

Cu o jumătate de oră mai devreme, o treziseră pe Elmaz ca să-i dea vestea cea mare. Tânăra femeie nu putea încă să creadă. Nu era machiată și părul îi cădea peste față, făcând-o să semene cu o fetiță. Deodată, chipul ei se întunecă.

— Dar dumneavoastră? Nu luați din aur?

Malko scutură din cap râzând.

— Nu.

— De ce?

— O, ar fi greu de explicat, făcu el. Să zicem că nu este conform codului meu moral. Am venit în Etiopia ca să găsesc acest aur, trimis de organizația pentru care lucrez. Aurul trebuie să servească în scopuri politice. Dacă mi-aș lua comision pentru fiecare din misiunile mele, nu aș mai fi ceea ce sunt.

Elmaz îl privea cu ochii mari.

— Și ce anume sunteți dumneavoastră?

— Un prinț sărac, mărturisi Malko zâmbind. Un prinț care este atât de naiv încât continuă să respecte regulile.

Din nou ochii lui Elmaz exprimară uimire. Pe negândite, ea se aruncă în brațele lui Malko și îl îmbrățișă ca o amantă și ca o prietenă totodată. De când cu experiența în trei de la Addis Abeba, nu mai avusese nici un contact fizic cu prințesa. Aceasta se desprinse de el.

— Sper ca într-o bună zi să găsesc un bărbat ca dumneavoastră, spuse ea încet.

— O, Doamne, nu. Eu sunt doar un diplodocus.

Era desigur o falsă modestie. Nu pentru asta îl angaja CIA pentru misiunile cele mai delicate... Existaseră multe povești cu fonduri deturnate. Tentațiile era uneoru mult prea mari. Un agent se făcea nevăzut cu câteva sute de mii de dolari, undeva la capătul lumii. Cum CIA nu putea suferi indiscreția, tipul putea să ajungă fericit la adânci bătrâneți...

Malko avea o educație prea rigidă pentru genul acesta de afaceri. Era de părere că pământul nu era suficient de mare pentru ca cineva să poată fugi de sine însuși.

— Bine, e timpul să vă îmbrăcați. Va trebui să mergem să facem rost de un camion. Ne întâlnim peste un sfert de oră la restaurant.

* * *

Când autobuzul ce trebuia să o transporte pe Sarah la Yrgalem demară, Dick spuse:

— Va ajunge la Yrgalem peste trei ore. Poate că va putea să se întoarcă chiar în noaptea asta.

Elmaz se așezase între cei doi pe bancheta din față, cu cărul prins într-o coadă de cal și cu chipul destins. Mergeau după camion. După zece minute de drum, se aflau în mijlocul câmpurilor cu porumb. După tensiunea trăită la Addis, calmul acesta bucolic îi surprinse. Parcă erau în altă lume.

— Mai avem de mers un kilometru. Mai întâi trebuie să traversăm un sat, spuse Dick.

Când ajunseră în sat, el trebui să frâneze brusc. Un bărbat în uniformă albastră înainta spre ei, înarmat cu o carabină americană. El le făcu semn să se oprească.

Când Land Rover-ul opri, fu înconjurat de un grup destul de amenințător.

— Drace, ce se petrece? făcu Malko.

Dick Bruce, calm ca de obicei, sări din mașină și începă să discute cu ei. Când văzură că le vorbește limba, negrii se

liniștiră imediat. Trecură însă zece minute până ce americanul putu să se urce din nou la volan și să poată pleca mai departe.

— Este exact ce ne lipsea acum. Toate ieșirile din abator sunt blocate din cauza unui diferend petrecut între un subdirector și unul dintre angajați. Subdirectorul l-a închis pe negru într-o cameră frigorifică și l-a uitat acolo! Nefericitul a murit înghețat, iar oamenii vor acum să se răzbune... Așa că nu poate să iasă nici un vehicul din abator. Va trebui să forțăm trecerea...

Ei ajunseră pe o platformă înconjurată de mai multe clădiri înalte și de un pavilion. Acolo erau parcate mai multe camioane. Se puteau vedea mașini Volvo F galbene, cu zece roți, noi-nouțe. Erau cu adevărat superbe. Un alb înalt cu statură, corpolent și chel, apăru din pavilion cu o armă în mână. Când îi văzu, alergă spre ei.

— Domnul Varma? întrebă Malko.

— Eu sunt.

— Am venit din partea lui Sarah.

— Sarah! Este și ea cu dumneavoastră?

— Va veni și ea în curând, zise Malko. Are mare nevoie să-i împrumutați un camion.

Varma nu păru surprins. Începu să le povestească nenorocirile prin care trecea acum. Le spuse despre sindicalistul congelat, despre grevă și despre cei ce amenințau că vor trage în tot ce va ieși pe porțile abatorului. Era imposibil să ajungă în capitală și risca să se adune un număr impresionant de conserve de carne.

— Vom omorî doi iepuri cu un singur foc, zise Dick. Dacă aveți un camion încărcat, cred că voi putea să negociez trecerea. Vorbesc bine limba galla...

Directorul abatorului îi arătă unul dintre camioanele Volvo care aștepta încărcat.

— Cel de acolo este gata de drum. Este vândut și plătit în avans, de un angrosist din Addis.

Dick zâmbi.

— Nu pot să vă promit că tipul acela va primi chiar toată marfa...

— Vă urez mult noroc, le ură directorul. Spuneți-i lui Sarah că regret că nu am văzut-o. Am stat împreună la Asmara. Este o fată formidabilă.

* * *

— Acum urmează momentul cel mai delicat, spuse Dick.

În fața lor se ridica un baraj compact alcătuit din săteni. Unii erau înarmați cu lănci, unii aveau puști, iar trei aveau carabine americane. Malko era în cabina camionului împreună cu Dick, iar Elmaz le deschidea calea, la volanul Land Rover-ului. Camionul avea o încărcătură de zece tone de conserve din carne de vacă.

Dick Bruce apăsă frâna și camionul se opri scrâșnind din roți. Americanul sări pe pământ, în timp ce Elmaz își croia drum printre oamenii care îi făceau loc să treacă. Malko trecu în spatele volanului, aplecat la orizontală.

— Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, demarați și eu voi sări în mașină din mers, spuse Dick.

El se îndreptă către baraj. Malko urmărea scena. Americanului îi trebui cam un sfert de ceas ca să-și dezghețe interlocutorii. În cele din urmă, el se întoarse către Volvo. Era vesel. Mai mulți negri se repeziră să se cațere în spatele camionului.

— S-a rezolvat. Le-am spus că directorul uzinei le oferă jumătate din încărcătură ca despăgubire, dacă se retrag de bună voie. Ei vor putea să vândă conservele în satele vecine. Noi vom păstra restul. Astfel vom putea trece prin baraj...

— Superb ! strigă Malko încântat.

Camionul avea actele în regulă. Sarah Masawa putea ușor să pătrundă cu armele în Addis Abeba. În timp ce negrii încărcau cutiile de conserve pe umeri, Malko remarcă:

— Nu suntem decât patru: doi bărbați și două femei. Nu vom reuși să scoatem tot aurul de acolo.

— Știu asta, dar nu avem ce face. Sarah nu poate să ia legătura cu oamenii ei. Iar ca să așteptăm mai mult poate deveni riscant.

Șeful satului veni să-i strângă ceremonios mâna lui Dick s lui Malko. Urmă încă o conversație lungă de zece minute.

În cele din urmă camionul demară.

— Unde vom parca ditamai camionul? La *Hotel Bellevue*, a fi prea bătător la ochi.

Dick Bruce zâmbi.

— Am ceva prieteni, niște agenți veterinari. Se ocupă și e un pic cu comerțul de icoane. Au un bungalow ascuns într-: grădină. Aș putea lăsa camionul acolo până mâine dimineață.

* * *

Un uriaș tip bărbos călărea pe un biet poney, ce era gata să-și dea sufletul sub povară. Călărețul rămase interzis cânc văzu camionul galben ce intra în grădină. Era cu mult mai înal decât bungalowul lui.

Bărbatul se însenină când îl recunoscu pe Dick.

— Ce cauți în drăcovenia asta? L-ai furat, sau care-treaba? îi întrebă îl râzând.

Americanul făcu prezentările. Tipul era unul dintre veterinari.

— Nu, trebuie doar să fac un serviciu cuiva. Trebuie să-l las aici până mâine dimineață.

El îi vorbi despre greva de la abator și despre transportarea încărcăturii la Addis Abeba. Nu putea lăsa camionul în fața hotelului, căci risca să-i fie furată încărcătura.

— În regulă! Lasă-l aici. Pentru asta ești bun de cinste. Ha să bem un păhărel la *Bellevue*. Vreau să mai dau ochii cu lumea civilizată...

* * *

Timp de trei ore, Malko se străduia să adoarmă, dar nu reușea. Prea multe lucruri se petrecuseră și capul îi vâjâia, încercând să-și facă ordine în idei.

Dick Bruce făcuse rost de o scară de frânghie, de câteva lanterne și de diferite materiale din Awasa. Toate erau depozitate în portbagajul Land Rover-ului. Sarah Masawa urma

să vină a doua zi. Camionul avea rezervorul plin. Hans Meyer zăcea încă pe patul său, într-o cămașă și un costum cumpărate de Malko din Awasa. În noaptea următoare aveau să scoată cât puteau din aur. Restul depindea de Sarah.

În ușă se auziră niște lovituri. Malko tresări.

Se ridică din pat și brusc înțelese de ce nu putuse închide ochii. Simțise că îl paște o catastrofă.

Dick Bruce era în prag cu un aer grav.

— Repede, îmbrăcați-vă. Tacho ne-a dat de urmă.

Capitolul XV

— Tacho! Dar cum se poate...

Malko îl privi pe american cu neîncredere. Aici, la Awasa se simțise atât de departe de vârtejul ororilor din Addis! Bruce intră în încăpere și închise ușa după el.

— Walli ne-a trădat. Văduva lui Hans. Ea are un amant polițist. Acesta a semnalat prezența noastră în Awasa. Sergentul Tacho este în drum spre noi. Trebuie să plecăm de aici imediat.

Malko era gata îmbrăcat.

— Dar, cum de ați aflat toate astea? întrebă el stupefiat.

Dick Bruce zâmbi.

— Pentru că m-au chinuit tot felul de gânduri și nu puteam să adorm. Așa că am început să mă învârtesc pe afară, până am ajuns la malul lacului și am văzut lumină în *toucoul*. Atunci mi-am spus că o văduvă are nevoie de consolare. Din păcate nu am fost eu primul căruia să-i vină ideea asta. Walli era în mare amor cu tipul ei. Iată una care nu are clitorisul extirpat, mi-am zis eu... Cum sunt cam curios din fire, am rămas la pândă în întuneric. Cei doi au început să vorbească. Nemernicul de Tacho vrea să pună laba pe noi în zorii zilei.

— Credeți că prietenul dumneavoastră, veterinarul, ne va adăposti?

Elmaz răsări din întuneric, îmbrăcată. Era trasă la față și îngrozită.

— Ne vom duce acolo, dar trebuie să-i spun adevărul.

Ei stinseră luminile și ieșiră din *toucoul*. Coliba lui Walli era în continuare luminată. În parching dormea un *zabagna*. Acesta tresări când Land Rover-ul demară, dar nu se trezi. Dick Bruce

făcu un ocol larg, ca și cum ar fi avut intenția să se îndrepte către sud. Malko se uită către drumul roșietic. Se aflau din nou deasupra unui vulcan. Tacho avea să răstoarne pământul ca să-i găsească... Să te plimbi în aceste condiții cu un camion încărcat cu aur nu era o idee tocmai bună. Un gând îl fulgeră.

— Sarah! trebuie să o prevenim, altfel nimerește direct în gura lupului!

— Știu, făcu Dick. Tacho va scotoci tot hotelul, chiar și după plecarea noastră...

Malko nu-l mai asculta, cu ochii ațintiți la drum.

— Ei, priviți!

În fața lor apărură niște lumini. Era un baraj!

Dick Bruce își înăbuși o înjurătură.

— Drace! Pe noi ne caută. Nu putem risca.

Malki simți cum Elmaz tremură lângă el.

— Țineți-vă bine! zise Dick.

El încetini și trecu în viteza a doua. Farurile mașinii luminară un grup de soldați cu arma la umăr. Unul avea în mâini o carabină. Acesta le făcu semn să oprească. Dick intră în ralanti. Când ajunse în dreptul soldatului, apasă pedala de accelerație până la fund. Land Rover-ul țâșni ca din pușcă. Se auziră strigăte și o împușcătură. Dick scoase un țipăt.

— Dick, ați fost atins? întrebă Malko speriat.

Americanul, cramponat de volan, mormăi:

— Da, în șold.

El o luă pe primul drum la stânga și timp îndelungat rulară pe drumeaguri desfundate. Elmaz încercă să pipăie locul în care Dick fusese nimerit. Ea o retrase speriată.

— Dumnezeule! Ce mult sângerează! Lăsați-mă pe mine la volan!

— Se rezolvă, făcu Dick cu vocea slăbită. Dumneavoastră nu veți reuși să găsiți drumul pe întunericul ăsta.

Călătoriră în tăcere. Când se așteptau mai puțin, în fața ochilor apăru lacul. Peste un minut erau deja în grădina veterinarului. Dick claxonă. Malko sări din mașină în clipa în care în colibă se aprinse lumina. Bărbatul cu barbă apăru sumar îmbrăcat și cu o față somnoroasă. Malko îl trase pe Dick

din mașină. Pe pantalonul americanului se lățea o pată mare de sânge. Veterinarul alergă speriat către el.

— V-au atacat *kiftas!*

Dick mormăi un răspuns neinteligibil. *Kiftas* erau hoții de drumul mare care atacau mai ales străinii. Niciodată nu fuseseră mai numeroși ca acum. Cu ajutorul veterinarului, Dick fu dus în colibă și întins pe un pat. Nevasta veterinarului veni și ea, la fel de speriată.

— Repede, adu niște pansament, îi ordonă bărbatul.

El sfâșie pantalonul lui Dick și descoperi rana. Era o ditamai gaura ce sângera din belșug.

Din fericire, glonțul ieșise fără să distrugă nimic și fără să atingă artera femurală. Peste zece minute, Dick era curățat, dezinfectat și pansat frumos. Acum se odihnea palid pe pat, numai în slip. Veterinarul își aranja trusa medicală cu o jovialitate forțată.

— Ți-am dat un calmant pentru cămile. Este tot ce am pe aici. Mâine ar fi bine să te duc la spital.

Dick Bruce schiță un zâmbet. Din cauza bărbii negre, părea și mai alb la față.

— Jack, nu m-au atacat *kiftas.* Am fost somați să ne oprim la un baraj al armatei. Suntem căutați de poliția Derg-ului.

Veterinarul se făcu alb ca ceara. Nimeni nu îndrăznea să mai scoată o vorbă.

În cele din urmă, bărbosul își umezi buzele uscate și spuse cu un zâmbet crispat:

— Dick, tu ești tovarășul meu, dar...

Malko interveni:

— Nu vom rămâne mult aici, zise el. Doar câteva ceasuri. Va trebui însă să-l lăsăm pe Dick până mâine. Eu și această tânără plecăm chiat în noaptea asta.

Veterinarul schimbă o privire cu soția sa. Mărul lui Adam urca și cobora întruna. Își pierduse brusc toată jovialitatea.

— Bine, de acord, dar unde aveți de gând să mergeți?

— Asta este problema noastră, făcu Malko. Plecăm la ora cinci dimineața.

— O.K. zise veterinarul. Vă doresc multă baftă. Trebuie să ne înțelegeți. Nu avem nevoie de încurcături...

Imediat ce rămaseră singuri, Malko spuse:

— Eu voi merge la Yrgalem ca să încerc să o prind pe Sarah. Unde aș putea să o găsesc?

Dick se mai colorase la față. Calmantul începuse să-și facă efectul.

— În piața principală, este o cafenea-hotel, îi explică el. Câteva bănuți de o bancă. Yrgalem este un târg foarte mic. Cu siguranță că ea s-a culcat acolo, pentru că este singurul hotel. Trebuie să evitați drumul principal care este sigur păzit. Vă voi explica pe unde trebuie să mergeți. Dați-mi o foaie de hârtie ca să fac o schiță. Dacă vă rătăciți, Elmaz va putea întreba sătenii.

Malko aduse hârtie și stilou. Mai aveau doar patru ore pentru odihnă. Ce avea să găsească atunci când se va întoarce? Din fericire, bungalowul era izolat și nimeni nu văzuse camionul galben. Sergentul Tacho însă avea să facă orice ca să dea de urma lor... Chipul lui Elmaz părea îmbătrânit de oboseală și frică. Dick desena de zor. În colibă domea liniștea.

* * *

Malko avu impresia că mii de ace îi străpung coloana vertebrală. Deși mergea doar de două ore, avea senzația că era la volan de o veșnicie. Drumul era infernal și suspensia vechiului Land Rover era supusă la grele încercări. Deja se lumina de ziuă și încă mai rătăceau.

— Cred că ne-am rătăcit, spuse el oftând.

Elmaz avea niște adevărate pungi sub ochi. Nu protestă deși știa că urmase instrucțiunile lui Dick. Drumul începu să urce ușor. În lumina zorilor, Malko văzu deodată o lungă fâșie neagră. Era șoseaua ce ducea la Molaye! Apariția fu atât de neașteptată, încât nu-i venea să creadă că-i adevărat. Hurducăturile încetară. Ce minunat era să mergi pe o șosea asfaltată! Erau la treizeci de kilometri spre sud.

De pe șoseaua ce străbătea jungla se ridica un abur ușor. La sud se vedeau crestele munților albaștri. Malko își șterse fruntea. Prin ferestrele deschise intra praful drumului, dar nu puteau rezista cu geamurile închise. Era prea sufocant. Își mai

recăpătaseră curajul. Awasa rămăsese cu mult în urmă. Circulația era foarte slabă: câteva autobuze supraîncărcate și câteva camioane. Elmaz dormita sprijinită de portieră, iar Malko se lupta din greu să nu ațipească la volan.

După încă două ore de drum, se iviră binecunoscutele acoperișuri din tablă, simbolul arhitecturii africane! Elmaz se trezi, făcând un efort să țină ochii deschiși.

— Cred că am ajuns la Yrgalem, spuse ea. Nu mai este altă localitate în zona asta.

Ajunseră într-o piață largă în jurul căreia erau câteva pavălii, o stație de benzină și o mică piață. Malko opri Land Rover-ul în fața unei cafenele deasupra căreia scria pompos „HOTEL". O liotă de copii îi înconjură imediat. În sud, apariția unor albi era un adevărat eveniment. Ai fi zis că te afli în Far West. Un tip în civil, înarmat cu o pușcă, stătea pe un scăunel pliant în fața unei bănci construite din bârne. În jurul pieptului avea agățată o cartușieră.

Malko intră în cafenea. Un radio urla de se cutremurau pereții. Patru negri jucau domino sub privirile bovine ale casieriței, neagră ca antracitul. Nu mai era decât un singur client: un alb înalt de statură, cu părul alb, care citea un ziar etiopian. Malko se apropie de el.

— Vă rog să mă scuzați, zise el în engleză. Nu cumva sunteți domnul Ivanov?

Cu mișcări domoale, albul puse ziarul pe masă și îl privi intrigat și oarecum neliniștit pe Malko.

— De unde știți cum mă numesc?

— De la Sarah. Sunt un prieten de-al ei. O caut.

Niște copii încercau să-i tragă pantofii din picioare.

— Lăsați-i să vi-i lustruiască. Fac o treabă pe cinste.

Ochii albului sclipeau. Nu părea deloc indiferent la șarmul negrișorilor. Malko își abandonă pantofii marca Gucci, care erau într-o stare destul de jalnică. Un puști alerga victorios cu pantofii strânși la piept, apoi se ghemui și începu să-i frece cu o cârpă soioasă. Misteriosul Ivanov îl privi pe Malko întrebător.

— Sarah a plecat deja.

— Unde?

— A luat autobuzul acum o jumătate de oră, pentru Awasa.

Dacă nu ar fi fost desculț, Malko ar fi sărit pe loc în Land Rover. Ivanov îi privea din ce în ce mai intrigat.

— Eu lucrez împreună cu Sarah, îl lămuri Malko. A apărut ceva o problemă neașteptată.

— Așa deci, făcu Ivanov. Care ar fi problema asta?

— Este vorba de un contratimp, făcu evaziv Malko. Trebuie să aveți o întâlnire cu Sarah, nu?

Albul dădu afirmativ din cap.

— Da, pentru duminică.

Malko sări în sus.

— Dar duminică este poimâine!

Celălalt ridică din umeri.

— Nu am ce face... Camionul este în pană. Șoferul zice că are nevoie de cel puțin o zi ca să-l pună la punct.

— Ascultați, zise Malko, trebuie să ne întâlnim sâmbătă.

Ivanov clătină din cap.

— Nu mie trebuie să-mi spuneți, ci șoferului. Tocmai s-a apucat de lucru, dincolo de piață, la un kilometru distanță.

— Nu puteți veni cu mine?

— Imposibil, aștept pe cineva. Spuneți-i că v-am trimis eu și încercați să-l convingeți.

— Foarte bine, zise Malko.

El plecă să-și recupereze pantofii, care străluceau acum precum Crucea Sudului. Elmaz îl aștepta în mașină. El o puse la curent cu situația. După ce străbătură un kilometru, găsiră locul. Era un teren viran unde o mulțime de camioane erau încărcate cu banane.

Malko rămase buimăcit de un spectacol inedit: un negru ce fuma o țigară enormă stătea așezat pe treptele unui camion-cisternă de culoare roșie. Ori tipul era amator de ruletă rusească, ori era trăsnit de-a binelea.

Malko împreună cu Elmaz se apropiară de ciudatul personaj.

— Vin din partea donului Ivanov, spuse Malko. Trebuie...

Imediat își dădu seama că vorbea la stele... Elmaz îi veni în ajutor, vorbind repede. Negrul scutura din cap și scuipa îndârjit.

— Zice că nu poate, traduse prințesa. Nu până duminică.

— Mai insistați.

Ea insistă. Fără rezultat însă. Celălalt era încăpățânat ca un catâr. Nu putea să muncească ca fraierul pentru străini. Malko se uită la ceas. Dacă nu pleca în cinci minute, nu avea cum să ajungă din urmă autobuzul în care era Sarah. Și ar fi fost un dezastru. Scoțând un tenc de bani din buzunar, el luă patru bancnote de câte o sută de dolari, pe care le rupse în două sub privirea îngrozită a șoferului, căruia îi întinse o jumătate.

— Spuneți-i că, dacă repară mașina ca să poată veni cu ea mâine la Awasa, va primi și cealalta jumătate a bancnotelor..

Brusc, chipul negrului se lumină. Acum avea o motivație ca să se spetească muncind...

— Zice că va face tot posibilul, traduse Elmaz. Cred că va veni.

Negru vârâse bancnotele în buzunarul salopetei.

— Sarah a fixat cu siguranță locul întâlnirii, zise Malko. Nu are sens să-l schimbăm noi. Ne vom întâlni deci sâmbătă, la ora șapte. De acord?

Elmaz traduse pe scurt. Malko strânse mâna bătătorită a bărbatului.

— Este de acord, spuse Elmaz.

Malko era deja în Land Rover. Era timpul să pornească înapoi către Awasa.

* * *

— Iată autobuzul!

Vehiculul era oprit aproape de un râu unde se scăldau câțiva negri. Malko îl depăși și sări din mașină. O văzu imediat pe Sarah. Femeia făcu ochii marii. Malko îi făcu semn să coboare din autobuz. Era și timpul. Nu mai erau decât patruzeci de kilometri până la Awasa. Sarah veni spre el cuprinsă de neliniște.

— Ce s-a întâmplat?

— Vă voi explica imediat. Veniți cu noi.

— Așteptați puțin, spuse eritreeana.

Ea alergă până la autobuz și se întoarse cu o valijoară. Malko i-o luă din mână. După greutatea ei, își dădu seama că este vorba de Kalașnikovul demontat.

Ei plecară imediat.

— Camionul-cisternă este umplut cu arme, spuse ea. A fost special amenajat în acest scop. Este singurul vehicul care trece recontrolat prin baraje. Va trebui să facă mai multe drumuri de dus-întors.

Malko era atent la drumul alunecos. Se temea ca nu cumva să se fi întâmplat o nenorocire în absența sa. Abia aștepta să-l revadă pe Dick! Elmaz se gândea probabil la același lucru, căci avea buzele crispate. Brusc își dădu seama că numai ei trei trebuiau să care aurul. Treaba asta era însă peste puterile lor. Din nou, aurul se transformase în miraj.

Capitolul XVI

Malko pătrunse pe poteca ce ducea către bungalowul veterinarului, cu inima strânsă de frică. Elmaz era atât de încordată încât avea încheieturile mâinilor albite de tensiunea cu care își strângea genunchii. Sarah, cu Kalașnikovul pregătit, era și ea un ghem de nervi. Era trecut de prânz. Drumul fusese lipsit de probleme. Malko se gândea la un pat așa cum un câine visează la un os. Nu mai putea de oboseală și se ruga cu toată inima ca totul să se petrecă bine.

Dintr-o dată văzu partea din spate a camionului Volvo, apoi văzu poneiul. Simți că toată tensiunea se risipește. Calmul acesta putea fi însă o capcană. El mai merse un pic, apoi frână, lăsând motorul în funcțiune. Scoase revolverul lui Dick din torpedou. Trase ușurel piedica.

— Rămâneți aici, îi zise el lui Elmaz.

El și Sarah se dădură jos și înaintară către colibă. Totul părea perfect normal. Când ajunseră la câțiva metri de ușă, se auzi o mișcare. Cei doi țintiră cu armele în același timp.

— Ei, fiți atenți să nu faceți vreo prostie!

Uriașul bărbos răsări în fața lor cu ochii dilatați. Malko lăsă arma jos. Avea o poftă uriașă de râs. Dintr-o dată toate precauțiile luate păreau ridicole. În meseria lui nu se știa însă niciodată...

— O, este prietenul nostru, zise Sarah.

Tânăra femeie lăsă Kalașnikovul în jos, Elmaz opri motorul mașinii și coborî din ea.

— Unde este Dick?

— Acolo unde l-ați lăsat, răspunse veterinarul. Se odihnește. Merge bine, dar nu va putea merge cam o săptămână...

Micuța Sarah se tot rotea în jurul camionului Volvo, cu ochi scăpărând de bucurie. Îi pipăi pneurile, apoi sări în cabină. Partea de sus a volanului îi ajungea până la frunte. Malko intră în bungalow. Dick citea. El lăsă cartea de-o parte când îi văzu.

— Ei, ce noutăți aveți?

— Toate bune, dar dacă nu beau repede o cafea, cad lat. Nu a venit nimeni?

— Nimeni. Prietenul meu a dat o raită prin Awasa ca să vadă niște animale bolnave. Nu a remarcat nimic suspect. Tacho trebuie să ne aștepte la *Bellevue*. Cu siguranță a plasat o mulțime de baraje la cele două ieșiri din orași, de nord și de sud. Mai mult nu poate face, căci nu are prea mulți oameni la dispoziție.

— Să sperăm că e așa, spuse Malko.

El se lăsă pe marginea patului și relată pe scurt cele întâmplate la Yrgalem. În încheiere zise:

— În principiu, mai rămâne o singură problemă, Dick. Cea a transportării aurului. Numai trei oameni, nu vom reuși niciodată. Ar trebui să-l rugăm pe prietenul dumneavoastră să ne ajute.

— Dar el...

— Gândiți-vă bine, zise Malko. Nu are nici o importanță dacă află unde e locul. Oricum, nu va mai fi aurul acolo.

— Asta așa-i, însă tipul este prea fricos.

— Asta este o altă problemă. Eu voi încerca să-l lecuiesc de frică. Acum este ora unu și trebuie să fim gata de plecare peste opt ore.

El pătrunse în bucătărie. Jack și nevasta lui pregăteau cafeaua. Malko se apropie de ei.

— Jack, ți-ar plăcea să câștigi în jur de două sute de mii de dolari?

Veterinarul îl privea ca pe un nebun.

— Două sute de mii de dolari? Ce poveste mai este și asta?

— Una foarte serioasă, zise Malko plin de calm. Ați putea să-i aveți chiar mâine.

Nevasta lui Jack puse pe masă ibricul cu cafea.

— Este o sumă extraordinară, dar ce putem face cu ea în Etiopia?

— Este vorba vorba de două sute de mii de dolari americar care vă vor fi dați în aur.

— În aur?

De astă dată cei doi nu mai aveau chef de glumă.

— Ce trebuie să facem pentru asta? întrebă femeia cu : voce neîncrezătoare.

— Să munciți. Să munciți ca niște animale, cu riscul de a ucigi. De altfel, nu există nici un pericol, în afara unui eventua accident de mașină...

Aici, el făcu un pas înainte. Veterinarul schimbă o privire c nevasta sa, frecându-și mâinile grăsuțe.

— Nu puteți să ne dați mai multe detalii?

— Nu, făcu Malko. Dacă sunteți de acord, nu mai puteți ies de aici decât o dată cu noi. Atunci vă voi spune exact ce este de făcut. Altfel, conversația noastră se oprește aici. Nu este vorba de o capcană sau de o glumă. Dacă spuneți „da", mâine dimineață vă veți întoarce acasă cu două sute de mii de dolar în aur.

— Va trebui să vorbesc numai cu soțul meu, zise femeia Puteți să așteptați cinci minute?

Tonul vocii ei era rugător.

— De acord, făcu Malko. Acum aș vrea să-mi beau cafeaua.

* * *

Jack, veterinarul, apăru cu o sticlă de Moët et Chandon în mână. El se forță să râdă.

— Am păstrat-o pentru o ocazie deosebită. Acceptăm.

Vocea bărbatului nu era prea sigură. Malko zâmbi cu răceală.

— Perfect. Iată despre ce este vorba.

Când termină de vorbit, ochii celor doi soți luceau de lăcomie. Sticla de șampanie se goli, iar Malko nu se ținea pe picioare decât doar printr-o minune. Fruntea lui era udă de transpirație.

— Noi mergem la culcare, îi spuse el lui Sarah. Dumeavoastră ne veți păzi. Aveți grijă să nu iasă nimeni din casă. Treziți-mă la ora opt.

El ieși din cameră, urmat de Elmaz, și căzu ca mort pe patul din camera alăturată. Era mândru de el. Camionul aștepta afară, iar armele aveau să sosească a doua zi. Sergentul Tacho nu dăduse de ei. A doua zi, întreaga operațiune avea să se încheie. Singură, Wallela nu mai avea cum să ia parte la victoria finală. Nici nu puse bine capul pe pernă, că și adormi.

* * *

— Este rândul dumneavoastră, șopti Elmaz.

Ea îi arătă lui Malko deschizătura întunecată a grotei. El se uită la cerul albastru și apoi ascultă cu atenție liniștea junglei. Inima îi bătea cu putere. Spera că este pentru ultima oară când coboară înăuntru după aur....

Jack, soția lui și Sarah îl priveau în tăcere. Vorbeau în șoaptă ca și cum arborii ar fi putut să-i audă. Camionul galben se afla la capătul drumului, în paza lui Dick, care fusese burdușit cu antibiotice și avea Kalașnikovul la îndemână.

Tot echipamentul era la locul lui. Scara de funie le permitea accesul la primul etaj. Cu două sisteme de pârghii puteau trage afară sacii umpluți cu aur. Malko avea un pumnal prins la cingătoare.

— Jack, va trebui să coborâți împreună cu mine. Veți rămâne pe palierul intermediar ca să prindeți sacii. Sarah vă va însoți. Elmaz o va înlocui. Eu voi coborî până jos. Apoi vom purcede la scoaterea sacilor. Trebuie ca totul să se termine în patru ceasuri... După aceea nu ne va mai rămâne decât să-i cărăm la camion...

— Vreau să cobor și eu cu dumneavoastră, făcu Elmaz. Vreau să văd aurul cu ochii mei!

Malko se lăsă primul pe scara de frânghie. De data asta, toți aveau lanterne. Nu se auzea decât scârțâitul scării metalice și al pașilor pe pământul noroios.

Malko atinse fundul puțului. Elmaz sări în urma lui, cu lanterna aprinsă în mână.

— Acolo, jos, spuse Malko.

Ea înaintă către saci, văzu scheletele și scoase un țipăt. Apoi lumina lanternei se fixă pe mormanul de saci. Malko ver-

lângă ea. Luă un sac, spintecă pânza cu pumnalul și își vâ-
mâna înăuntru. Simți praful rece. Acest lucru îl învioră ca
boare de aer proaspăt. Scoase mâna plină cu pulbere de aur s
desfăcu degetele.

— Dumnezeule! făcu Elmaz cu o voce gâtuită de emoție
Sunt aici miliarde.

Ea se uita fascinată la mormanele de saci. Se apropie de
unul și examină sigiliul. Apoi se ridică, cu ochii strălucitori.

— Fiecare sac cântărește douăzeci de kilograme.

Malko ar fi vrut să urle de bucurie. Reușiseră, după atâtea
eforturi și atâtea jertfe umane. El dădu drumul pulberei înapo
în sac. Elmaz scoase aur cu amândouă mâinile și îi dăd
drumul peste ea râzând ca o nebună.

Malko ar fi vrut să calculeze valoarea fabuloasei como
acumulate de bătrânul împărat în acest seif natural. Fiecare
sac de douăzeci de kilograme valora în jur de optzeci de mii de
dolari... Iar aici erau sute de asemenea saci. Negusul adunase
aici aurul în timp ce poporul său murea de foame, ca un ava
ca un Harpagon tropical și primitiv, negândindu-se deloc la ce
va folosi această comoară. Malko se gândi cu amărăciune la
prizonierii politici care munciseră pe brânci în minele de aur din
Dolo ca tot acel aur să fie apoi îngropat iar în pământ. În
momente ca acesta, simțea o scârbă imensă pentru omenire.

— Să începem, zise el.

Elmaz nu se clinti. El îndreptă lampa către ea și-i văzu
expresia tulbure din ochi.

— Totul este în regulă?

Vocea puternică a veterinarului, ce venea de afară, îi făcu
să tresară pe amândoi. Malko răspunse strigând:

— Da, este totul în regulă!

El luă câte un sac în fiecare mână și îi puse în plasa de la
capătul funiei. Apoi scutură coarda, iar sacii începură să fie
trași afară. Această operațiune avea să fie repetată de sute de
ori.

— Urcați, pot să mă descurc și singur, îi spuse el lui Elmaz.

* * *

— Nu mai pot, cred că voi leșina, spuse gâfâind Elmaz.

Dând drumul la scară, ea se clătină până la sacii ce mai

rămăseseră acolo și se prăbuși pe burtă. Malko scoase un țipăt de durere. Simțea o durere atroce în rinichi. Mâinile îi erau însângerate și pline de bășici. Mai avea însă doar câțiva saci de urcat. El îi agăță în plasă și dădu semnalul.

— Terminat!

Sacii începură să se ridice legănându-se. El se ținea cu mare efort pe picioare. Urechile îi vâjâiau. De mai bine de trei ore, făcuse același lucru într-un ritm drăcesc. Inima îi bătea într-un ritm infernal și avea senzația că mâinile își dublaseră volumul.

— Fac o pauză de un sfert de oră, strigă el celor de sus. Odihniți-vă și voi.

Urmă exemplul lui Elmaz și se aruncă pe saci ca să-și tragă sufletul. Timp de câteva minute nici unul nu scoase nici o vorbă. În cele din urmă tânăra se întoarse ușor pe o parte. Îi simți crupa care se lipise de el cu o insistență ce nu lăsa nici un dubiu asupra intențiilor ei. Contactul cu carnea tare făcu să i se risipească toată oboseala ca prin farmec. El îi dădu la o parte părul bogat ca să o apuce de ceafă. Ea întoarse capul către el și șopti:

— Vreau să facem dragoste aici. Pe aur.

Avea vocea atât de răgușită, încât părea aproape inumană. Mai mulți saci se rupseseră și Elmaz stătea întinsă pe un culcuș gros din aur, ca un copil lungit pe o plajă cu nisip fierbinte. Malko o dezbrăcă. Cu un gest precis, el se eliberă. La atingerea lui, Elmaz se cutremură și se cambră și mai tare. Fără să mai aștepte, o străpunse dintr-o singură mișcare.

Ea se cambră ca o pisică în călduri, cu unghiile înfipte în pulberea de aur, și gemu răgușită. Malko nu mai continuă. El se retrase cu aceeași brutalitate cu care o penetrase și după ce căută puțin, se înfipse ceva mai sus. Elmaz avu un spasm și încercă să se elibereze, dar bărbatul o țintuia cu putere. Nimic nu l-ar fi putut împiedica în clipa aceea să o violeze. Elmaz urlă. El o țintui și mai tare. În el recidiva omul cavernelor. Cei de afară nu se puteau înșela în privința celor ce se petreceau acolo jos. Malko continua să o posede în mijlocul grămezii de aur, până ce juisă. Femeia rămase paralizată sub povara lui, regretând parcă faptul că violul se încheiase. Malko își spuse

puțin rușinat că făcuse ceea ce visase încă din momentul în care o văzuse pentru prima dată pe tânăra prințesă. El se retrase din ea, o privi câteva clipe cum stătea goală pe mov de aur. Era ca în visul unui bancher elvețian.

Cu mișcări domoale, Elmaz își reveni, își aranjă ținuta și i spuse:

— A fost minunat.

Alături de această fantezie, băile Cleopatrei în lapte de măgăriță erau ca o distracție ieftină.

Când Malko trecu din nou la treabă, sacii nu i se mai păruseră chiar atât de grei... Din păcate, efectul nu fu de lungă durată. După câtva timp, oboseala îl chinuia din nou.

— Puteți să urcați, îi spuse el lui Elmaz. Voi termina singur. Cei de sus au nevoie de ajutor.

Înainte de a pune piciorul pe scară, Elmaz aruncă o ultimă privire în grotă. Malko tocmai încărca în plasă suficient aur ca să rezolve problema refacerii acoperișului castelului său de la Liezen... Dar din Etiopia și până în Austria era un drum lung și plin de capcane. Aurul din fața sa era atât de mult încât devenea ceva abstract. Parcă ar fi cărat ciment. Mai avea la dispoziție încă o oră și jumătate. După aceea, trebuiau să asigure transportul sacilor până la camion. În stadiul lor de oboseală, avea să fie un adevărat calvar.

* * *

Sarah Masawa semăna cu un zombi. Clătinându-se sub povara sacului de pe umăr, ea se lansă pe pantă alături de Malko.

— Mai avem trei ore, spuse ea. Nu știu dacă vom reuși.

Malko era de aceeași părere. El singur ducea doi saci. Tot conținutul grotei se afla acum în ruinele fortului construit de italieni. Acum toți cărau sacii din vârful colinei până la camion. Era un adevărat calvar. Noaptea era senină, cu o lună strălucitoare. Jack, veterinarul, căra ca un automat. Slăbise aproape cinci kilograme în cele cinci ore! Mâinile lui erau într-o stare jalnică, deoarece el fusese cel care trăsese sacii afară din puț. Nu avea însă curajul să se vaite.

Sarah avansa în zigzag, strivită sub povara sacului. Malko se întreba cum de mai reușea. Pământul era alunecos. Cu toate acestea, erau nevoiți să continue fără nici o pauză. Pe la mijlocul drumului, se întâlni cu Maureen care înainta în patru labe. Ea se împiedică de el. Nici nu putea să mai vadă în fața ochilor!

Fiecare cursă reprezenta aproape trei sute de metri, din care, jumătate erau parcurși cu sacii. Malko era nevoit să se oprească la fiecare zece metri ca să-și tragă sufletul. Plămânii parcă îi luaseră foc. Avea impresia că va exploda. În cele din urmă ieși din pădure și zări masa enormă a camionului parcat în umbră. Americanul stătea lungit în cușetă, cu pușca pe genunchi.

— Mai repede! îi strigă el. În ritmul ăsta nu mai reușim niciodată. Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu!

Malko depuse sacii pe platforma camionului, unde păreau ridicol de mici. Blestemând CIA în gând, el plecă după alții. O întâlni pe Elmaz, care plângea, îndoită sub povară, dar nu mai avu curaj să se oprească și să o consoleze. Parcă trăia un coșmar. Țânțarii aveau și ei un rol hotărâtor, atacându-i în roiuri mari și înțepându-i unde se nimerea, fără încetare, fără milă.

Chiar după primele trei curse, Malko se transformase într-un fel de zombi, avansând ca un automat, fără să-și simtă picioarele sau oboseala, socotind în minte numărul sacilor cărați, sau scrutând cerul ca să pândească primele semne ale apariției zorilor. Atunci supliciul lor avea să se sfârșească.

Era o sarcină inumană, dar cuvântul inuman nu mai avea pentru ei nici un sens. Semănau cu deportații din Gulagul siberian ce cărau la nesfârșit blocuri imense de sare. Aici nu erau gardieni ci numai jungla, țânțarii și noroiul.

La un moment dat, Malko se împiedică de Sarah, pe care nu o observase, și scăpă încărcătura. Înainte de a-și da seama, cei doi începră să se înjure reciproc, murdar, ca niște străini, apoi se calmară. Fiecare își reluase drumul fără să îngâne vreo scuză.

Malko o întâlnise și pe Elmaz, prăbușită peste un sac cu aur de-a curmezișul potecii. Femeia nici nu putea să ma

vorbească printre sughițuri. Acum, avea nevoie de un sfert de oră pentru fiecare cursă, și urca panta noroioasă în patru labe. Doar printr-o minune, nu fusese mușcată de vreun șarpe veninos sau un paianjen... Cât despre Malko, el se târâ strângând din dinți, șfichiuit de vocea de bronz a lui Dick Bruce de fiecare dată când ajungea la Volvo.

Americanul era singurul conștient de trecerea timpului și de efortul depuse de ceilalți.

Din cabina lui, ținea socoteala sacilor aduși. Dar pe măsură ce noaptea se scurgea, cu atât ritmul se încetinea. Ei uraseră acum acest aur pe care îl doriseră cu atâta ardoare. Malko îl văzuse pe veterinar izbind furios cu piciorul într-un sac, de parcă ar fi dat într-un dușman. Acum aurul era inamicul lor. Era fără chip, mut și inert, storcându-le energia fără milă, fără încetare, până îi vedea lați. Era un dușman de care erau legați. Nu mai vorbeau, erau total absenți. Malko, care se lungise pentru câteva clipe, o văzuse pe Maureen împiedicându-se de el ca de un trunchi dezrădăcinat.

Mergeau ca niște somnambuli, fără să mai simtă țânțarii. Mai erau însă teribilii spini de acacia care le sfâșiau trupurile. De câteva ori erau să le intre chiar în ochi. Cu toate astea, erau obligați să continue drumul, cu teribila povară, ca niște animale chinuite, ce călcau cu ochii în pământ.

* * *

— S-a terminat! Trebuie să plecăm!

Vocea lui Dick sparse tăcerea. Tocmai se luminase de ziuă. Malko aruncă cei doi saci pe platforma încărcată și rămase acolo cu brațele atârnând. Semnificația celor rostite de american nu pătrunsese încă în creierul său îndobitocit. Când reuși să înțeleagă, se strecură în cabină ca o omidă rănită.

Dick puse:

— Malko, trebuie să conduci tu că eu nu pot.

Din fericire trebuia să-i mai aștepte și pe ceilalți. Sarah sosi ultima. După părerea ei, mai rămâneau în ruinele fortului vreo cincizeci de saci. Mai mult de un milion de dolari.

Americanul făcu un gest de neputință.

— Nu mai are importanță. Nu mai rămâne timp.

Pierduseră deja noțiunea valorii lucrurilor. Primul negru care va veni să se lepede de tchele avea să găsească aurul ce reprezenta tot ce câștigase satul său de la facerea lumii până în prezent.

Elmaz veni și se prăbuși pe scaunul din dreapta, înțepenită de lutul ce se usca pe trup, respirând greu și, din cauza epuizării, adormi pe loc. Veterinarul și nevasta lui ridicaseră din greu partea din spate a camionului, apoi se lăsară peste saci, lângă Sarah. Cu un efort imens, Malko răsuci cheia de contact. Motorul porni imediat. Vibrațiile volanului însă îl făcură să urle de durere din cauza mușchilor martirizați, plini de bășici și sânge. Cu mișcări prudente, el trecu în prima viteză, și demară lin. Cu toate astea, Volvo ieși puțin de pe șosea și lipsi foarte puțin să nu intre în râpă. Dick înjură ca un birjar. Asta le-ar mai fi lipsit acum: să răstoarne ditamai camionul plin cu aur. Un râs nervos puse stăpânire pe Malko. Ar fi fost culmea să se împotmolească cu câteva tone de aur. Ar fi fost oricum sfârșitul aventurii lor.

Malko reuși să controleze mașina și începu că coboare colina în viteza întâi. Soarele începu să înroșească cerul. Reușiseră. Când traversară satul sidalo, negri se uitară surprinși la camion, întrebându-se de unde răsărise, căci satul lor era la capătul unui drum înfundat. Malko se simțea ceva mai bine, în ciuda vibrațiilor uriașei mașini. El acceleră puțin, iar camionul prinse viteză. I se părea că zboară. Era suficient să meargă cu nouăzeci de kilometri la oră și să nu întâlnească nici un obstacol. Din păcate, primul obstacol îi aștepta la trei sute de kilometri, imediat după o curbă. Drumul era blocat de o turmă de vreo treizeci de zebu, care mergeau liniștiți.

Malko apăsă pe claxon. Animalul din frunte se opri paralizat în mijlocul șoselei și, cu capul în jos, părea decis să nu se clintească de acolo. O frână bruscă nu i-ar fi salvat de la derapare, iar râpa de lângă drum era adâncă.

— Țineți-vă bine, strigă Malko.

El acceleră, ținând volanul cu putere. Un păstor speriat, desculț, răsări de după un bananier, agitând un băț și încercând să-și salveze turma. Bara de șoc vopsită în alb și

negru a mastodontului pătrunse ca un tank de oțel în mijloc[illegible] animelelor oprite acolo. După prima izbitură se auziră muget[illegible] Animalul din frunte fusese decapitat, și alte câteva, mutilate sau ucise pe loc.

Malko nu simți nimic, în afară de o imensă oboseală și ce satisfacția de a se fi menținut pe carosabil... El văzu în oglinca retrovizoare cum păstorul alerga după camion amenințând cu toiagul. Mai era un kilometru până la intersecția cu șoseaua pentru Moyale.

Dick se înclină către el și, cu ochii scânteietori din cauza febrei, îi spuse încet:

— Avem exact unsprezece tone de aur.

Capitolul XVII

Malko deschise portiera camionului și sări pe pământ. Își simțea spatele țeapăn, ochii îi erau roșii de nesomn, iar mâinile, cât doi butuci. Abia trecuse de ora șase dimineața, dar soarele încălzea deja destul de puternic. Aveau o oră avans. Pe șoseaua către Moyale, întâlniseră doar un autobuz hârbuit și câteva cirezi de vite. Acum, camionul plin până la refuz cu pulbere de aur, era la adăpost în spatele unui pâlc de bananieri, la o sută de metri depărtare de șosea. Ajunseseră în locul în care Sarah stabilise întâlnirea. După intersecție Malko își luase rămas bun de la cuplul de veterinari, plus patru saci cu aur. Era de două ori mai mult decât fusese prevăzut. Dar oamenii meritau cu prisosință. Jack era cenușiu la față, cu cearcăne mari sub ochi, și avea mâinile pline cu răni. Erau atât de sleiți, încât abia putură să spună un „mulțumesc" înainte de a se urca în Land Rover-ul lor cu averea recent primită.

Dick Bruce și Sarah dormeau în cușetă. Elmaz moțăia pe scaunul din dreapta. Malko se întinse. Nici acum nu-i venea să creadă că putuseră căra tot acel aur de pe colină... Sarah sări și ea jos din camion, căscă mai să-și rupă maxilarul, apoi se sprijini de bara din față alături de el.

— Ce aveți de gând să faceți în continuare, acum când veți ajunge în posesia armelor?

Sarah își trecu mâna prin claia de păr des și spuse cu un aer epuizat.

— Vom încerca să dăm lovitura de grație. Derg nu are nici un fel de suport din partea populației. Pe toți i-a jecmănit. Cunosc o femeie care toată viața a pus bănuț lângă bănuț ca să-și cumpere o căsuță a ei: acum Derg i-a naționalizat-o. Biata bătrână este obligată să plătească chirie la stat! Asta din cei cincizeci de dolari etiopieni pe care îi câștigă.

— Nu vă temeţi deloc de ei? o mai întrebă Malko.

— Forţa armată a Derg-ului este ocupată în Eritreea. Forţele aeriene sunt împotriva Derg-ului, la fel şi paraşutiştii. Dacă punem mâna pe Vieux Guebbi, pe Ministerul informaţiilor şi pe cazarma Diviziei a patra, înseamnă că victoria este de partea noastră.

Malko se întrebă dacă Sarah nu era prea optimistă. El se uită la ceas: era ora şapte fără un sfert. Camionul-cisternă trebuia să apară. Ca să-şi mai omoare timpul, el merse pe jos până la marginea şoselei, unde rămase să scuteze orizontul în cele două direcţii. Trecură trei camioane şi un autobuz. Un val de nelinişte începu să-l agaseze. Îşi aminti de păstorul păgubit de vitele sale. Dacă acesta a dat alarma şi acum sunt pe urmele lui? Ar fi dat orice ca să ştie unde se afla sergentul Tacho! Când se întoarse la Volvo, Dick Bruce se trezise deja. După figura acestuia, îşi dădu seama că îi împărtăşeşte temerile...

Elmaz dormea în continuare. Ca să-şi alunge îngrijorarea, Malko se căţără pe platforma din spate ca să examineze saci cu aur. Sarah se căţără alături de el.

— Omul meu trebuie să sosească din clipă în clipă, făcu ea cu un glas sigur.

Malko nu putu însă să-i întâlnească privirea. Şi ei îi era teamă.

* * *

— Trebuie că s-a întâmplat ceva!

Nimeni nu-i răspunse lui Dick. Ceasul lui Malko arăta acum ora nouă şi jumătate! Sarah era într-un du-te-vino continuu între drum şi camion, în ciuda oboselii.

— Eu am stabilit să vină la ora şapte fix, spuse Malko.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sunteţi sigur că aţi spus şapte? făcu Dick exasperat.

— Da, de ce?

Dick dădu din cap, dărâmat.

— Of, pentru că în ţara asta idioată, totul este cu susu-n jos! Nu fac nimic la fel cu ceilalţi oameni. Anul are treisprezece luni şi începe la 23 septembrie ! Nici măcare orele nu sunt ca la noi!

— Cum adică nu sunt ca la noi?

Malko pica din nori. Elmaz scoase un țipăt care se termină cu un hohot de plâns.

— Adevărat! Cum de nu m-am gândit până acum? Aici, ziua nu începe la miezul nopții, ci la ora șase dimineața. Deci ora șapte a dumneavoastră coincide de fapt cu ora unu la prânz pentru etiopieni!

Malko era de-a dreptul îngrozit. Prea era totul stupid, prea de necrezut. El se întoarse către Elmaz.

— Dar dumneavoastră știați?

— Sigur că știam, admise tânăra femeie, dar nu m-am gândit deloc.

Trăsăturile lui Sarah Wasawa exprimau cel mai profund reproș, dar avu puterea să se stăpânească, văzând că pe Malko îl înecă furia. Îi venea să-și dea cu pumnii în cap. El își aminti de o altă situație similară a CIA-ei, când Forțele Navale și Aeriene americane atacaseră Cuba în anul 1961 la ore diferite...

— Va trebui să așteptăm, zise Elmaz. Având în vedere că Tacho este pe urmele noastre, nu e bine să ne plimbăm cu un camion plin cu aur.

— Să așteptăm, fu de acord Malko.

De altfel nu mai aveau de așteptat decât încă trei ore. Erau bine ascunși și nu puteau fi văzuți dinspre drum.

— Eu voi sta de pândă la răscruce, propuse Sarah. De astă dată, ea luă și Kalașnikovul. Cele două femei se îndepărtară. Lui Malko îi venea să se dea cu capul de portiera camionului. Dick își aprinse o țigară ca să se mai calmeze.

* * *

Malko auzi foșnete printre bananieri și înșfăcă revolverul Magnum. Era Elmaz care venea rupând pământul, cu ochii ieșiți din cap:

— L-am văzut! Tacho vine cu mai mulți oameni într-un Mercedes alb. Se îndreaptă către Moyale. Ne-a dat de urmă. Sarah a rămas acolo.

Malko plecă împreună cu ea. Era o adevărată catastrofă. O găsiră pe eritreeană, ascunsă în spatele unui bananier de la

marginea drumului. Ochii ei întunecați erau și mai pătrunzători ca de obicei.

— Ne caută, spuse ea. Sunt sigură de asta. Mașina era în plină viteză, ca și cum ar fi vrut să ne ajungă din urmă. Următorul sat se află la cincisprezece kilometri de aici. Acolo vor afla că nu am trecut și precis că vor face cale-ntoarsă....

Malko se uită la drum și la intersecția cu șoseaua principală. Acolo se puteau vedea clar urmele făcute de pneurile camionului când pusese frână. Urmele lăsate de cele zece roți se vedeau clar în lutul gras. Un observator atent ar fi văzut totul imediat. Dacă sergentul Tacho îi găsea aici, ar fi fost sfârșitul...

— Trebuie să plecăm, zise el. Veniți.

Ei se suiră în Volvo. Totul echivala cu o sinucidere dar nu aveau de ales. Dick făcu o propunere.

— Să încercăm să ajungem la lac. Dacă reușim să înconjurăm Awasa, ar mai exista o șansă de reușită. După aceea, vom mai vedea. Am putea îngropa aurul sau să ne continuăm drumul spre nord...

De acum încolo orice se putea întâmpla. Lui Malko îi pierise somnul. Simțea doar că o imensă oboseală îi apasă umerii. Zgomotul motorului i se păru deodată agresiv. Vehiculul se ambală încet. Numai gândul că trebuie să conducă iar îl făcea să vomite. Se opri o secundă la intersecție, examină șoseaua pustie și se urcă pe macadam. Se înghesuiseră cu toți patru în cabină, cu Sarah la margine din cauza Kalașnikovului.

* * *

Uriașul camion intră într-un făgaș, iar roțile din stânga derapară. Cu un efort extraordinar, reuși în cele din urmă să iasă din mocirlă și să urce iar pe drum. Un păstor se uita uimit la enormul vehicul ce se înnămolise lângă bananieri. Albii ăștia nu erau în toate mințile!... Malko înjură. Reușise și de astă dată să redreseze mașina. Avea impresia că nu se dezlipise opt zile de volan. Uneori era obligat să înainteze centimetru cu centimetru ca să evite o alunecare fatală. Alteori, trebuia să accelereze la maximum ca să scoată Volvo din vreo râpă.

Din nou, apăsă pe pedala de accelerație, iar Volvo înfruntă noroiul cu toate cele zece roți ale sale. Singurul gând al lui Malko era să dejoace planurile sergentului Tacho.

Timp de o jumătate de oră, ei rulaseră fără noimă cu viteză maximă prin câmpurile cu porumb, printre bananieri. Deodată, în fața lor apăru un pod de lemn. Acesta trecea peste o crevasă adâncă. Cu prudență, Malko opri la timp și se dădu jos. El simți că-i vine rău. Scândurile podului erau putrede și dizlocate în multe locuri, putând ceda doar la simpla trecere cu piciorul. Un păstor cu turma lui, treceau prin albia secată a râului, undeva sub ei. Volvo nu putea însă să folosească acel drum. Îngrozit, el se uită la Elmaz.

— Nu vom putea trece niciodată, spuse fata cu glasul alterat. Podul se poate rupe.

Malko coborî poteca ce ducea sub pod, examină totul repede, apoi se urcă iar și pipăi bârnele de lemn. Sarah se ținea ca umbra de el. Singurul lucru pe care-l mai puteau face era să o ia la fugă printre coline și să abandoneze aurul în mâinile lui Tacho.

* * *

Malko se scutură: o luminiță de încăpățânare dansa în ochii săi de aur.

— Podul se va prăbuși cu siguranță, dar noi vom trece. Urcați în mașină.

Sarah îl ascultă. Malko luă două bucăți de lemn și le înfipse în lut, chiar la intrarea pe pod. Apoi apucă volanul, introduse camionul în marșarier, urcând apoi pe planul înclinat ce ducea spre pod. Dick și Elmaz îi observau manevra, nu prea încrezători.

— Este extrem de periculos ce vrei să faci, zise Dick.

— Eu vă sfătuiesc să vă țineți bine și să vă rugați lui Dumnezeu.

El intră în viteza a doua și apăsă pedala de accelerație până la podea. Volvo vibră până la ultimul șurub.

În cele din urmă, Malko eliberă frâna. Camionul țâșni ca din arc. Când atinse cele două bucăți de lemn așezate de Malko, depășea 60 de kilometri pe oră! Pământul forma în acel loc un soi de trambulină naturală. Roțile din față ale camionului se angajară pe bârnele transversale ale podului, abia atingându-le.

Malko acceleră și mai tare. Se auzi un trosnet teribil în clipa în care roțile din spate atinseră lemnul. Huruitul celor șase cilindri acoperi zgomotul podului care se prăbușea exact în momentul în care camionul ajunse la celălalt capăt al podului, sub privirea îngrozită a umilului păstor.

Dick Bruce scoase un urlet de bucurie. Malko se destinse brusc, iar Sarah i se aruncă de gât! Următoarele două ore trecură într-o stare de totală euforie. Malko abia dacă mai simțea oboseala. Motorul torcea frumos. După douăzeci de kilometri la nord de Awasa, ei găsiră drumul asfaltat ce ducea către Addis Abeba. Baragele ridicate de sergentul Tacho rămăseseră departe în urma lor. Faptul că rulau pe o șosea fără gropi era o adevărată binefacere. Malko abia dacă mai atingea volanul. Mașina părea că merge singură. Drumul se întindea în fața lor drept, pustiu, luminat de soarele torid. Brusc, Malko zări o pată neagră în oglinda retrovizoare. Din depărtare venea un vehicul.

El continuă să ruleze, forțându-se să nu se mai uite îndărăt. Când se uită iar, pata neagră crescuse. Vehiculul se apropia de ei. Simți cum i se strânge stomacul într-un ghem dureros, dar nu le spuse nimic tovarășilor săi. Era inutil să-i sperie. Poate că era vorba de o mașină total nevinovată.

Capitolul XVIII

Ochii lui Malko se închideau singuri. Dar el își dădea seama de uriașa tensiune nervoasă după felul în care strângea volanul în mâini. În spatele lor, punctul negru creștea mereu. Elmaz și Dick moțăiau, dar Sarah nu pierdea drumul din ochi.

Acoperișurile de tablă ale colibelor anunțau că în depărtare se află un sat înconjurat de vegetația săracă a savanei.

— Acolo este Sashamane, zise Sarah.

Camionul parcurse doi sau trei kilometri. Deodată, o lumină puternică țâșni dintr-un mărăciniș din apropierea primelor case de pe partea dreaptă a șoselei. Aceasta fu urmată de un șoc în partea de sus a cabinei. În mod instinctiv, Malko trase de volan la stânga. Dick Bruce se trezi într-un salt. Tufa de mărăcini era de acum în spate.

— S-a tras asupra noastră, spuse Malko cu o voce alterată. Adăpostiți-vă!

El încercă să se concentreze doar asupra volanului. Imensul parbriz dreptunghiular îi lăsa fără apărare în fața unor eventuali trăgători. Dick se întinsese în cușetă, iar fetele se ghemuiseră pe planșeul cabinei. Malko își spuse că poate în acel moment un soldat îl lua la ochi prin luneta armei. Imaginea senzuală a Alexandrei se profilă pe savana africană. Era o moarte lipsită de sens. Zumzetul hipnotic al motorului nu reușea să-l rupă de realitatea imediată. Din nou, peisajul îi apăru pustiu. Apoi, dintr-o dată Malko îi văzu. Erau vreo cincisprezece soldați prost ascunși după arbuștii firavi ai savanei. Fiecare era înarmat cu o pușcă. Alături de ei, păștea o turmă de zebus. Malko simți cum îl cuprinde un val de disperare. Era imposibil de ratat un camion de la o distanță atât de mică.

Dispozitivul montat de Tacho era de o eficacitate mortală. El își îndesă capul între umeri. Se auzi un zgomot metalic. Sarah scosese țeava puștii pe geamul portierei. Cu genunchiul pe scaunul lui Elmaz, ea deschise focul. Imediat animalele, speriate de împușcături, se repeziră înspre soldați, chiar în timp ce camionul trecea ca o furtună prin fața lor. Se mai auziră câteva împușcături, în timp ce Sarah își descărca încărcătorul în turma de zebu și în soldați. Era pură răutate. Reușiseră să scape și de astă dată.

Liniștit pentru moment, Malko preferă să nu se mai uite în oglinda retrovizoare. O voce lăuntrică îi spunea că această cursă nu se va termina cu bine. Nimeni nu poate înfrunta la nesfârșit o armată, nici chiar într-o țară ca Etiopia. El traversă Sashamane fără să micșoreze viteza, cu lungi sunete de claxon. Un cal speriat fu gata să răstoarne pe țăranul care îl călărea, cu o suliță în mână. Reușiră să iasă din sat. Fâșia lungă și neagră a șoselei ce ducea la Addis Abeba se întindea dreaptă în fața ochilor.

— Bravo ! strigă Dick.

Fără să vrea, Malko se uită în oglinda retrovizoare. Pata neagră era acolo. Timp de câteva minute, el se făcu că nu vede acea pată ce creștea continuu, ca un bolnav ce vrea să-și ignore simptomele bolii. Pe o distanță de zece kilometri, el se forță să nu mai privească în spate. Când, în cele din urmă scrută oglinda, avu un șoc puternic. În spatele lui se afla Mercedesul alb al sergentului Tacho, pe care se ridica o uriașă antenă.

* * *

— *Shit!*

Dick Bruce, cu gâtul răsucit, tocmai observase și el Mercedesul. Camionul nu reduse viteza, și ei goneau într-o cursă oarbă ce nu putea duce decât la un desastru. Malko încerca să-și domine furia. Destinul se jucase cu ei de-a v-ați-ascunselea. Reușise să depășească atâtea greutăți până să aibă aurul! Acum însă, căzuseră definitiv în capcană.

Mercedesul rula acum cu o sută pe oră în urma lor. Nici măcar nu încerca să depășească. La ce bun? Undeva, în față erau așteptați. Poate că la Debre-Zeit, unde se afla o importantă bază aeriană... Malko se trase pe dreapta ca să facă loc unui autobuz care trecu pe lângă ei cu un muget de claxon, apoi se instală iar pe mijlocul drumului. Chiar și Sarah era acum descurajată. Cu toate acestea, își punea un nou încărcător în pușcă. Aplecându-se peste fereastra deschisă, ea trase o lungă rafală. În curând, Mercedesul se deplasă și intră într-un unghi mort. Pentru un timp nu riscau nimic. Ocupanții Mercedesului erau dotați cu mitraliere. Nu puteau să spargă toate cele opt pneuri din spate, iar cabina era protejată de sacii cu aur. Mai târziu se punea problema... Nu se puteau aștepta ca să treacă prin toate barajele. Malko se uită la Dick.

— Dick, puteți să luați puțin volanul? Aș vrea să trec în spate.

Americanul dădu din cap.

— Doriți să trageți în ei de sus? Nu cred că ne folosește la ceva.

— Nu, dar trebuie să ne debarasăm de aur ca să nu cadă în mâinile lor.

— Cum?

— În cel mai simplu mod, zise trist Malko. Vântul s-a întețit. Este suficient să spintecăm sacii, iar vântul va face restul. Sarah va veni lângă mine ca să-i mențină la distanță.

Vorbele sale rămaseră fără ecou. Toți știau că are dreptate. Părea inuman să arunci toată această avere în vânt.

— Nu avem de ales, zise Malko.

Cu greutate, Dick se lăsă să alunece din cușetă pe scaunul șoferului. Malko deschise portiera, ținând încă volanul cu o mână. Dick luă volanul și îi luă locul. Cu greu, Malko reuși să se urce în spatele camionului. Un autobuz venea din direcția opusă. Suflul acestuia îl dezechilibră puțin. Sarah făcea același lucru pe cealaltă latură. Cei doi se regăsiră printre cutiile cu conserve și sacii umpluți cu aur.

Mercedesul rula la vreo zece metri în spatele lor. Cu pumnalul, Malko spintecă primul sac, apoi îl ridică deasupra capului, scuturându-l.

Un nor auriu ţâşni din sac ca din lampa fermecată a lui Aladin. Pluti un timp în văzduh, apoi fu spulberat în cele patru zări.

Malko se aplecă peste un alt sac. Un şuvoi gros de pulbere aurită se risipi în râpă, amestecându-se cu pământul. Malko realiză că nu va putea continua în acest ritm. El se întinse peste saci şi începu să-i izbească cu pumnalul. Un imens nor de aur se înălţă deasupra maşinii, într-un vârtej, apoi se lăsă în dreapta şi se pierdu înspre savană. O dată cu el, zburară şi câţiva saci goi. Malko continua să măcelărească sacii, fără încetare. Erau peste patru sute... Abia reuşise să spintece cincisprezece... Sunetul furios al unui claxon se auzi în spate. Sergentul Tacho părea nebun de furie. Înţelesese deja manevra, dar era neputincios să o contracareze, pentru că Volvo rula cu peste o sută pe oră.

Vântul ducea aurul din ce în ce mai departe. Sarah trase o rafală lungă şi apoi se opri.

— Mi s-a golit încărcătorul, făcu ea. Trebuie să iau altul din cabină.

— Inutil, zise Malko. Mai bine, ajută-mă! Oricând putem da peste un baraj.

Cei doi îşi împărţiră munca: Malko spinteca sacii, Sarah îi îndrepta în direcţia vântului. O lungă eşarfă de aur flutura ca o trenă în urma maşinii. Era ca o cometă de lux, ce-i orbea pe ocupanţii Mercedesului. Aceştia nici nu mai puteau să tragă. Parbrizul lor era acum acoperit de un strat gros de aur, ce sclipea în razele soarelui.

Volvo rula cu viteză maximă, croindu-şi drum cu lungi sunete de claxon printre turmele de animale, semănând aur deasupra savanei, într-o cursă nebună şi disperată. Sarah, cuprinsă de frenezie, şi râzând ca o nebună, se epuiza ridicând sacii şi privind cum milioanele se ridică la cer şi dispar înghiţite de savană. Mercedesul încercase de nenumărate ori să-i depăşească, dar, de fiecare dată, Dick îl izbise brutal încercând să-l azvârle în râpă...

Tacho nu putea face nimic. Malko şi Sarah erau apăraţi de încărcătura de conserve. Cu armele lor lejere, urmăritorii nu

puteau să ciuruiască decât partea din spate, adică patru pneuri din zece. Acest lucru nu putea împiedica mersul camionului.

Aurul continua să zboare în toate părțile. Malko surprinse chipul înmărmurit al unui cioban care fusese acoperit de ploaia de aur. Acesta se repezise și ridicase de jos un pumn de pulbere. Nu-i venea să creadă ochilor. Bietul om încerca să recupereze de pe asfalt câteva paiete.

Malko nu-și mai simțea nici mâinile, nici spatele, dar continua să spintece sac după sac, ca un robot defect. Trei sferturi din încărcătură erau deja spulberate, pierdute pentru toți. Malko simțea o amărăciune amestecată cu bucurie. Nu avusese parte de aur, dar nici Derg-ul nu se mai putea bucura de el.

Cu toate acestea fapta sa i se părea de o prostie îngrozitoare. Acest aur ar fi putut salva atâtea viați de la mizerie. Mai rămăseseră doar puțin saci. Petrecerea era aproape de sfârșit.

Mercedesul aurit avea un aer suprarealist... Lungi dâre de aur se întindeau până hăt, departe, fiind treptat șterse de vânt.

Deodată Malko fu cât pe-aci să fie aruncat din camion la un hop. Se uită în fața sa și văzu că Dick făcuse cale-ntoarsă pe drumul ce ducea către lacul Abiata, ridicând în urma lui un nor gros de praf. Malko nu mai înțelegea. Drumul se înfunda aici.

Malko tocmai despica ultimii saci. Un grup de negrii goi pușcă, ce făceau baie în apele lacului, începuseră să fugă după camion, încercând să prindă în pumni pulberea de aur, ca niște copii care încearcă să prindă fulgii de zăpadă.

Lacul era acum pe latura stângă a camionului. Acesta continua să meargă nebunește. Aurul se dusese. Doar sacii goi și pulberea ce acoperea cutiile de conserve din carne. Sarah se întoarse prima în cabină ca să-și ia un nou încărcător. Malko se uită în urma sa: Mercedesul reușise să ajungă camionul și era aproape gata să-l depășească. Treaba asta nu mai avea mare importanță... În afară de Tacho, mai erau trei bărbați. Volvo rula acum paralel cu malul lacului, la o distanță de cincizeci de metri de apă, pe un strat de mâl lipsit de vegetație. Malko se întrebă ce caută Dick acolo. După un kilometru, ajungeau la râu, deci drumul se înfunda!

Mercedesul reuşi să-i depăşească, dar imediat îşi pierdu direcţia, mişcându-se în zigzag şi aruncând jerbe de noroi cu roţile din spate. Se înnămolise!

În acel moment, Volvo făcu un viraj la stânga, în direcţia apei. El se repezi direct în Mercedesul imobilizat în mâl şi îl izbi cu puterea celor douăzeci de tone ale sale.

Capitolul XIX

Portiera din față stânga a Mercedesului se deschisese și un bărbat sări afară, alunecă în noroi și se ridică iar: era sergentul Tacho, îmbrăcat cu veșnica jachetă din piele. În mână ținea o mitralieră Uzi. Malko îi văzu chipul schimonosit de turbare. Vârât până la glezne în noroi, el ridică arma către camion. Malko își dădu seama că și-a lăsat revolverul în cabină. Aștepta zgomotul sec al Kalașnikovului, dar nu se întâmplă nimic. Acum, Volvo înainta doar cu treizeci la oră. Malko se hotărî să intre în cabină după revolver, când Tacho apăsă pe trăgaci. Împușcăturile răsunară cu un zgomot intermitent. Ținta era cu mult prea mare ca să poată fi ratată. Rafala părea totuși destul de neînsemnată în comparație cu un asemenea mastodont. Ultimele detonații fură înghițite de zgomotul de tăblărie strivită și de țipete. Unul din ocupanții Mercedesului voia tocmai să iasă afară. Bara de protecție a camionului închise portiera peste el, tăindu-l în două. Botul camionului intră în Mercedes ca în brânză. În urma impactului, mașina germană se rostogoli pe o parte, strivită.

Proiectat cu violență în spatele cabinei, Malko își pierdu cunoștința timp de câteva clipe. Când își reveni și se uită deasupra cabinei, își dădu seama că motorul camionului calase. Din mormanul de fiare vechi se auzeau gemete. Un stol de flamingo zbură pe deasupra lor și ateriză ceva mai departe. Malko încălecă peste marginea camionului și sări pe pământ. Picioarele i se afundară în clisa groasă. El se ridică în patru labe. Tacho îndreptase către el țeava mitralierei Uzi. Nu se auzi însă nici o bubuitură. Etiopianul se lupta neputincios cu arma sa. Malko se repezi la portiera dreaptă a camionului. Atunci își dădu seama de ce nu ripostase Sarah mai devreme. Parbrizul

era matizat pe toată suprafața sa. Așezată în genunchi, eritreeana strângea încă la piept Kalașnikovul cu mult mai mare decât ea. Din gât îi șiroia un val de sânge. Cu ochii sticloși, ea încerca să-i spună ceva, dar nu putu să scoată decât un gâlgâit oribil. El o văzu în treacăt pe Elmaz ce era prăbușită în mijlocul ultimilor saci cu aur. Dick Bruce era și el prăbușit peste volan, ca și cum s-ar fi ferit. Cu mișcări blânde, Malko luă Kalașnikovul din mâna lui Sarah și sări din mașină.

Tacho îl văzu. Fără să țintească, Malko apăsă pe trăgaci.

Etiopianul făcu un salt uriaș către malul lacului, ca un iepure urmărit de vânător. Probabil că voia să recupereze din mașină un ultim încărcător. Malko însă nu avea de gând să-i dea răgaz. Când duse pușca la ochi, dinspre Volvo veni un horcăit îngrozitor. Sarah încerca să iasă. Tacho putea să mai aștepte, nu mai era periculos. Rezemând Kalașnikovul de aripa camionului, Malko o prinse pe fată de subsuori. Cu o grijă infinită, el o așeză pe pământ și o sprijini de scară ca să-și poată susține capul.

— Sarah, zise el, *it's gonna be all right!*[1]

Sângele continua să curgă din gâtul ei. Ar fi avut nevoie de un chirurg să-i facă o traheotomie. Eritreeana tușea și scuipa sânge. O sufoca propriul ei sânge. Mâna ei se întinse după pumnalul lui Malko. Un spasm îi scutură trupul micuț, apoi rămase nemișcată, cu ceafa pe brațul lui Malko. Presiunea degetelor ei pe mâna lui se diminuă. El avu nevoie de mult timp până să realizeze că femeia murise în brațele sale. Era caldă încă, mlădioasă, dar chipul ei era lipsit de viață. Îi închise ochii încet, apoi se ridică, cu un nod în gât. Totul se termina cu mult mai rău decât crezuse.

Sergentul Tacho nu mai alerga. El se oprise la o sută de metri, în mijlocul păsărilor, și ținea mitraliera fără gloanțe ca pe o bâtă.

Un geamăt ce venea dinspre cabină îl făcu pe Malko să tresară. Era Elmaz, care încerca să iasă afară. Avea un enorm cucui în mijlocul frunții și chipul scăldat în lacrimi, dar era vie.

Malko ocoli cabina și deschise portiera din stânga. Dick Bruce era în continuare prăbușit peste volan. Un glonț îi pătrunsese în tâmpla stângă, ucigându-l instantaneu. Toată

---

1. Totul va fi bine (n.a.)

partea stângă a feței era o mască sângerândă. Mâinile lui nu lăsaseră volanul. Nu mai era nimic de făcut. Malko o ajută pe Elmaz să coboare. Ea se clătină, spuse ceva fără înțeles. Uitându-se la el ca o nebună, îl întrebă cine este.

Din cauza șocului suferit, își pierduse memoria. Malko o ajută să se așeze pe treapta cabinei și îi spuse cu blândețe:

— Așteaptă aici puțin. Mă întorc imediat.

El armă Kalașnikovul. Zgomotul metalic produs de cartuș îi încălzi inima. Sergentul Tacho îl observa de departe, imobil în mijlocul păsărilor. Mai întâi, Malko se duse la Mercedes. Cu o singură privire își dădu seama că toți ceilalți ocupanți erau morți.

Cu un pas liniștit și decis, el se îndreptă către țărmul lacului. Tacho o luă la fugă speriat. Malko ochi, dar apoi lăsă arma în jos. Era o moarte prea ușoară pentru o bestie ca Tacho. Trebuia să-l înfrunte din față. Sergentul fugea cu greu, luptându-se cu mâlul gros. Malko își dădu seama că acesta dorește să ajungă la râu și să-l traverseze. De cealaltă parte era o vegetație săracă, dar suficientă ca să se poată face nevăzut.

Malko se uită îndărăt. Cele două vehicule păreau o parte dintr-o sculptură suprarealistă în lumina soarelui ce apunea. El continua că înainteze. Din cauza stratului gros de mâl, abia reușea să pășească. Departe de el, Tacho aproape că ajunsese în locul unde râul se vărsa în lac. Malko grăbi pasul. La un moment dat, alunecă, se prăbuși în noroi, dar reuși să se ridice iar. Era inflexibil în hotărârea sa. Era sigur că îl va doborî pe Tacho, dar voia să facă acest lucru doar în clipa în care acesta ar fi putut să-i scape din mână.

Mersul devenea din ce în ce mai greu. Malko simți brusc dorința de a termina totul cât mai repede. Efortul de a-și smulge piciorele din mâl era îngrozitor! De altfel, și Tacho avea aceleași probleme. Cădea mereu, se ridica, continuând să care după el inutila armă, ca pe un fetiș. Când ajunse la gura râului, el intră în apa puțin adâncă, unde se amestecă printre zecile de flamingo ce își luară zborul și, brusc, Malko văzu cum ritmul se schimbă. Tacho avansa acum ca într-un film în ralanti. Distanța dintre ei se micșora văzând cu ochii. Malko nu reușea să înțeleagă. Deși acolo apa avea adâncime mică, îi venea lui Tacho până la genunchi.

Pe urmă acesta făcu un pas înainte, ridicând un picior foarte sus din apă. Timp de câteva secunde, rămase cu el suspendat în formă de echer, în echilibru pe celălalt picior. Apoi fu nevoit să lase piciorul în jos. Se auzi un strigăt de groază. Fusese prins de nisipurile mișcătoare. Malko se opri. Sergentul Tacho se zbătea cu furie, încercând să iasă la mal. Cu cât se zvârcolea, cu atât mai mult se scufunda. Soarta lui era pecetluită. Malko nu știa cât va dura până avea să fie înghițit complet.

Țipetele disperate ale lui Tacho alungaseră păsările. Un marabu uriaș își luă zborul și se lăsă la o sută de metri mai departe. Etiopianul era acum cu apa până la brâu. Cu chipul schimonosit de groază, el îl privea pe Malko cum avansează către el.

Abia dacă îi mai separau treizeci de metri. Tacho se gârbovise, ca și cum ar fi așteptat impactul gloanțelor. Când văzu că Malko nu îl ia la ochi, el începu să-l implore:

— *Please, help me!*[1]

Malko nu se mișca, de parcă nu ar fi înțeles nimic. Tacho continua să strige. Vocea sa deveni din ce în ce mai stridentă, apoi mai furioasă. Cu un ultim efort, el roti mitraliera deasupra capului și o azvârli cu sete în direcția lui Malko. Acesta nici nu schiță vreun gest. Arma căzu în nisipul care o absorbi pe loc. Tacho văzu cum arma dispare, cu ochii măriți de groază. Apoi începu să se roage din nou cu o voce plângăreață, umilă. Malko rămase impasibil. Drept, cu picioarele în mâl până la glezne, cu soarele ce apunea în spatele lui, îl observa pe Tacho. Avea în fața ochilor una dintre bestiile cele mai veninoase din câte îi fusese dat să întâlnească. Încet, dar inexorabil, acesta de scufunda în nisipurile mișcătoare din albia râului. Păsările se întorseseră și îl înconjuraseră. Erau pelicani, cocori, flamingo, și multe alte păsări ce scoteau țipete discordante.

Moartea era un lucru firesc în natură. Un marabu de statura unui om ateriză la trei metri de Tacho și rămase nemișcat, uitându-se țintă la bărbatul care avea să moară. Tacho îl înjură. Mișcându-și aripile grele, el făcu un salt ceva mai departe. Soarele era acum la linia orizontului. Sergentul Tacho continua

---

1. Ajutați-mă, vă rog! (n.a.)

să se scufunde, cu brațele ridicate în sus. Char dacă Malko ar fi vrut să-l salveze, nu avea cum. Ar fi avut nevoie de niște funii și de ajutoare. Cât vedeai cu ochii nu se vedea decât luciul lacului și păsările. Nici un alt suflet.

Soarele aproape dispăruse. Malko ridică pușca la orizontală și apăsă pe trăgaci. Nu ridică degetul decât după ce goli toată încărcătura. Zgomotul asurzitor al împușcăturilor sperie tot păsăretul, care se ridică într-un nor maiestous în înaltul cerului. Țepetele lui Tacho amuțiră brusc. Malko aruncă arma și întoarse spatele. Sergentul Tacho era prăbușit cu fața în jos. Părul negru plutea pe suprafața apei. Un cocor se apropie de el curios. Brusc, un stol de flamingo trecu în zbor deasupra mortului ca un giulgiu roșietic și mișcător.

* * *

— Nu mai vreau acest aur, spuse Elmaz, privind cei patru saci pe care Malko îi scoase din cabină. Îmi produce dezgust.

Și Malko simțea la fel, dar mai aveau mult drum de parcurs, de la lac la Djibouti. Libertatea lor putea fi cumpărată cu acest aur. Asta doar dacă îl puteau transporta. Nu vedea însă cum ar fi fost posibil acest lucru.

— Hai să luăm fiecare câte un sac. Restul va rămâne aici. El își recuperă revolverul Magnum din cabină și îl vârî în centură. Trebuia să acționeze repede. Dispariția lui Tacho avea să fie remarcată în curând și aveau să-l caute. Trebuiau să fugă prin savană, în direcția nord-est. Începură să meargă de-a lungul râului.

— Dacă reușim să ajungem la Dire-Dawa, cunosc acolo oameni care ne pot ajuta mai departe, zise Elmaz.

Umflătura din frunte i se dublase ca volum. Fața îi era brăzdată de oboseală, era murdară, dar, cu toate astea, reușea să-și păstreze un anume șarm.

Malko se simțea pustiit. El le închisese ochii celor doi prieteni, Sarah și Dick, și era neconsolat la gândul că trebuie să-i părăsească acolo.

După douăzeci de minute se aflau deja la gura de vărsare a râului. În locul unde murise Tacho nu se mai vedea nimic. Ei își continuară drumul în tăcere. Deodată, Malko se opri brusc. În râu făcea baie un bărbat alb. Hainele lui erau puse grămadă pe

mal. Pe celălalt mal se afla un Land Rover alb, cu o cruce roșie. Necunoscutul îl zări și îi făcu un semn prietenos. Când o văzu pe Elmaz se întoarse pudic. Malko se apropie de el.

— Bună ziua, spuse în engleză străinul. Ce faceți aici? Ați rămas cumva în pană?

— Da, am avut un accident, pe malul lacului, răspunse Malko.

Străinul era un tânăr înalt și blond, cu barbă și cu ochi albaștri. El se uscă repede și se îmbrăcă. Apoi îi întinse mâna lui Malko.

— Mă numesc Peter French și lucrez pentru OMS. Pot să vă ajut cu ceva?

— Desigur, răspunse Malko. Vrem să mergem spre Esbe Teferi și Dire-Dawa.

— O, nu este chiar la doi pași, dar eu merg la Ogaden și aș putea face un mic ocol. Trebuie să ne ajutăm între noi într-o țară ca asta.

Deodată, Elmaz începu să plângă. Emoția și oboseala își spuneau cuvântul.

Malko o luă de după umeri și o conduse până la Land Rover. Medicul îi privea consternat. Malko îi spuse:

— Mai am ceva de luat din mașina mea, puteți să ne conduceți până la marginea lacului?

— Desigur, făcu străinul binevoitor.

* * *

— Dar ce s-a întâmplat aici? întrebă uimit doctorul French când dădu cu ochii de cele două vehicule făcute zob. Malko se îndrepta către el cu ultimii doi saci plini cu aur. El îi puse în spatele mașinii lângă cei patru saci, apoi se întoarse către englez.

— Vreau să vă fac o propunere. Am nevoie de mașina dumneavoastră, dar nu vreau să vă antrenez într-o aventură periculoasă. Vă voi lăsa aici sau unde doriți dumneavoastră. În schimb, acești saci vă aparțin. Oricând veți putea spune că mașina v-a fost furată de bandiți...

Peter Finch nu scăpa din ochi patul revolverului Magnum ce ieșea din centura lui Malko. Nu reușea să înțeleagă.

— Dar ce conțin acești saci?

— Optzeci de kilograme de aur, răspunse Malko.

— Dar sunteți cu adevărat nebun! tresări medicul. Asta înseamnă o adevărată avere, nu pot...

Malko îi adresă un zâmbet plin de tristețe.

— Eu sunt unul dintre ultimii Magi de la Răsărit, zise el.